Charlotte Lamb

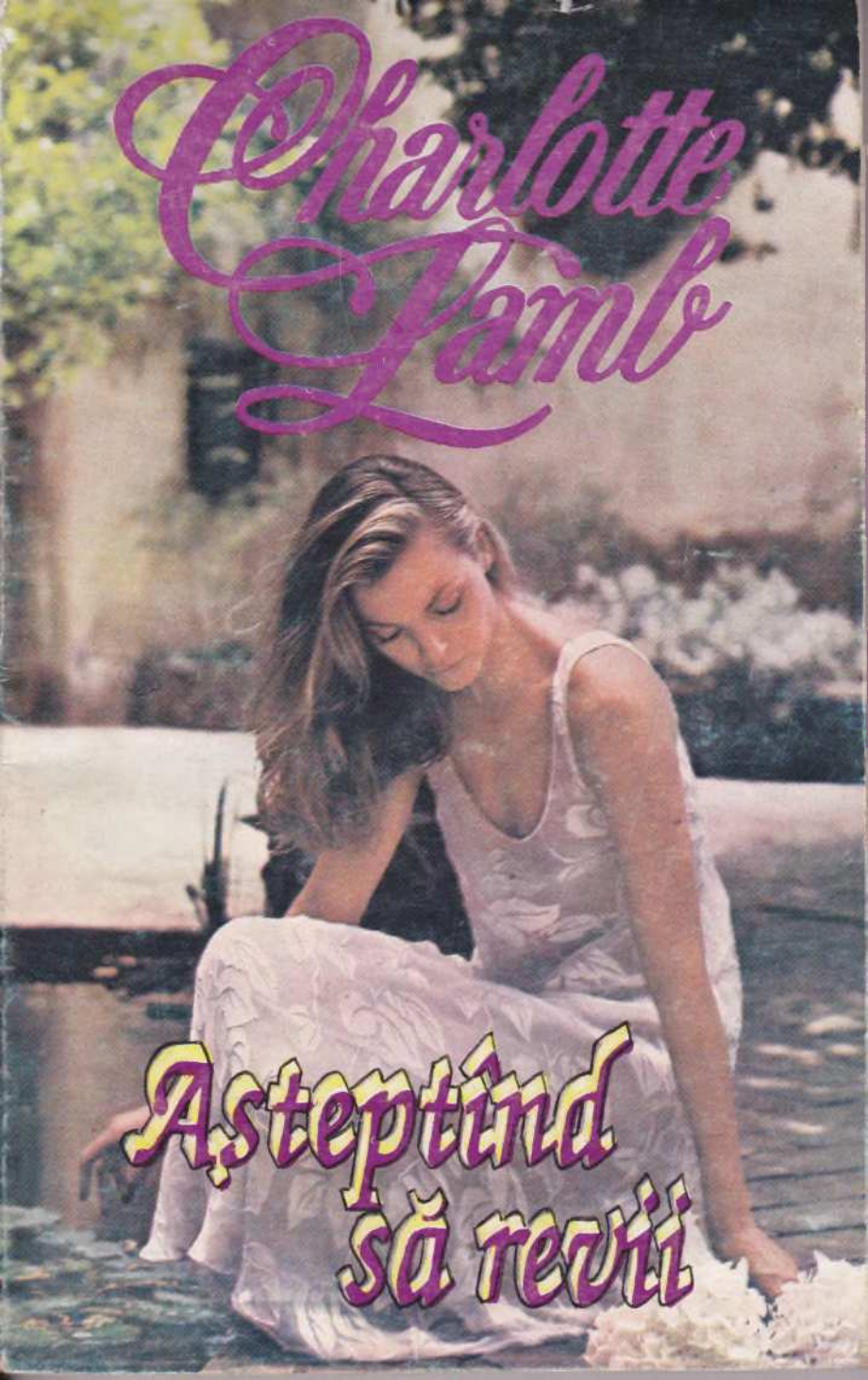

Așteptînd să revii

ÎN CURÎND:

primul mare roman românesc de sertar

NAUFRAGIUL

de Dinu Zarifopol

Drama unei societăţi condamnate
la cele mai îngrozitoare atrocităţi

Aristocraţia română adusă în
faţa unei singure perspective:

EXTERMINAREA

Soarta comună a unui popor

Charlotte Lamb

Aşteptînd să revii...

Traducerea:
Ovidiu Stănescu

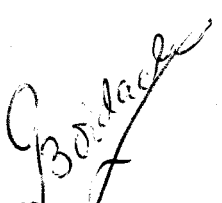

Editura *DORA PRESS*

Coperta de:
ELENA MURĂRAŞU- COZMA

Consilier editorial:
ELENA MURĂRAŞU-COZMA

Lector:
RALUCA RĂZUŞI

Tehnoredactor:
BOGDAN APOSTOL

Editura *DORA PRESS* tel. 098-117975

Capitolul 1

Pe trotuar se grăbeau trecători preocupaţi, încărcaţi cu pachete. În faţa bibliotecii, luminaţi de torţe, copii încotoşmănaţi călduros cîntau colinde de Crăciun; unul dintre ei, cu fular şi căciuliţă de lînă, făcea cheta, agitînd o cutiuţă pe sub nasul trecătorilor, cu o privire dezarmantă, plină de speranţă. Era întunecat şi frig în acel sfîrşit de după-amiază de iarnă. În timpul nopţii, barometrul înregistrase o scădere spectaculoasă şi Marisa îşi spuse, privind cerul ameninţător, că va ninge fără îndoială.

Tînăra femeie revenea dintr-o plimbare prin parc cu Jamie, copilul ei; acesta înce-

puse să dea semne de oboseală şi de foame. Marisa grăbea paşii, îmbrăcată în cojocelul ei din piele de oaie care, deşi vechi de trei ani, era încă foarte elegant. Nu reuşise să îşi cumpere unul nou; cheltuia aproape toţi banii pe hainele copilului.

Jamie arătă deodată o vitrină cu degetul şi începu să gesticuleze în landou, gîngăvind cu vigoare. Marisa se opri zîmbitoare, lăsîndu-l să admire bradul de Crăciun care îi atrăsese atenţia.

— E drăguţ, nu-i aşa? spuse ea, aplecîndu-se spre el.

—Dlăguţ, aprobă Jamie.

Acesta începuse să vorbească, dar vocabularul lui era încă restrîns şi atît de deformat, încît numai o mamă l-ar fi putut înţelege.

Tînăra îşi aminti că îi promisese lui Sally că îi aduce prăjituri şi opri landoul pe trotuar, în faţa unei patiserii.

— Nu voi întîrzia mult, dragul meu, promise ea fiului său, a cărui buză inferioară începuse să tremure.

Acesta îi aruncă o privire acuzatoare, plină de mînie.

—Rău!

Era unul dintre cuvintele lui preferate; chiar şi cei mai obtuzi adulţi păreau că îi sesizează semnificaţia.

—Revin imediat, îl asigură ea cu un surîs tandru, înainte de a intra în magazin. Sally îi cerea rar mici servicii de acest gen şi Marisei îi făcea plăcere să îşi arate recunoştinţa. Făcuse atîtea pentru ea şi Jamie!

În graba sa, busculă o doamnă cu aer ursuz, evident hărţuită de o întreagă zi de cumpărături. Marisa începu cu un torent de scuze, dar primi drept răspuns doar o privire furibundă.

—Perioada Crăciunului este întotdeauna obositoare, comentă cofetarul din spatele tejghelei.

Tînăra îi surîse cu amabilitate, îşi alese prăjiturile, şi îl privi cum le împacheta cu grijă într-o cutie pe care o legă apoi cu o frumoasă panglică. După ce cofetarul termină, scoase o bancnotă din portofel şi i-o întinse. Aşteptînd restul, se privi distrată într-o oglindă de pe perete; avea obrajii îmbujoraţi de frig, iar ochii albaştri îi străluceau veseli, excitaţi de emoţia apropierii Crăciunului. Părul ei brun, lung,

strîns de obicei într-o coadă la spate, îi cădea acum liber pe umeri. Una dintre plăcerile favorite ale lui Jamie consta în a-i deznoda coada şi de a trage de şuviţele rebele, rîzînd în hohote.

Patiserul îi întinse restul. Marisa îi mulţumi şi ieşi în stradă. Privirea i se îndreptă imediat spre locul în care îl lăsase pe Jamie, în stînga intrării patiseriei. Nimic. Crezu că se înşelase, că lăsase landoul în dreapta intrării. De-abia cînd realiză că landoul dispăruse, inima i se contractă sub efectul unei teribile spaime.

Pradă celei mai totale confuzii, fugi pînă la colţul străzii, apoi reveni; chipul îi era livid şi tremura din toate membrele.

— O, nu... strigă ea. Jamie!

Creierul său încă nu începuse să funcţioneze. Marisa încerca pur şi simplu să reacţioneze, să se autosugestioneze că trăia o iluzie, că ceea ce se întîmpla nu era adevărat.

Oamenii treceau pe lîngă ea fără a se opri, remarcînd însă, fără îndoială, comportamentul straniu al acestei femei. Privea zăpăcită în jur, cu numele copilului ei pe buze, ca şi cum s-ar fi aşteptat să dis-

tingă deodată în mijlocul mulţimii landoul şi mutriţa îmbufnată a lui Jamie.

Văzu curînd un poliţist mergînd liniştit în direcţia sa şi începu să fugă spre el ca o nebună, despicînd valurile de trecători indiferenţi; în tulburarea ei, lăsă să-i scape cartonul cu prăjituri, care fu imediat zdrobit de o doamnă cu pălărie roşie.

Marisa se agăţă de braţul poliţistului şi bîigui cu vocea tremurătoare:

—Bebeluşul meu... mi s-a furat copilaşul!

Agentul în uniformă o studie flegmatic.

—Unde l-aţi lăsat, doamnă?

—Acolo! răspunse ea, arătîndu-i cu degetul patiseria. Lîngă acel magazin. Intrasem să cumpăr prăjituri.

— Sînt ale dumneavoastră? se interesă doamna cu pălărie roşie, întinzîndu-i pachetul zdrobit. Sînt dezolată, adăugă ea, cu o expresie de reproş amestecată cu curiozitate; am călcat pe ele fără să vreau.

Tînăra femeie apucă pachetul fără a se gîndi să-i mulţumească, cu ochii fixaţi asupra poliţistului.

— L-am părăsit pentru două minute, cel mult...

—Şi cînd s-a întîmplat aceasta, cu exacti-

tate?

—Acum o clipă.

Marisa simţea cum o cuprinde o panică obscură. Simţea nevoia să urle, să îl implore să acţioneze repede.

— Nu poate fi departe. Am lipsit doar două minute. Dar nu-l zăresc nicăieri!

Scrută disperată ciorchinii deşi de trecători grăbiţi. Deodată, în mijlocul mulţimii, un landou. Inima îi tresări puternic în pieptul dureros. Dar era o fetiţă.

— Faceţi ceva, vă implor! îl rugă ea. Nu poate fi departe!

Se crampona de această idee. Persoana care îl luase pe Jamie probabil că străbătea încă High Street; dar în care direcţie?

Poliţistul vorbea acum în walkie-talkie-ul său. Se adresă apoi amabil Marisei, pe un ton afabil şi încurajator.

— Ni se va trimite o maşină, în foarte scurt timp. Vom scotoci cartierul şi vă vom găsi fără îndoială copilul. Nu vă neliniştiţi, doamnă, şi mai ales, păstraţi-vă calmul. Îl vom regăsi.

Doamnei cu pălărie roşie i se alătură soţul acesteia; amîndoi ascultau indiscreţi

cuvintele agentului, studiind-o pe Marisa.

— Nu vă însoţea nimeni? hazardă doamna. Nu credeţi că o prietenă a dumneavoastră ar fi putut lua copilul, nevăzîndu-vă?

—Nu, răspunse tînăra mamă.

— Era cineva cu dumneavoastră? întrebă la rîndul său poliţistul.

Marisa scutură capul în semn de negaţie. Ochii ei mari şi albaştri, încă şi mai măriţi din cauza anxietăţii, continuau să scruteze strada. Inima-i bătea gata să-i spargă pieptul, iar mîinile îi erau îngheţate, crispate. I se părea că trăieşte un coşmar, un vis urît care o urmărise ani de-a rîndul şi de care credea că scăpase pentru totdeauna. Coşmarul revenise, de această dată real, prea real chiar. Poate că încercarea de a căuta o evadare, de a te sustrage iremediabilului, este iluzorie.

— Aveţi poate vreo prietenă care, văzînd landoul, l-a dus puţin mai departe? insistă poliţistul.

—Cine ar putea face un asemenea lucru? argumentă ea.

— Cîteodată, oamenii au un ciudat simţ al umorului.

Cîţiva curioşi se strînseseră în jurul lor,

comentînd evenimentul. Nu după mult timp, o sirenă stridentă acoperi zgomotul vocilor: o maşină neagră de poliţie apăru în mijlocul şoselei şi veni să parcheze în dreptul lor cu un scrîşnet de frîne. Agentul explică scurt situaţia conducătorului maşinii, apoi făcu semn Marisei, invitînd-o să urce. Şoferul se întoarse spre ea şi îi adresă un zîmbet reconfortant.

— Vom coborî strada, apoi ne vom întoarce. Priviţi cu atenţie în jurul dumneavoastră şi anunţaţi-ne dacă vă vedeţi copilul.

Maşina demară. Marisa realiză atunci că alături de ea era aşezată o femeie, pe bancheta din spate; cu un carnet în mînă, aceasta începu să o hărţuiască cu întrebări, la care răspunse aproape maşinal, răscolită de teamă.

— Poartă un paltonaş bej şi o căciuliţă din lînă maro. Da, mănuşi cusute de mînecile paltonului; dar se amuză tot timpul dezbrăcîndu-le.

—Este în pantaloni?

—Da, pantaloni din velur raiat, maro.

—Pantofi?

—Roşii. Îi face mare plăcere să-i descalţe,

împreună cu şosetele.

Marisei i se întîmpla adeseori să-l găsească cu picioarele goale, indiferent de vreme, cînd îl părăsea pentru cîteva minute, intrînd în vreun magazin pentru cumpărături.

Maşina poliţiei cobora acum pe marea stradă, foarte lent de această dată. Nici urmă de Jamie, nicăieri.

— Ce să fac? repeta ea febril. Unde ar putea fi?

—Soţul dumneavoastră...

Trăsăturile Marisei se crispară.

—Nu am soţ.

Inspectoarea îşi îndreptă capul şi încrucişă privirea şoferului în oglinda retrovizoare.

—Nu sînteţi căsătorită?

Tînăra femeie ezită, cu chipul întors spre geam, spre strada animată.

—Deci, nu sînteţi căsătorită?

—Trăim separat.

Ea percepu o schimbare de nedefinit în tonul vocii inspectoarei.

— Mi-aţi putea da numele şi adresa soţului dumneavoastră?

—Nu.

Mii de gînduri o asaltau pe tînăra femeie. Dacă le-ar da numele soţului ei, l-ar contacta imediat; ori ea se străduia să îl ocolească de mai bine de doi ani, şi reuşise să-i scape. Cu nici un preţ nu ar fi dorit să îl vadă revenind în viaţa ei.

—Din nefericire, mi-e teamă că va trebui să îmi daţi numele lui, insistă cu politeţe inspectoarea.

Marisa scutură capul cu încăpăţînare. Părul său lung, mătăsos, îi măturâ chipul. Pradă unei tensiuni nervoase, ea părea să fi îmbătrînit. Buzele golite de sînge îi tremurau. Inspectoarea îşi privi din nou cole-gul, care ridică din umeri.

— Poate că soţul dumneavoastră este acela care v-a răpit copilul. V-aţi gîndit la această eventualitate?

Gura tinerei femei se crispă într-un zîmbet amar, ironic.

—Nu.

—Totuşi, este posibil. Se întîmplă adesea, în cazuri asemănătoare, ca tatăl să fie responsabil de răpire. Mai ales dacă v-aţi disputat copilul.

—Nu, este imposibil.

— Ascultaţi, doamnă, noi dorim să vă

ajutăm. Ne trebuie numele şi adresa soţului dumneavoastră pentru fişierul nostru. De altfel, trebuie să îl avertizăm în privinţa dispariţiei fiului său, sper că înţelegeţi.

Urmă o lungă tăcere.

—El e tatăl copilului?

—O, da! răspunse Marisa cu amărăciune. Dar nu vreau să-l previn.

În disperarea ei, se agăţa din toate puterile de acest argument: Gabriel nu trebuia cu nici un preţ să reapară în viaţa ei.

Maşina se opri brusc în faţa unui mic pavilion. Marisa îl recunoscu şi se agită pe scaunul său.

—Rămîneţi în maşină, îi recomandă inspectoarea, în momentul în care colegul ei cobora.

Poliţistul sună la uşă. Sally veni să deschidă, pe chipul ei citindu-se uimirea, apoi oroarea.

—Am vrut să ne asigurăm că băieţelul nu v-a fost adus acasă, explică inspectoarea. Această femeie vă este rudă? Poate mama dumneavoastră?

— Nu, Sally este directoarea unei agenţii de plasare, iar eu fac pentru ea diferite

lucrări de secretariat.

—Locuiţi la ea?

—Da, ocup un mic apartament separat, deasupra garajului.

Dacă această dramă nu s-ar fi produs, la acestă oră ar fi fost în casă. Jamie ar fi fost aşezat în scăunaşul lui şi ar fi cerut mîncare, lovind cu jucăria lui de cauciuc în mica măsuţă de lemn.

Marisa îl privi pe poliţist vorbind cu Sally. Acesta îşi nota ceva în carnet. Ce putea ea să-i spună? Marisa nu îi dezvăluise niciodată adevărata istorie şi, cîteodată, regreta acest lucru, căci, din ziua în care se prezentase în biroul ei în căutarea unui serviciu, Sally fusese pentru ea bunătatea personificată. Ce noroc avusese să nimerească din întîmplare la ea, în acea zi! O lună mai tîrziu, descoperise că era însărcinată; fusese total dezorientată, dar Sally, cu toate că fusese surprinsă, îi adusese un imens ajutor, fără a-i pune întrebări.

—Ar trebui să îi comunicaţi soţului dumneavoastră, sugerase ea atunci, căci ştia de existenţa lui Gabriel.

Marisa devenise lividă şi refuzase să îi

asculte sfatul. Vroia cu orice preţ să ascundă adevărul soţului ei. După ce renunţase să o convingă, prietena sa îi propusese o soluţie: Marisa îşi va păstra slujba pînă la naştere, apoi va continua să lucreze tot ca secretară, dar cu jumătate de normă. După naşterea lui Jamie, Marisa se resemnase să îl încredinţeze unei guvernante, în timpul orelor sale de serviciu. Avusese şansa de a-l putea plasa unei vecine, care se ocupa deja de cîţiva copii de vîrste fragede şi a căror companie părea că îl încînta pe băieţelul său.

Poliţistul reveni spre maşină, acompaniat de Sally, care se aplecă îngrijorată spre Marisa, declarîndu-i prin geamul deschis:

—Sînt sigură că va fi găsit.

Nu ştia cum să îşi exprime compasiunea şi întristarea. Era o femeie de o mare bunătate, cu un chip luminos, cu obrajii netezi, cu ochii de un albastru deschis. Se apropia de vîrsta de şaizeci de ani. Soţul său, Joe, avusese în urmă cu cîţiva ani un atac cerebral; paralizat, era condamnat să-şi petreacă restul vieţii într-un fotoliu rulant. Totuşi, în ciuda infirmităţii sale, îşi conservase simţul umorului, în orice împrejurare.

Datorită îmbolnăvirii lui, Sally preluase conducerea biroului de plasare şi se descurca foarte bine. În timpul zilei, lucra la agenţie; o vecină venea să se ocupe de menaj şi să ţină companie lui Joe. La început, Marisei îi fusese teamă să nu devină o greutate în plus în viaţa binefăcătoarei sale, dar ea o asigurase că, dimpotrivă, prezenţa sa îi făcea existenţa mai agreabilă.

Sally avea o slăbiciune pentru Jamie. Ea şi Joe nu aveau copii şi adorau să se ocupe de el cît timp mama sa era plecată. Jamie aducea o rază de soare în viaţa lor tristă.

În faţa tristeţii lui Sally, Marisa îşi coborî privirea şi remarcă cutia de carton pe care o păstrase în mînă fără să-şi dea seama. O întinse prietenei sale.

—Sînt dezolată, mi-e teamă că prăjiturile s-au sfărîmat.

—O, Dumnezeule, ce întîmplare! exclamă Sally.

Cu lacrimi în ochi, ea se adresă inspectoarei de poliţie.

—Aş putea să vin cu ea?

—Ar fi preferabil să rămîneţi acasă, pentru eventualitatea în care cineva ar aduce

copilul. Nu vă neliniştiţi, ne vom ocupa noi de ea.

Marisa înregistra convorbirea lor fără a putea crede că totul e real. Probabil că se înşela! Se zbătuse de atîtea ori în acest coşmar! Oare acesta se materializase acum?

— Draga mea, dacă ai nevoie de mine... bîigui Sally, strîngînd-o tandru de braţ prin geamul deschis al maşinii.

— Mulţumesc, răspunse ea, sufocată de emoţie.

Măcar dacă ar fi putut plînge, şi-ar fi uşurat enorma greutate din inimă. Dar lacrimile îi ardeau ochii, fără a se decide să curgă.

Maşina demară în trombă.

—Îl vom găsi, o să vedeţi, totul va fi bine, decretă inspectoarea. A fost, fără îndoială, luat de o femeie singură, pradă unei carenţe afective. Aşa se întîmplă adesea, în cazuri asemănătoare. Cu siguranţă îl va alinta pînă cînd îl vom găsi! Cîteodată, o femeie care îşi pierde copilul devine disperată şi poate face lucruri necugetate. Nu trebuie să ne neliniştim. Dar prietena dumneavoastră are dreptate: nu puteţi

rămîne singură. Fiţi rezonabilă, daţi-mi numele şi adresa soţului dumneavoastră pentru a-l putea contacta. Nu vă veţi mai gîndi la neînţelegerile dintre voi, credeţi-mă, cînd va fi alături de dumneavoastră. Va şti să vă încurajeze. De altfel, este şi copilul lui!

Fixînd strada şi trecătorii ce se întorceau grăbiţi la casele lor, Marisa se încăpăţîna să nu răspundă.

— Veţi fi obligată, mai devreme sau mai tîrziu, să ne dezvăluiţi identitatea lui, afirmă inspectoarea pe un ton mai sec.

Curînd, maşina parcă în faţa comisariatului de poliţie. Cele două femei coborîră, una susţinînd-o pe cealaltă.

— Nu vă mai puteţi ţine pe picioare! Veniţi, o ceaşcă bună de ceai vă va face bine.

Marisa se lăsă ghidată orbeşte. Însoţitoarea sa schimbă în trecere cîteva cuvinte cu un sergent de poliţie, apoi o conduse într-o mică încăpere şi o invită să se aşeze.

—Ceaiul ne va fi adus imediat. Aş dori să trecem pur şi simplu în revistă anumite detalii care ar fi putut să-mi scape.

— Mă simt rău... articulă cu greu tînăra femeie. Se ridică penibil, clătinîndu-se, cu fruntea umedă şi îngheţată totodată. Inspectoarea îi deschise imediat uşa unui cabinet învecinat.

Apucată de ameţeală şi greţuri, Marisa îşi stropi faţa cu apă rece. Auzea zgomot de voci în încăperea vecină. Cînd ieşi, observă că platoul cu ceai fusese adus; se reaşeză şi acceptă o ceaşcă cu ceai pe care o strînse între mîinile sale tremurătoare.

— Mi-e atît de frică... murmură ea. E atît de mic...

Nu îl avea decît pe Jamie; viaţa fără el ar fi fost un calvar, nu putea nici măcar să şi-o imagineze. Îi părea incredibil să se gîndească la faptul că, doi ani mai devreme, acest copil nici nu exista, într-atît era de important locul pe care acesta îl ocupase în inima sa, în întreaga sa fiinţă. Avea convingerea că deveniseră indisociabili.

— Pregătim tot ce este necesar pentru a-l găsi, afirmă inspectoarea. Concentraţi-vă asupra modului prin care ne-aţi putea ajuta. Nu vreau să vă agasez, dar ne trebuie numele tatălui.

Tînăra femeie înghiţi o duşcă de ceai

fierbinte.

— Ce vîrstă aveţi? se interesă interlocutoarea ei.

—Douăzeci şi trei de ani.

Avea totuşi senzaţia că îmbătrînise cu douăzeci de ani. Simţea cum pielea i se întinde pe chip, cum i se ascut trăsăturile sub efectul durerii.

—Unde stăteaţi înainte de a locui la prietena dumneavoastră?

—Sînt londoneză, întotdeauna am trăit în acest oraş.

—În care cartier, mai exact?

—O, puţin peste tot.

Fiică unică, suferise mult din cauza maniei pe care o aveau părinţii săi de a se muta fără încetare. De fiecare dată, trebuia să se obişnuiască într-o nouă casă, într-o nouă şcoală, trebuia să-şi facă noi prieteni, pierzîndu-i pe aceia pe care îi iubea. De atunci, era în căutarea stabilităţii, fără a reuşi să o găsească cu adevărat. Jamie era singurul port, singurul ancoraj în viaţa sa.

Ochii căprui ai inspectoarei îi aruncară o privire acuzatoare.

—Doriţi să ne ajutaţi să vă găsim copilul,

nu-i aşa?

— Desigur! răspunse Marisa, cu vocea ascuţită, pe punctul de a face o criză de isterie. La ce v-ar putea ajuta dacă v-aş enumera toate fostele mele adrese?

— Ne-ar putea ajuta să vă cunoaştem puţin. Copilul ar fi putut fi răpit de o persoană care vă este cunoscută. De exemplu, soţul dumneavoastră.

—Nu.

Inspectoarea se aşeză mai confortabil în fotoliu şi bătu nerăbdătoare în birou cu creionul său.

—Această întrevedere va dura cît timp va fi necesar. Aş putea să vă numesc Marisa? E un prenume drăguţ, original... Este numele dumneavoastră de botez, sau l-aţi inventat?

—Mama mea este aceea care mi l-a dat.

— Mi-aţi spus că v-aţi pierdut părinţii. Unde locuiau?

—În Londra, Blackheath.

Cînd părinţii săi se instalaseră acolo, cu trei ani înainte de moartea lor, Marisa îşi luase o cameră mobilată în Camden Town. Îi vizita din cînd în cînd, dar avusese mereu sentimentul că, pentru ei, nu

reprezenta nimic, cu excepţia poate a unui bagaj suplimentar în viaţa lor hoinară. Erau interesaţi numai de cuplul lor şi de existenţa lor de adulţi.

Inspectoarea o studie pe tînăra femeie, încercînd să-i ghicească gîndurile.

Încăperea era liniştită, curată, impersonală. În ochii Marisei, totul părea ireal. Această senzaţie, profund înrădăcinată în ea, provenea din cea mai fragedă copilărie a sa. Întotdeauna se simţise îndepărtată, singură, inexistentă. Doar Jamie reuşise să o facă să deschidă ochii asupra realităţii, ştiuse să dea conţinut palpabil senzaţiei că trăieşte. Ori, el nu mai era acolo.

—Fumaţi?

Vocea celeilalte femei o făcu să tresară.

—Nu.

—Mai doriţi puţin ceai?

—Nu, mulţumesc.

Îşi ridică chipul, privi pendula, devenind conştientă de tic-tac-ul regulat, obsedant. Oare de cît timp dispăruse Jamie? Nu avea nici cea mai mică noţiune. Totul redevenise vag, imprecis.

Interogatoriul fu reluat. Răspundea distrată întrebărilor, fără a reuşi să

urmărească logica în care acestea se succedau. Inspectoarea îşi schimbase atitudinea, părea mai rece, mai distantă, ca şi cum, de fapt, ar fi suspectat-o de ceva anume.

— Nu v-aţi putea interesa dacă a apărut vreo noutate? sugeră Marisa în primul moment de pauză. Au trecut deja cîteva ore şi...

— Dacă va surveni ceva nou, vom fi imediat avertizaţi. Unde s-a născut Jamie? La spital? St. Mary, presupun?

—Da.

Era un spital imens, imaculat, în care pacienţii nu erau decît numere anonime, căci personalul medical era suprasolicitat.

—Numele doctorului dumneavoastră?

—Medic Sullivan.

Şi el era debordat din cauza prea numeroşilor pacienţi. Cînd mergea la consultaţie, de-abia dacă o privea, şi scria o reţetă înainte ca ea să fi terminat de vorbit. O saluta apoi cu un semn scurt din cap şi apăsa pe sonerie în momentul în care ea ieşea pe uşa cabinetului, pentru a face să intre următorul pacient.

—Cu ce se ocupă soţul dumneavoastră?

Marisa nu ar fi putut să răspundă, chiar dacă ar fi vrut. Ce făcea oare Gabriel? Nu discutaseră niciodată despre acest subiect în perioada vieţii lor comune, atît de scurtă şi de ireală... Cînd îşi amintea acea epocă, avea sentimentul că toată acea poveste i se întîmplase altcuiva. Totuşi, Jamie era fructul acelei uniuni atît de scurte...

Gabriel, deasemenea, era o fiinţă reală. Dar el trăia într-o altă lume.

Îşi duse o mînă la frunte, înlăturînd maşinal o şuviţă de păr. Avea degetele reci, cum erau cele ale lui Jamie după baie. " Ca nişte mici prune", spunea ea rîzînd, sărutîndu-i-le. Refuza să intre în apă fără submarinul său galben, şi se juca cu acesta în timp ce ea îl săpunea.

Uşa biroului se deschise şi intră un poliţist cu aerul afabil şi senin. Marisa îl privi cu intensitate, cuprinsă de o speranţă nebună.

— Aţi aflat ceva? se interesă ea cu vocea zdrobită.

—Încă nu. Dar nu vă îngrijoraţi, doamnă.

Inspectoarea, care se ridicase, se apropie şi se întreţinu cu el în şoaptă. Marisa privi ceasul de perete. Era de ore întregi în

comisariat, timpul se scurgea cu o încetineală de necrezut şi nimic nu se întîmpla. Ce făceau? Oare îl căutau într-adevăr pe Jamie?

Surprinse, fără să vrea, cîteva frînturi din conversaţia discretă a celor doi poliţişti.

—Este puţin bizară, şuşotea femeia.

—Şi ce părere v-aţi făcut?

—Nu reuşesc încă să-mi fac o opinie precisă...

Se întoarseră amîndoi spre Marisa. Bărbatul se apropie de ea, în timp ce inspectoarea părăsea încăperea. Reveni cîteva clipe mai tîrziu şi îşi reluă locul. Bărbatul îşi aprinse o ţigară, după ce în prealabil o întrebase pe Marisa dacă acest lucru nu o deranjează.

— Îmi caută cineva copilul? exclamă ea. Cineva trebuie să îl fi văzut! Nu l-am lăsat singur decît pentru cel mult două minute!

Ofiţerul de poliţie o privi cu atenţie.

— Doamnă Radley, răspunse el în sfîrşit, îmi cer iertare că trebuie să insist, dar ne trebuie neapărat adresa soţului dumneavoastră. Dacă vreţi să ne ajutaţi să vă găsim fiul, va trebui să cooperaţi cu noi.

Marisa tresări şi îşi întoarse capul, cuprinsă de panică. Ofiţerul ridică din umeri şi se adresă colegei sale:

—Arătaţi-mi carnetul dumneavoastră.

Aceasta i-l întinse. El îl răsfoi, înălţîndu-şi sprîncenele.

— Nu reuşesc să vă descifrez scrisul, decretă el cu o nuanţă de iritare. Sper că reuşiţi să vă citiţi notiţele.

— Nu am reuşit să aflăm nimic de la ea, suspină inspectoarea.

Ofiţerul îi dădu înapoi carnetul şi o privi pe Marisa.

— Jamie era cu dumneavoastră, sînteţi sigură?

Ea îl privi stupefiată. Îşi lăsase oare fiul acasă? Timp de o secundă, fu complet dezorientată. Apoi îşi reaminti vitrina cu bradul de Crăciun.

— Da, era cu mine. L-am lăsat în faţa patiseriei; în sfîrşit, alături, în timp de cumpăram prăjituri. Era supărat pentru că îl părăseam.

Bărbatul îi surîse cu bunăvoinţă.

—Ah, îi era ciudă pe dumneavoastră.... Şi dumneavoastră, doamnă, eraţi poate... puţin nervoasă, iritată poate? Obosită?

Copilul poate că v-a agasat? Nu vă fie teamă de a ne spune tot adevărul, noi înţelegem că astfel de lucruri se pot întîmpla, ştim foarte bine aceasta. O mamă îşi poate pierde răbdarea, poate pentru o clipă să-şi piardă raţiunea...

—Ce vreţi să spuneţi?

— Poate că v-aţi lovit copilul puţin prea tare, fără să vreţi, sub efectul mîniei, insinuă ofiţerul de poliţie cu vocea suavă. Sînteţi foarte tînără. Fiica mea are vîrsta dumneavoastră şi se întîmplă adesea să se enerveze datorită băieţelului ei. Uneori, tinerele mame îşi pierd răbdarea.

Marisa se înroşi de indignare.

— Niciodată nu l-am bătut pe Jamie! Şi nici nu o voi face vreodată! Este singurul pe care-l am pe lume!

Începea să realizeze oroarea bănuielii lor.

— Credeţi aşadar că v-am minţit, că am făcut vreun rău copilului meu? Ei bine nu, nu mint. Mi-a fost răpit. Reveneam cu el dintr-o plimbare şi mi-a fost luat în timp ce intram în patiserie. Ce dovadă a sincerităţii mele v-ar fi necesară?

Cuvintele i se îngrămădeau pe buze, nu-şi mai putea stăpîni mînia.

— Şi voi, oare ce căutaţi? Ce aţi făcut de cînd m-aţi adus aici?

Poliţistul îşi strivi ţigara şi spuse înainte de a ieşi:

—Îl căutăm, doamnă. Îl căutăm.

Inspectoarea redeveni mai amabilă după ce el părăsi biroul.

— Scuzaţi-ne, este firesc să ne imaginăm toate posibilităţile. Nu vă fie teamă, facem tot posibilul pentru a vă găsi băieţelul. Maşini echipate cu megafoane străbat acum High Street şi invită pe toţi eventualii martori să vină la comisariat sau să telefoneze, dacă posedă cel mai mic indiciu capabil să ne ajute. Deja am primit zeci de telefoane.

—Cineva trebuie să-l fi văzut pe Jamie...

— Probabil că vă este foame, sînteţi aici de mai multe ore. Trebuie să mîncaţi puţin.

Tînăra femeie îşi scutură capul. Nu ar fi fost în stare să înghită nimic.

— Beţi măcar încă o ceaşcă de ceai, insistă inspectoarea.

Marisa acceptă fără chef.

—Doriţi poate să vă întindeţi cîteva clipe? sugeră inspectoarea, neliniştită de paloarea

ei şi de cearcănele care îi marcau ochii.

Marisa era prea tensionată pentru a se putea odihni sau a-şi relaxa atenţia încordată.

— Difuzăm şi la radio un mesaj, invitînd la comisariat orice persoană care v-a văzut, pe dumneavoastră sau pe băieţel.

De această dată, Marisa tresări. Se redresă, înspăimîntată de această veste.

— Difuzaţi semnalmentele mele... şi numele meu? La radio?

Nu îşi închipuise toată această publicitate. Capcana se închidea.

— Ziarele de seară vor publica, de asemeni, un articol despre răpirea lui Jamie. Ziariştii au reuşit să obţină o fotografie de-a dumneavoastră, adresîndu-se gazdei. Este important ca această informaţie să parvi-nă tuturor celor care...

Marisa se prăbuşi pe scaunul său.

— Ce se întîmplă? se îngrijoră inspectoarea, precipitîndu-se pentru a o împiedica să cadă. Vă simţiţi rău?

Tînăra femeie nu mai era conştientă de prezenţa ei. Înota într-o ceaţă deasă, fierbinte şi îngheţată totodată. Nu îşi mai simţea corpul.

— Ar trebui să vă odihniţi puţin, micuţa mea. Vreţi să chem un medic? Păreţi pe punctul de a vă pierde cunoştinţa...

Marisa lupta pentru a scăpa vîrtejului întunecat care ameninţa să o înghită. Tenebrele încercau să o facă prizonieră, şi trebuia să gîndească, să acţioneze mai degrabă, să reziste tentaţiei unui leşin facil care să o scape de acest coşmar.

Îşi impuse să rămînă dreaptă, făcînd apel la toată voinţa sa. Corpul său fragil tresălta convulsiv, oasele feţei i se conturau clar sub pielea diafană.

— Mă simt... mai bine, murmură ea cu o voce stinsă.

Uşa biroului se deschise brusc în spatele lor.

Inspectoarea se întoarse în momentul în care o voce furioasă se făcea auzită pe culoar:

— Nu aveţi voie să intraţi!

Un bărbat înalt se încadra în ambrazura uşii. Capul său brun aproape că îi atingea pragul. Purta un palton cu o croială elegantă deasupra costumului închis la culoare, iar un fular din mătase albă îi era înnodat neglijent în jurul gîtului.

Trăsăturile chipului său agitat erau dure, dominatoare, ca acelea ale unui bărbat obişnuit să dea ordine, şi nu să primească. Avea bărbia pătrată, voluntară, şi forma gurii denota intransigenţă.

Inspectoarea, derutată de brusca apariţie a acestui necunoscut, avu timp să înregistreze toate aceste detalii. Dar el nu îi acordă nici măcar o privire. Ochii îi erau aţintiţi asupra Marisei, care nu se întorsese spre el şi care continua să lupte împotriva senzaţiei de leşin.

Sfîrşi prin a-şi întoarce totuşi capul, magnetizată parcă de prezenţa lui, cu toate că de-abia era conştientă de prezenţa unei a treia persoane în încăpere.

Buzele sale livide se întredeschiseră imperceptibil.

—O, nu! şopti ea dintr-o suflare.

Şi de această dată, îşi pierdu cu adevărat cunoştinţa.

Capitolul 2

Marisa avea impresia că pleoapele îi sînt de plumb. Îşi impuse totuşi să deschidă ochii, strîmbîndu-se sub efectul sfîşietor al durerii care îi izbea tîmplele. Nu avea nici o idee asupra locului în care se afla; lumina crudă a plafonierei o orbea. Era întinsă pe un pat dur, inconfortabil. Peretele din faţa sa era vopsit într-o culoare bej, tristă.

Îşi întoarse lent capul. Ochii săi întîlniră o privire gri, aproape metalică. Atunci se trezi complet, şi luciditatea îi reveni în întregime. Totul îi reveni în memorie.

—O, Dumnezeule... articulă ea, cu o voce albă.

— Nu fă nici o mişcare, îi recomandă o voce aspră şi dură, dureros de familiară.

Marisa rămase un moment imobilă, tremurînd, încercînd să accepte faptul că, acum, nu mai exista nici o posibilitate de scăpare. Gabriel sfîrşise prin a o regăsi. Acest moment era inevitabil; înţelesese acest lucru din clipa în care aflase că fotografia ei figura pe prima pagină a cotidienelor de seară. Nu se aşteptase totuşi să îl vadă sosind atît de devreme; dar poate că pierduse noţiunea timpului... Cît timp trecuse oare de la dispariţia lui Jamie?

— Jamie... murmură ea disperată, cu ochii plini de lacrimi reţinute. L-au găsit?

— Încă nu, răspunse Gabriel, a cărui expresie rămînea impenetrabilă. Dar nu fi îngrijorată, acest lucru nu va întîrzia să se întîmple.

— Cum îndrăzneşti să-mi spui să nu mă îngrijorez? Pur şi simplu simt că înnebunesc!

—Îmi dau seama, dar trebuie să continui să speri. Trebuie!

—Într-adevăr?

Ea rîse cu amărăciune şi continuă:

— Cum ai putea tu înţelege prin ce trec

acum? O, bineînţeles, crezi că îmi poţi interzice să fiu neliniştită. Ai un spirit atît de practic! Fără îndoială, îţi este suficient să apeşi pe un anume buton din mintea ta ca să obţii rezultatul dorit: totul este înlăturat din memorie. Nu ai nimic uman. Eşti doar o maşină, un calculator perfect programat, care nu se supune reflexelor funcţionale, şi nu unor sentimente iraţionale, cum ar fi iubirea, teama, panica, caracteristice majorităţii bieţilor oameni obişnuiţi din care fac şi eu parte!

Chipul lui Gabriel se întunecă.

—Nu mai ştii ce vorbeşti. Cineva a plecat să aducă un medic. Mă întreb cum de nu s-au gîndit mai devreme la această soluţie, avînd în vedere starea în care te afli! Ce ţi-au făcut? Te-au ţinut aici ore în şir, hărţuindu-te cu întrebările?

Un suspin de neputinţă scăpă din pieptul Marisei, al cărei corp fragil era agitat de un tremur nervos.

— De ce-ai venit? murmură ea, întorcîndu-se. Sînt suficient de puternică pentru a suporta un interogatoriu, dar nu pentru a te înfrunta...

— Cu atît mai rău, ripostă el. Sînt soţul

tău. Am dreptul să rămîn alături de tine.

— Dreptul! Nu concepi viaţa decît în termeni de drept! Nu înţelegi nimic!

— Să nu crezi acest lucru! Înţeleg perfect că am un fiu căruia pînă astăzi îi ignoram existenţa şi pe care nu l-am văzut niciodată.

Privirea albastră a tinerei femei parcurse încăperea în căutarea unui loc neutru pe care să se odihnească. Nu îndrăznea să-l privească în faţă, nici să-i studieze statura impresionantă, care îi acoperea întreg cîmpul vizual. Dacă ar putea fugi...

— Cum ai avut îndrăzneala să dai naştere copilului meu fără a mă avertiza? întrebă el sec. Nu aveam oare dreptul să ştiu că am un fiu?

Ghemuită, tremurînd, ea nu răspunse.

— Presupun că are cam optsprezece luni, insistă Gabriel. Ştiai deja de existenţa lui atunci cînd m-ai părăsit, nu-i aşa?

Marisa se închise în tăcerea sa. Nu vroia nici să-l asculte, nici să-i vorbească.

— Măcar este al meu?

— Da! strigă ea spontan, întorcîndu-se spre el.

Gabriel păru deodată mai puţin tensio-

nat. Ea regretă că îi răspunsese, că nu îl minţise pentru a fi lăsată în pace. De ce nu reflectase oare înainte de a răspunde?

Îl văzu aplecîndu-se spre ea şi întrebînd-o cu o voce încărcată de emoţie:

—Spune-mi, cum este el?

Marisa închise ochii şi începu să geamă, pradă unei spaime nemăsurate.

—Taci!

Îi era imposibil să vorbească despre Jamie atîta vreme cît această teamă insidioasă continua să o stăpînească. Ar fi putut să îi descrie cu mii de detalii culoarea ochilor săi, a părului, sau hainele pe care le poartă, dar aceasta nu l-ar lămuri pe Gabriel în privinţa personalităţii lui Jamie. Şi ea suferea prea mult pentru a-i putea povesti ceea ce era cu adevărat important! Ce ar putea să îi spună? Că îi plăceau ouăle moi şi că detesta spanacul? Că dormea chircit pe burtă, cu micile lui fese în sus? Că muşca tot ce îi cădea la îndemînă? Ursul său de pluş era deja pe jumătate devorat şi adora să smulgă nasturii tuturor hăinuţelor pe care le îmbrăca. Cînd încerca să meargă, adeseori i se întîmpla să cadă, dar întotdeauna se ridica

singur şi se abţinea să plîngă... Îl dureau urechile cînd îi era frig şi îi era teamă de cîini, lucru pe care nu l-ar fi recunoscut pentru nimic în lume...

Bineînţeles, ar fi putut să-i spună că semăna enorm cu tatăl său, că va fi înalt şi bine construit, cu picioare lungi... Jamie era, în schimb, şaten deschis, şi nu brunet, cum era Gabriel; moştenise, însă, osatura fermă a chipului tatălui său, împreună cu caracterul său clocotitor. Cînd se enerva, ochii săi lansau fulgere. De cîte ori fusese oare Marisa pe punctul de a izbucni în plîns, recunoscînd în el trăsăturile soţului ei?

Se încăpăţîna totuşi în muţenia ei, incapabilă să vorbească. Dorea ca el să plece, pentru că îi era rău.

Uşa biroului se deschise şi inspectoarea intră, urmată de un bărbat mic de statură, în haină de piele.

— Iată doctorul, domnule, anunţă ea cu cel mai mare respect.

Era de prevăzut: sosirea lui Gabriel producea asupra tuturor un efect magic. Se terminase cu bănuielile, cu provocările, cu politeţea rece şi arogantă. Femeia zîmbea

acum, uşor jenată, devorată de curiozitate. Dar vremea întrebărilor trecuse.

—Doctore, aţi putea să-i administraţi un calmant soţiei mele? întrebă Gabriel Radley cu autoritate. Este la marginea unei crize de nervi. Ar fi trebuit să primească îngrijiri mult mai devreme! A fost interogată ore întregi, ca oricare criminală de drept comun, cînd de fapt trece printr-o încercare extrem de dureroasă!

Marisa găsi forţa de a se redresa.

—Nu vreau nici un medicament, protestă ea cu ochii rătăciţi, cu părul ciufulit.

După ce îşi dezbrăcă haina, doctorul o studie cu un zîmbet obosit, apoi îi luă pulsul.

—Înţeleg că sînteţi răscolită, murmură el cu blîndeţe. Aţi luat deja vreun tranchilizant?

—Nu. Şi nici nu vreau.

Marisa dorea să urmărească evenimentele minut cu minut. Dacă i s-ar fi administrat sedative, ar fi început să plutească în nori, pierzîndu-şi luciditatea.

Doctorul se aplecă pentru a-i examina ochii cu ajutorul unei mici lanterne.

—Hmmm... Păreţi a fi foarte obosită.

Priviţi în sus, vă rog... Acum într-o parte...

Marisa îşi disimula cu greu iritarea.

— Mă simt în deplină posesie a facultăţilor mele mintale şi fizice, insistă ea.

— Poate, dar trebuie neapărat să dormiţi puţin. Corpul dumneavoastră are nevoie de odihnă, nu este o maşină. Dacă nu îl deconectaţi din cînd în cînd, veţi face să îi sară siguranţele!

— Nu vreau tranchilizante!

— Vă voi da ceva pentru a vă calma. Vă veţi simţi mult mai bine.

Îşi deschise geanta şi scoase o seringă şi o fiolă.

— Nu sînt un copil! Refuz să fiu sedată, nu mă veţi putea constrînge!

Gabriel, cu mîinile în buzunare, nu făcea nici o mişcare, mai tenebros şi mai dominator ca oricînd.

— Poate fi transportată cu maşina? Aici nu se poate odihni în mod rezonabil, şi nu văd de ce ar fi necesar să mai fie reţinută.

Medicul, neîndrăznind să îşi asume vreun risc, o interogă din priviri pe inspectoare. Aceasta înălţă evaziv din umeri, stînjenită.

— Va trebui oare să apelez la avocatul

meu pentru a rezolva această problemă? ameninţă Gabriel, exasperat de acea încetineală administrativă.

Inspectoarea se retrase fără un cuvînt. El se aplecă atunci spre Marisa.

— Te rog, acceptă un calmant. Nervii tăi au nevoie de asta, eşti la capătul îndurării.

—Nervii mei se simt perfect.

—Nu fii atît de încăpăţînată!

—Tu eşti acela care are nevoie de un calmant!

Jenat, doctorul se îndepărtă cîţiva paşi, prefăcîndu-se că nu aude nimic. Nervos, Gabriel susţinu fără să clipească privirea fermă a soţiei sale; ochii săi gri scînteiau mînioşi. Era atît de obişnuit să i se dea ascultare!

— Bine, vei ieşi de aici, decretă el în sfîrşit. Te duc acasă şi te introduc în pat.

— Ar fi o idee excelentă, interveni medicul.

— Acasă, adică la tine? se informă Marisa. Nici nu poate fi vorba!

—Dar nu poţi rămîne aici! explodă el.

—Vreau să mă întorc la mine.

Şi totuşi, apartamentul său îi va aminti de absenţa lui Jamie. În micuţa sa cameră,

jucăriile îi vor vorbi despre el. Iar patul lui va rămîne liber, şi scaunul său neocupat, în faţa ferestrei. Va avea puterea să suporte acel vid? se întrebă ea cu spaimă.

— Nu te poţi întoarce la tine. Ziariştii îţi asediază casa şi nu ţi-ar lăsa un minut de răgaz. Cînd am intrat în comisariat, un reporter m-a auzit vorbind poliţiştilor, şi practic am fost nevoit să îl fac K.O. pentru a scăpa de el. Probabil confraţii lui au şi sosit să-l salveze.

— Mi-e teamă că soţul dumneavoastră are dreptate, îşi permise să intervină doctorul, care îşi închisese geanta şi se pregătea de plecare.

Marisa îşi acoperi chipul cu mîinile sale golite de sînge. Trebuia să cedeze în faţa evidenţei: pentru moment i-ar fi fost imposibil să ajungă în micul său apartament din pavilion. În mod sigur, Sally şi Joe erau deja întorşi pe dos din cauza evenimentelor. I-ar fi plăcut să le poată vorbi, să se poată scuza, explica.

—Nu văd decît un singur loc în care vei fi în siguranţă, la adăpost, concluzionă Gabriel.

— La adăpost? zeflemisi ea, rîzînd

dureros.

— Da, în perfectă siguranţă, insistă el cu vocea mai dură. Problema se rezumă doar în a reuşi să te scoatem de aici fără a fi interceptaţi de presă...

— Aţi putea folosi drumul pe care am ajuns eu, sugeră medicul. Este suficient să traversaţi garajul şi puteţi ieşi în spatele clădirii. Un grilaj de fier interzice accesul curioşilor.

— Prefer să rămîn aici, imploră tînăra femeie. În cazul în care...

— Pentru moment, din nefericire, nu poţi ajuta cu nimic. Dacă apare ceva nou, vom fi imediat preveniţi, nu te îngrijora. Am oferit o recompensă importantă oricărei persoane care ne-ar putea furniza informaţii.

Chipul Marisei se crispă dureros.

— Bani! Este răspunsul tău universal la orice problemă, nu-i aşa?

— Dacă banii pot ajuta la regăsirea lui Jamie, de ce să-l privăm de acest mijloc? Este vorba şi despre fiul meu, chiar dacă preferi să uiţi acest lucru!

— Aş da orice pentru ca nu tu să-i fi fost tată, recunoscu ea într-un hohot de plîns.

Expresia lui Gabriel se întunecă.

—Îţi mulţumesc.

Înainte de a se decide să-l părăsească, ei se înfruntaseră astfel timp de cîteva săptămîni, în ipostaze odioase. Această nemiloasă bătălie le lăsase multe cicatrice. Amîndoi suferiseră profund. În final, nemaiputînd suporta aceste perpetue răni în suflet, Marisa evadase, fără a lăsa vreo adresă, şi se ascunsese vreme de doi ani. Nimic nu se schimbase de la despărţirea lor. Continuau să îşi facă reciproc rău, devoraţi de un foc ce ardea tot în trecerea lui şi care le lăsa un gust de cenuşă.

Marisa se ridică, clătinîndu-se. Gabriel se apropie imediat, încercînd să o susţină, dar ea îl respinse.

—Pot să mă descurc şi singură.

El tresări, dar nu insistă.

—Trebuie să-mi previn şoferul, spuse el, adresîndu-se medicului. Mă aşteaptă în faţa intrării.

—Oricum mă pregăteam să plec, aşa că îi pot transmite un mesaj.

— Este preferabil să fim discreţi. Îi voi scrie un bilet pe care i-l veţi înmîna, dacă acest lucru nu vă deranjează.

Îşi scotoci buzunarele, în căutarea unei bucăţi de hîrtie. Doctorul scoase atunci din geantă un bloc-notes pe care i-l întinse.

—Mulţumesc.

Gabriel scrise cîteva cuvinte pe o coală, pe care o încredinţă apoi medicului, înapoindu-i şi carnetul.

—Este un Rolls Royce negru, preciză el.

Mesagerul schiţă o jumătate de zîmbet, îi salută şi părăsi încăperea. În tot acest timp, Marisa rămăsese nemişcată, sprijinindu-se cu mîinile de spătarul unui scaun. Sîngele îi pulsa dureros în tîmple. Îi era dificil să-şi distragă gîndurile de la o unică preocupare: Jamie. De nu s-ar fi oprit la patiserie! Copilul ar fi dormit acum în leagănul său, cu obrăjorul înfundat în pernă...

La început, ca oricare tînără mamă, se îngrijorase văzîndu-l dormind cu chipul scufundat în pernă.

— Nu riscă să se sufoce? întrebase ea la clinică.

— Nu, lăsaţi-l să doarmă cum îi face plăcere, răspunse zîmbind infirmiera.

Mai tîrziu, cînd ea îl plimba în landou, doamne bătrîne o opreau frecvent pentru a

o avertiza în privinţa poziţiei lui, şi ea învăţase să le liniştească, răbdătoare. Descoperise că un bebeluş constituia un preţios paşaport: oamenii îşi dădeau silinţa să îi vorbească, să o sfătuiască, cu atît mai mult cu cît arăta extrem de tînără atunci cînd ieşea înmbrăcată în jeans şi în tricou. Îşi făcuse în acest fel multe prietene în cartier în timpul plimbărilor ei întîmplătoare: Jamie constituia pretextul pentru a angaja diverse conversaţii.

Puţin cîte puţin, viaţa Marisei se organizase în jurul copilului ei. Iar acum, era cuprinsă de teroare la gîndul că s-ar putea să nu-l mai strîngă poate niciodată în braţele sale.

Dar, de fiecare dată cînd îşi imagina posibilitatea de a nu-l mai revedea, corpul şi spiritul său se revoltau, toate fibrele fiinţei sale protestau, strîngîndu-şi durerea.

Nu, trebuia să se gîndească la faptul că va fi găsit, că nimic nu i se întîmplase. Cine l-ar fi putut răpi? Cine ar fi putut comite un asemenea act criminal? O femeie singură, pradă unei carenţe afective, avansase inspectoarea. Măcar de-ar fi adevărat! Atît timp cît cineva se va ocupa

cu dragoste de el, Jamie ar fi în siguranţă. Alternativa era prea crudă pentru a şi-o imagina.

— I-am cerut lui Harris să ne aştepte în faţa staţiei de metrou, la un kilometru de aici, anunţă Gabriel. Vom cere să fim însoţiţi de un agent.

Marisa nu făcu nici un comentariu. Îşi văzu soţul deschizînd uşa biroului şi adresîndu-se cuiva cu autoritate.

— Eşti gata? se interesă el, întorcîndu-se spre ea.

Un poliţist în uniformă îi aştepta pentru a-i conduce pînă la garaj. Tînăra femeie îi urmă pe cei doi bărbaţi, întrebîndu-se după fiecare pas cum de o mai ţineau picioarele. O maşină de poliţie îi aştepta la extremitatea unui culoar lugubru. Intrară, şi portiera se închise după ei cu un zgomot sec. Cînd maşina demară, Gabriel îi apăsă capul pentru a o determina să se aplece.

În momentul în care părăseau garajul, ea auzi crescînd în intensitate o rumoare confuză de voci amestecate şi înţelese: hoarda de ziarişti stătea la pîndă. Imediat după ce maşina începu să accelereze, Gabriel şi Marisa se redresară.

— Ne urmăresc, anunţă şoferul. Vreţi să scăpăm de ei?

—Da.

— S-a înţeles, răspunse poliţistul cu vădită satisfacţie.

Pentru el, era vorba doar de un joc. Ambală motorul, se angajă pe o străduţă prost luminată, evită în ultimul moment un alt vehicul şi luă un al doilea viraj, într-un scrîşnet de pneuri. Puţinii trecători de la această oră tîrzie se fereau prudenţi, lipindu-se de zidurile caselor cînd îi zăreau venind. Pe bancheta din spate, tînăra femeie îşi ţinea ochii închişi, înspăimîntată de viteza cu care înaintau.

Gabriel îi înconjură umerii, dar ea deveni imediat rigidă şi se degajă. Braţul lui recăzu pe banchetă.

Ajunseseră aproape de staţia de metrou, unde, aşa cum fusese prevăzut, Rolls-ul îi aştepta. Harris coborî, îşi strivi ţigara pe trotuar şi deschise portiera din spate.

Imediat ce maşina poliţiei se opri, Gabriel sări pe şosea şi o ajută apoi pe Marisa să se instaleze pe bancheta din spate a Rolls-ului; trebuia, practic, să o poarte în braţe, căci era la capătul puterilor. Cîteva

secunde mai tîrziu, elegantul automobil negru demară în trombă.

Tînăra femeie se sprijini de confortabilul spătar tremurînd, cu pleoapele coborîte. Alături de ea, Gabriel formă un număr de telefon şi ea îl auzi conversînd cu cineva, dar nu se obosi să-l asculte. O teroare glacială o lichefia, nimicind-o. Avea strania senzaţie că visase existenţa lui Jamie, şi ar fi dorit să se liniştească în prezenţa cuiva care îl iubea, care îşi amintea de el la fel de exact cum îşi aducea ea însăşi aminte.

Deodată tresări. Se gîndea la Jamie ca şi cum acesta nu ar mai fi existat. Era o nebunie. Era încă prea devreme pentru a dispera.

Jamie era singura fiinţă alături de care se simţea în deplină siguranţă, era ancora care o menţinea în viaţă. Odată cu naşterea lui, începuse să se simtă reală, vie, protejată. După ce părăsise maternitatea, îşi petrecuse nopţi întregi aplecată deasupra leagănului său, ascultîndu-l respirînd, ca şi cum viaţa lui s-ar opri dacă nu l-ar mai fi privit.

Gabriel puse telefonul în furcă, apoi o privi.

—Vom ajunge acasă la noi în cinci minute.

«La noi...» gîndi ea cu tristeţe. «De ce se încăpăţînează el să folosească această expresie? Urăsc această casă uriaşă, nu mă simt la mine acasă, este pur şi simplu locul în care el mă ţinea prizonieră, ca pe o păpuşă într-o cuşcă aurită.»

Cînd Rolls-ul intră pe aleea ce conducea la splendida locuinţă a lui Gabriel, cu austera şi eleganta sa faţadă grecească, Marisa realiză că, totuşi, aici va fi la adăpost de ziarişti. Portarul închise în urma lor grilajul masiv, împiedicîndu-i pe curioşi să îi urmărească.

Această casă constituia un atu de loc neglijabil în tranzacţiile lui Gabriel: aici îi invita pe oamenii de afaceri străini cînd vroia să-i impresioneze favorabil.

Tînăra femeie îşi aminti prima zi în care păşise pe acest domeniu, impresionată de atîta grandoare. Se simţise mică, neajutorată, şi aproape că o luase la fugă. Ştia că nu va reuşi să se acomodeze.

Cum ar fi putut ea astăzi să-i destăinuie lui Gabriel sentimentele sale? El se găsea pe un teritoriu familiar, obişnuit cu bogăţia

sa, cu toate acele maşini de lux, cu servitori discreţi... Considera normal să trăiască în opulenţă, să fie servit ca un senior. Putea să înţeleagă pînă la un punct că soţia sa nu avea obişnuinţa unui asemenea nivel de viaţă, dar prăpastia care îi despărţea îl împiedica să vadă puţin mai departe, să admită şocul pe care i-l provoca această existenţă de vis.

Cînd se căsătoriseră, se cunoşteau de-abia de cîteva săptămîni. Marisa nu ştia despre ce să-i vorbească, ignora totul în privinţa gusturilor lui, a subiectelor de conversaţie care l-ar fi putut interesa. Încă se întreba de ce Gabriel o dorise de soţie, şi ce anume simţea el cu adevărat pentru ea.

În schimb, ştia exact motivul care o împinsese pe ea să se căsătorească cu Gabriel. Prefera să nu se gîndească la acest lucru care o înfricoşa retrospectiv.

Gabriel o ajută să coboare din maşină, apoi o conduse spre casă. Aparatele de fotografiat ale ziariştilor la pîndă din spatele porţii se declanşară cu un zgomot ca de mitralieră. Singurele clişee pe care le putură obţine fură cele ale unui cuplu întors cu spatele, în momentul deschiderii

uşii de intrare.

O dată intrată în holul acestei clădiri din care evadase acum doi ani, Marisa avu impresia că, din nou, în jurul ei se ridicau barierele aceleiaşi închisori.

Nimic nu se schimbase de la fuga ei, dar totul fusese admirabil întreţinut.

Un majordom într-o ţinută impecabilă o studie pe Marisa cu o anume ezitare. Chipul lui îi era familiar Marisei, ca de altfel şi restul decorului.

Gabriel nu-i lăsă timpul necesar pentru a pronunţa tradiţionalele fraze de întîmpinare; fără a-i acorda o singură privire, îşi apucă soţia de cot şi o conduse spre scară.

—Eşti epuizată, trebuie să te odihneşti.

Apoi lansă majordomului, pe deasupra umărului:

— Serviţi cina în camera doamnei. Ceva uşor.

Marisa avu impresia că picioarele nu-i atingeau solul cînd urcă treptele maiestuoasei scări. Sub efectul unei distorsiuni inexplicabile, decorul poveştilor cu zîne devenea acela al unui coşmar în care plutise adesea, golită de consistenţă, uşoară ca un fulg.

Nimic nu fusese mişcat în camera ei, totul rămăsese exact ca în ziua în care plecase. Bibelourile, mobilele dureros de familiare, fuseseră cu grijă şterse de praf în absenţa sa, ca pentru a-i aştepta întoarcerea.

Marisa îşi dădu seama, cu teroare, că uşa camerei lui Gabriel, care comunica cu a sa, era deschisă.

Soţul ei îi surprinse privirea alarmată. Cu un aer sumbru, merse şi închise uşa, apoi îi întinse cheia.

Ea o luă, ruşinată, cu capul plecat, cu obrajii în flăcări.

— Nu sînt chiar o brută insensibilă, declară el pe un ton de reproş.

Cheia metalică părea aproape caldă în podul palmei îngheţate a Marisei.

Gabriel se îndreptă spre o noptieră delicată pictată în alb şi aur vechi, deschise un sertar şi alese fără ezitare o cămaşa de noapte vaporoasă, pe care o aruncă pe pat.

— Dezbracă-te şi culcă-te, ordonă el fără a-i arunca măcar o privire. Revin în cinci minute, declară el, înainte de a ieşi.

Singură, rămase un moment imobilă, cuprinsă de frisoane. Se apropie apoi încet

de pat şi luă cămaşa de noapte. Gabriel o alesese pe prima pe care îi căzuse privirea; fără îndoială că nu-şi mai amintea dacă o văzuse pe Marisa, dar ea îşi aduse aminte că o mai purtase. Privi fix acel nor vaporos din muselină galbenă, aproape impalpabil între degetele ei amorţite. Era aceea pe care o purtase în ultima ei noapte cu Gabriel.

Îşi închise obosită ochii, cu mîinile crispate pe cămaşă. Jamie fusese cu siguranţă conceput în cursul acelei ultime nopţi.

Încet, se întoarse spre noptieră, alese din sertar o altă cămaşă de noapte, albă, şi o aşeză la loc pe cea galbenă, fără a o privi.

Gabriel reveni în cameră cîteva clipe mai tîrziu. Ea avusese timp să intre în pat. Cu chipul livid pe perna imaculată, îl privi cu ochii mari şi trişti. El lăsase uşa deschisă şi se feri pentru a-i face loc majordomului să intre. Acesta ducea un platou pe care în depuse cu precauţie pe pat.

— Dacă doamna preferă să mănînce altceva... spuse el, ridicînd un capac din argint care ţinea la cald un castron cu supă.

—Este perfect, răspunse ea.

Se întoarse atunci spre stăpînul său, cu un aer plin de o respectuoasă solicitudine.

—Domnul doreşte şi el să cineze?

Gabriel scutură din cap fără a deschide gura. Bravul Dudley consideră inutil să mai insiste şi se retrase, salutînd-i cu o mişcare din cap.

Cu toate că nu-i era foame, Marisa fu sensibilă la delicioasa aromă pe care o răspîndea crema de pui. Ridică lingura, dar îi era extrem de greu să înghită.

Pe platou erau aşezate de asemeni două ceşti şi o cafetieră fierbinte. Tînăra femeie ridică ochii spre soţul ei:

—Doreşti o cafea? întrebă ea încet.

—Da, te rog.

Îşi apropie scaunul de pat, apoi îşi încrucişă picioarele. Marisa resimţea apropierea lui ca pe o surdă ameninţare; genele începuseră să i se zbată necontrolat. Trebui să se domine pentru a nu se lăsa cuprinsă de panica pe care el i-o declanşa prin simpla lui prezenţă. Trebuia cu orice preţ să se stăpînească...

Ceaşca plină cu cafea zdrăngăni pe farfurie cînd ea i-o întinse. Gabriel îi scrută

chipul palid şi speriat.

— Pentru Dumnezeu, încetează să mai tremuri ca o frunză! Nu sînt un monstru!

Marisa se cufundă în contemplarea propriei sale ceşti, încercînd să-i ocolească privirea pătrunzătoare. Nu avea nici un chef de cafea, numai mirosul ei îi provoca o senzaţie de greaţă. Ridică totuşi ceaşca de porţelan şi o duse la buze.

Gabriel suspină profund şi se sprijini pe spătarul scaunului, ca şi cum ar fi încercat să-şi ascundă agasarea. Rămase o clipă nemişcat, apoi se decise să-şi bea cafeaua, fără a-i mai acorda atenţie soţiei sale. Cîte seri petrecuseră ei oare împreună astfel, într-o desăvîrşită muţenie? Marisa simţise adesea la el aceeaşi fixitate mohorîtă, neexprimată. Simţi din nou impulsul de a o lua la fugă.

Deodată, el întinse braţul pentru a pune ceaşca pe comodă, apoi luă platoul de pe genunchii Marisei, pentru a-l pune pe noptieră.

Surprinsă de această mişcare bruscă, tînăra femeie îl privi cu o uimire amestecată cu teamă. Gabriel se ridică agil, dominînd-o, mai impresionant ca oricînd, şi o

ţintui cu privirea sa gri, metalică.

—De ce? întrebă el sacadat. De ce m-ai părăsit?

Capitolul 3

O interminabilă tăcere se aşternu între ei, asemeni unui cablu tensionat, pe punctul de a plesni. Marisa nu ştia ce să spună. Nici un cuvînt nu-i venea în minte. Îşi privea mîinile fine şi albe, cu pielea aproape transparentă.

—Nu puteam face altfel.

—Dar, în sfîrşit, pentru ce? gemu Gabriel cu o voce răguşită, sugrumată.

Şi el privea mîinile tinerei femei, încheietura graţioasă a pumnilor pe unde îi pulsa viaţa.

— De ce nu reuşeşti să îmi vorbeşti despre acest lucru?

—Am încercat să mă explic în mesajul pe care

ţi l-am lăsat.

—Hai să discutăm despre acea scrisoare! Practic, nu explica absolut nimic. Cum ai putut pleca, lăsîndu-mi doar acea mîzgăleală fără sens?

— Pentru mine avea sens, se apără ea, frămîntînd cu nervozitate aşternutul.

Gabriel inspiră profund.

— Atunci, spune-mi măcar de ce nu ai considerat necesar să îmi explici personal nemulţumirile tale.

Marisa nu ar fi putut să-i spună de ce. Nu ştiuseră niciodată să stabilească între ei o comunicare reală. Vorbeau aceeaşi limbă, şi totuşi rămînea convinsă că nu se pot înţelege, chiar dacă foloseau amîndoi cuvinte familiare. Cuvintele nu reprezentau pentru ea decît o aproximaţie golită de sens real, incapabilă să redea pe deplin ceea ce ar fi vrut să exprime.

Cum ea nu răspundea întrebării sale, Gabriel întrebă cu asprime:

—Există altcineva în viaţa ta?

Marisa îşi ridică spre el privirea mirată.

—Nu.

—Într-adevăr? insistă el sceptic. În acest caz, cine te-a ajutat să pleci?

—Nimeni. Am părăsit singură casa.

—Fără a-ţi lua nimic, nici măcar o batistă! Lăsînd în urma ta tot ce îţi oferisem! Te-ai gîndit la reacţia mea, la ceea ce aş fi putut să simt cînd ţi-am constatat plecarea? Ai renunţat la toate, la haine, la bijuterii...

—Nu posedam nimic din toate astea, murmură ea.

Niciodată nu avusese impresia că acele cadouri cu care el o copleşise îi aparţineau de drept. Darurile somptuoase se revărsaseră asupra ei precum o ploaie de aur; nu crezuse în aceste semne exterioare de bunăstare şi nici nu şi le însuşise.

Gabriel se ridică şi merse să desprindă de pe perete o acuarelă într-o ramă ovală; în spatele tabloului era încastrată în perete o casă mică de bani. Formă fără să ezite combinaţia, deschise uşiţa metalică şi scoase o cutie mare de argint pe care o întinse soţiei sale.

Ea privi cu un aer detaşat, impersonal, bijuteriile care scînteiau pe perna de catifea.

— Aceste bijuterii îţi aparţin, declară el sumbru. Ţi le-am oferit. Aproape toate au

fost special concepute pentru tine.

Marisa nu era sensibilă la acest argument. Aceste pietre preţioase îi erau străine, nu aveau nici o legătură cu ea. În ochii ei, reprezentau ornamentele pe care era obligată să le scoată în lume, asemenea unor inele pentru sclavi, sau marca care o distingea ca fiind proprietatea exclusivă a lui Gabriel Radley, un accesoriu adiţional pentru a-i servi să îşi consolideze statutul. Ştiuse că uniunea lor era doar o iluzie încă din prima zi a căsătoriei. În mod sigur, nu aparţineau aceleiaşi lumi. Totul îi despărţea, iar iubirea lor era ireală, lipsită de conţinut.

— Dar spune ceva! explodă el, aruncînd cutia pe pat.

Bijuteriile se împrăştiaseră într-o jerbă scînteietoare.

Marisa le aşeză încet la locul lor, una cîte una, înainte de a închide cutia.

—Nu crezi că îmi datorezi unele explicaţii înainte să pleci?

—Nu există nimic de explicat.

—Nimic?

Gabriel se aplecă spre ea. Corpul său lung, felin şi atletic fremăta de furie

stăpînită.

—Erai totuşi soţia mea, murmură el.

Marisa ridică spre el ochii săi albaştri.

—Nu tocmai.

El se imobiliză; trăsăturile i se înăspriră.

—Ce vrei să spui?

—Nu am fost niciodată soţia ta.

—Nu fii ridicolă! Ce tot spui?

— Eram legal căsătoriţi, dar eu nu am fost niciodată cu adevărat soţia ta.

Gabriel schiţă un zîmbet agasat, cu o falsă detaşare.

— Straniu... Ce să înţeleg eu din toate astea?

— De ce te-ai căsătorit cu mine? contraatacă Marisa, în loc să răspundă.

— Ştii foarte bine, răspunse răguşit Gabriel, cu vocea încărcată de emoţie.

—Nu.

—Totuşi, ţi-am demonstrat-o destul de des.

Se aplecă şi îi sărută uşor umărul alb, dezgolit.

—Iată de ce, murmură el.

— Opreşte-te! gemu Marisa, încercînd să scape acestei mîngîieri fierbinţi.

Gabriel se îndreptă gîfîind uşor, cu

sprîncenele ridicate, apoi se întoarse în faţa refuzului rigid al acestui corp graţios care îi respingea orice tandreţe.

— Dacă nu suportai să te ating, de ce ai acceptat să te căsătoreşti cu mine?

— A fost o eroare din partea mea, murmură ea.

— O eroare! exclamă el întrocîndu-se brusc.

— Da, ne-am înşelat amîndoi, afirmă Marisa. Niciodată nu ar fi trebuit să ne căsătorim.

— Să te ia dracu! mormăi ca turbat Gabriel.

Din doi paşi mari, ajunse la uşă şi părăsi camera, fără a o privi.

Sfîrşită, Marisa închise ochii. O insuportabilă tensiune vibra în camera tăcută acum, suprasolicitîndu-i nervii. Cînd se va sfîrşi oare acest calvar? După ce aruncă o ultimă privire neîncrezătoare acestei camere dureros de familiară, Marisa stinse veioza şi se alungi pe spate, în întuneric.

* * *

Începuse să muncească de la vîrsta de

şaptesprezece ani. Şcoala sa de secretariat îi găsise o slujbă de dactilografă în cadrul gigantei Radley Corporation. Se integrase masei anonime de sute de tinere funcţionare a companiei, care pătrundeau în birouri exact la ora nouă şi ieşeau la ora cinci şi jumătate, grăbite să se întoarcă la casele lor. O supraveghetoare seacă şi nemiloasă, supranumită " Văduva Neagră" datorită eternei toalete negre, de doliu, pe care o purta, cu toate că rămăsese domnişoară bătrînă, le obliga să lucreze într-o cadenţă infernală.

Marisa era o angajată model: punctuală, ştearsă, ascultătoare. La capătul a şase luni, ea părăsi imensa sală de la subsol pentru un birou cu dimensiuni mai umane, situat la etajul administraţiei, unde lucra direct pentru cadrele superioare ale companiei.

Această mutare nu antrenă şi alte schimbări radicale în munca sa, pentru că îi erau afectate aceleaşi sarcini. Dar biroul era mai puţin zgomotos, documentele ce trebuiau bătute la maşina de scris erau mai diverse şi salariul îi era ameliorat. Decise aşadar să nu mai locuiască împre-

unã cu pãrinţii sãi şi închirie o cameră mobilată.

Îi fusese greu să-şi găsească cu adevărat locul în viaţa tumultoasă a capitalei britanice. Pentru o tînără fată rămasă puţin în urma realităţii lumii înconjurătoare, era uşor să se dizolve în masa anonimă a londonezilor şi să îşi piardă identitatea.

Copilăria sa instabilă, marcată de desele mutări ale familiei, o împiedicase să-şi găsească un reper durabil, permanent, în existenţă. Se temea confuz, fără a-şi da seama măcar de ce, că toate fiinţele sau lucrurile de care s-ar fi putut ataşa, i-ar fi confiscate.

Şi nu noua sa cameră ar fi putut să îi consolideze sentimentul de stabilitate: cotropită de mobile greoaie, urîte şi desperechiate, nu avea nici pe departe calităţile unui cămin reconfortant.

La nouăsprezece ani, urmă a două promovare: se alătură batalionului de secretare care lucrau direct pentru Gabriel Radley, într-un birou gigantic. Îl zărea din cînd în cînd, atunci cînd traversa biroul, grăbit, fără a acorda măcar o privire angajatelor. Acestea vorbeau despre el, despre

viaţa sa particulară, cu o anumită mîndrie, cu toate că Gabriel nu se adresase niciodată personal nici uneia dintre ele; ordinele sale ajungeau la ele pe căi ierarhice complicate.

Gabriel călătorea enorm: lua avionul pentru a traversa Atlanticul la fel cum alţii luau metroul pentru a merge la serviciu. De altfel, poseda cîteva avioane particulare, dispunînd astfel de o mai mare libertate de manevră: afacerile nu aşteaptă.

Marisa nu se gîndea niciodată la el, exceptînd cazurile în care aprecia dimensiunile prăpastiei care o separau de oameni ca el, obişnuiţi cu luxul şi bogăţia. Fiecare sfîrşit de lună îi aducea un întreg cortegiu de probleme materiale: chiria, cheltuielile vestimentare, reduse totuşi la minimul necesar, costul vieţii. Îl vedea evoluînd pe Gabriel printr-un geam aproape opac, asemenea unui perete de netrecut: pentru ea, era o fiinţă ireală, îndepărtată şi inaccesibilă... un mit.

Într-o dimineaţă a unei zile de luni, ea ajunse foarte tîrziu. Sub o ploaie torenţială, se năpusti grăbită prin intrarea clădirii şi îl izbi în plin pe «marele patron», care sosea

din sens opus. Fu cît pe ce să-şi piardă echilibrul, dar el o împiedică să cadă, prinzînd-o de umeri cu mîinile sale lungi şi puternice. Stupefiată şi confuză, ea ridică spre el ochii săi mari şi miraţi. El o studie timp de cîteva secunde, apoi îi dădu drumul, bodogănind:

— Data viitoare priviţi pe unde mergeţi, altfel veţi avea un accident.

Tulburată în mod ciudat de maniera în care el o privea, tînăra fată se grăbi spre birou fără a se întoarce. În trecere, ea îşi întrevăzu în oglinda holului silueta, chipul său copilăresc încadrat de şuviţe de păr care i se lipiseră de frunte.

Era surprinsă de reacţia lui. Gabriel Radley nu însemna nimic pentru ea, şi totuşi simţea încă pe umerii săi fragili strînsoarea fermă a mîinilor sale viguroase...

Timp de mai multe zile, el nu mai apăru la birou.

—Este plecat la New York cu acea celebră actriţă despre care vorbesc toate ziarele, ultima lui cucerire, anunţase o secretară.

—Nu este căsătorit? se miră Marisa.

Colegele sale, surprinse să o vadă

interesîndu-se pentru prima dată de «marele patron», se simţiseră datoare să îi dezvăluie toate informaţiile.

— Cum?! Nu eşti la curent? interveni Karen pe un ton confidenţial. A fost căsătorit acum mai mulţi ani; soţia sa şi băieţelul său au fost asasinaţi într-o ambuscadă a unor terorişti înarmaţi, în America de Sud. Soţia sa era sud-americană, iar ei mergeau să viziteze familia ei, mari proprietari de animale, nu-i aşa?

— Nu, părinţii ei erau proprietarii unor uzine, rectifică o altă secretară. O, trebuie să fi fost teribil pentru el.

— Ei bine, cred că totuşi creşteau animale, dar aveau şi o fabrică de conserve, reluă Karen pe un ton agasat. Pe scurt, soţia, fiul şi socrii săi se aflau în maşină cînd au fost atacaţi de o bandă înarmată. Au fost ucişi toţi. Gabriel fusese rechemat de urgenţă în Anglia chiar în acea zi şi a scăpat în mod miraculos din acea ambuscadă.

Marisa rămase stupefiată, mută de oroare. Niciodată n-ar fi bănuit existenţa unei drame atît de tragice în viaţa lui Gabriel Radley, viaţă care, după opinia ei,

se rezuma la splendide maşini, palate în cele patru colţuri ale lumii şi femei drăguţe fără griji. Dintr-o dată, Gabriel Radley devenea o fiinţă umană ca şi celelalte, care suferise.

Cînd el reveni în Londra şi traversă holul, îi păru ciudat de familiar, de apropiat. Bineînţeles, nu o remarcă, fiind ocupat să-şi distribuie indicaţiile subalternilor săi plini de solicitudine.

Gabriel amenajase la subsol un gigantic complex sportiv destinat angajaţilor săi. Secretarele îl frecventau cel puţin o dată pe săptămînă, făcînd gimnastică sau înnotînd în piscină. Karen, o tînără fată dinamică, plină de energie, organizase în acea iarnă un concurs de tenis; o înrolase pe Marisa din oficiu —cu toate că aceasta nu practica nici un sport — pentru că îi lipsea o persoană din echipă. Marisa nu putu să o refuze, cu toate că nu-şi făcea nici o iluzie asupra aptitudinilor sale.

În seara meciului, după ora şase, ea coborî deci la subsol; ajunsese prea devreme şi nu găsi pe nimeni. După ce se schimbă în vestiar, ea rătăci singură în direcţia terenului de tenis, puţin speriată

de ideea partidei dure care avea să se deruleze. Deodată, o uşă se deschise şi apăru Gabriel Radley. Ea îşi aplecă ochii, roşind tulburată, cînd el se feri pentru a-i face loc să treacă. Marisa intră pe teren, dar acesta era pustiu, căci partenera sa încă nu ajunsese. Începu să se antreneze; mingea îi scăpă, iar cînd se întoarse pentru a o ridica, cu mica fustiţă albă fluturînd, remarcă cu stupoare că Gabriel Radley o observa. Cînd se redresă, cu obrajii îmbujoraţi şi inima zbătîndu-i-se cu putere, el dispăruse. Ce căuta el aici? Şi de ce o studia el cu aceeaşi stranie intensitate, cu acea privire sumbră şi gînditoare?

În acea seară, cum era de aşteptat, Marisa pierdu meciul. Karen îi zîmbi cu condescenţă.

—Cel puţin ai încercat să cîştigi, comentă ea. În sfîrşit, aşa presupun...

Marisa făcu un duş, apoi se îmbrăcă. În momentul în care părăsea clădirea, o maşină ieşi din garajul subteran. Era o limuzină luxoasă, care se opri lîngă ea în momentul în care se pregătea să traverseze. Tresări, privi fără să înţeleagă la bărbatul aşezat pe bancheta din spate care

coborîse geamul.

— Urcaţi, o invită acesta, deschizînd portiera.

Cu chipul împurpurat, convinsă că se adresa altcuiva, ea rămase nemişcată. Semaforul trecu pe roşu şi pietonii se îmbulziră în pasajul îngust.

— Urcaţi, repetă Gabriel, cu un început de nerăbdare în voce.

Apoi, cum ea continua să rămînă imobilă, adăugă:

— Vă rog.

În sfîrşit, ea acceptă. Imediat ce închise portiera, Gabriel făcu semn şoferului să demareze. Ea îi aruncă o scurtă privire; oare ce dorea de la ea?

Nu se gîndise nici măcar o clipă că intenţiile acestuia ar fi putut fi de ordin strict personal. Se ştia tînără, timidă, neexperimentată, nesofisticată, pe scurt, opusul genului de femeie care îi plăcea probabil lui Gabriel Radley. Îşi imagina deci că motivele invitaţiei lui aveau legătură cu munca sa.

—Cum vă numiţi?

—Marisa, murmură ea.

Nu o întrebă şi numele de familie, dar

repetă cu incredibilă suavitate: " Marisa...".

— Unde locuiţi? Vă însoţesc, pentru că doresc să vă vorbesc.

După o uşoară ezitare, ea îi dădu adresa sa, pe care Gabriel o transmise imediat şoferului. Apoi se întoarse din nou spre ea.

— V-am văzut în sala de sport. Mergeţi des acolo? Ce părere aveţi despre acest grup sportiv? La început, cînd am propus această idee, a fost foarte rău primită de consiliul de administraţie. După părerea dumneavoastră, personalul este mulţumit de această iniţiativă?

Marisa zîmbi uşurată; înţelesese acum de ce îi propusese să urce în maşină.

—Nu merg foarte des la club, dar majorităţii colegilor mei le face plăcere să se destindă acolo după orele de muncă. Cred că toată lumea este foarte mulţumită.

—Echipamentul este suficient? Sau ar fi trebuit să mă gîndesc şi la alte sporturi?

— O, este arhisuficient, după părerea mea: se pot practica aproape toate sporturile, după cîte ştiu eu...

În timp ce Marisa răspundea cu naivitate întrebărilor sale, el continua să o studieze

cu intensitate, privirea sa gri mergînd de la ochi la buze, pentru a se întoarce din nou la ochi.

—Ce vîrstă aveţi?

—Nouăsprezece ani.

El ridică din sprîncene, aşa că ea se grăbi să precizeze, fără să ştie de ce:

—Dar curînd voi împlini douăzeci.

El schiţă un zîmbet ciudat şi îi aruncă o privire amuzată, dar sumbră. Ea nu înţelese de ce.

— Eu m-am însurat la douăzeci de ani, spuse el, întorcîndu-se spre geam.

Marisa simţi în el o inexplicabilă provocare şi tăcu, neştiind ce să spună. Se gîndea cu tristeţe la moartea soţiei şi fiului său. El o privi din nou, pentru a afirma cu o calmă certitudine:

—Sînteţi la curent.

Ea ar fi dorit să-şi poată exprima compasiunea, dar timiditatea ei maladivă o împiedica, aşa că se mulţumi să aprobe dînd din cap, surîzînd cu tristeţe.

— Nu sînteţi prea vorbăreaţă, dar ochii dumneavoastră spun multe... murmură el, mîngîindu-i obrazul. Încă nu am văzut pînă acum asemenea ochi... Sînt... de neuitat.

Marisa roşi violent şi îşi aplecă privirea.

—Locuiţi cu familia dumneavoastră?

—Nu, am o cameră mobilată.

— Probabil că vă simţiţi singură... Unde locuiesc părinţii dumneavoastră?

— La Blackheath. Ştiu, nu este departe de birou, dar prefer să fiu singură.

El o privi surîzînd timidă cu aceeaşi curiozitate neobosită pe care o manifesta în privinţa ei de la întîmplătoarea lor întîlnire. Ce căuta el oare în ea?

—Nu vă înţelegeţi cu părinţii dumneavoastră? Proveniţi dintr-o familie numeroasă?

—Nu, sînt unicul copil.

— Este adevărat, aveţi comportamentul unui copil unic.

—A, da? replică ea pe jumătate amuzată, jumătate sceptică.

—Da: independentă, mereu în defensivă, secretă... Şi eu sînt fiu unic. Singurătatea poate deveni uşor o obişnuinţă. Sînteţi singură în viaţă? Aveţi vreun prieten?

Ea roşi din nou. Dar nu avu timp să răspundă, căci limuzina se opri deja în faţa imobilului în care locuia.

—Aici este? se interesă companionul său, surprins de starea avansată de degradare a

zonei.

Ea aprobă din cap, cu mîna pe portieră, şi bîigui un «mulţumesc» stînjenit. Tocmai vroia să coboare, cînd el o reţinu de braţ. Ea tresări la acest contact ca arsă de o flacără.

—Aşteptaţi, nu aţi răspuns la întrebarea mea. Aveţi un prieten?

Năucită, ea făcu «nu» din cap. Atunci el îi dădu drumul, lăsînd-o să coboare. De pe trotuar, complet zăpăcită, privi îndepărtîndu-se maşina. În ce scop îi pusese Gabriel Radley aceste întrebări? Probabil că nu avea cum să-şi " omoare" altfel timpul liber dinaintea vreunei reuniuni sau petreceri... Nu îşi putea imagina că ar putea fi interesat de ea. Deasemenea, nu îşi făcea nici o iluzie în privinţa fizicului său, aşa încît era convinsă că nu-l va mai revedea niciodată pe Gabriel Radley, decît de departe, dintr-un colţ al biroului în care lucra.

Dar se înşela. Cîteva zile mai tîrziu, fu anunţată că Gabriel dorea să o vadă.

—Aţi făcut o eroare bătînd la maşină lista stocurilor sud-africane. Domnul Radley este deosebit de contrariat, a cerut numele secretarei responsabile de această greşeală

şi vrea să vă vorbească. De ce nu aţi fost atentă?

El ştia cine bătuse textul, căci fiecare secretară îşi înscria iniţialele numelui pe un colţ al documentelor dactilografiate.

Marisa se duse în biroul lui. Aşezat comod în fotoliu, cu o mînă într-un buzunar al vestei sale, el o aştepta.

— V-aţi înşelat recopiind aceste cifre, declară el, arătîndu-i un teanc de foi. Lipsesc zece mii de lire pe undeva.

— Sînt dezolată, domnule. Voi înlătura eroarea.

Vru să apuce documentele aşezate pe birou. În mod deliberat, el îşi puse mîna pe a ei, făcînd-o prizonieră.

— Veniţi să cinaţi cu mine în această seară, spuse el, cu vocea gravă.

Marisa îl privi speriată, fără a înţelege. Inima i se zbătea nebuneşte.

—Vă rog, imploră el, cu privirea întunecată, ca devorată de un foc interior.

—Pentru ce? bîlbîi ea.

—Pentru că înnebunesc. Trebuie să vă văd.

Împotriva aparentei lui sincerităţi, nu-l putea crede. Scutură pierdută din cap, îşi

retrase cu nervozitate mîna dintr-a lui şi se îndepărtă cu un pas.

Atunci el se ridică, înconjură biroul şi se apropie de ea. Marisa vru să iasă, să deschidă uşa, dar el o împiedică.

— Nu puteţi spune absolut nimic care să-mi schimbe hotărîrea, murmură el cu aceeaşi gravitate pasională. Nu încetez să îmi repet că este o nebunie, dar nu reuşesc să vă alung din mintea mea. Ochii aceştia mari mă obsedează din ziua în care v-am întîlnit în ploaie. Îi văd peste tot, la New York, pe străzile Londrei. Cînd am revenit din călătorie, v-am revăzut în birou, atît de cuminte, de serioasă... Mă ignoraţi, nici măcar nu ridicaţi privirea cînd trec pe acolo, găsind orice pretexte posibile pentru a traversa biroul...

Aceste cuvinte incoerente, pronunţate în grabă, o lăsară pe Marisa perplexă. Îşi muşcă nervoasă buzele.

—Aşadar, acceptaţi invitaţia?

Ea scutură cu încăpăţînare din cap, simţind confuză pericolul, fără a-l putea identifica.

—Trebuie să vă văd, să vă vorbesc. Nu pot înceta să mă gîndesc la dumneavoastră.

Îi mîngîie uşor obrazul.

— Acceptaţi să cinaţi cu mine.

— Nu pot.

— Tot ce doresc este să fiu cu dumneavoastră, să vă am în faţa mea. Nu voi încerca să vă seduc, v-o promit. Încerc doar să descopăr ce se ascunde dincolo de acest frumos chip micuţ, obsedant...

Marisa încă ezita.

— Vă rog, murmură el cu uŋ zîmbet dezarmant, tandru şi ironic totodată, impregnat cu o insesizabilă nuanţă de disperare.

Acest surîs o emoţionă şi o făcu să decidă. Acceptă.

Cinară într-un restaurant liniştit, de o sobrietate elegantă. Marisa nu putu să nu compare umila ei vestimentaţie cu toaletele sofisticate ale celorlalţi clienţi. Gabriel nu păru a remarca ceva insolit. Aplecat spre ea, nu înceta să o devoreze din priviri, vorbindu-i incontinuu.

O întrebă despre familia şi prietenii ei, despre idealurile sale. Marisa se întristă pentru că avea atît de puţine lucruri să-i povestească; ducea o existenţă obişnuită, atît de diferită de a lui!

Cu un deget ezitant, ea începu să traseze pe faţa albă de masă contururile umbrei făcute de felinarul de deasupra lor, încercînd să-şi adune gîndurile. Mîna însoţitorului ei o atinse uşor pe a sa; îşi simţi inima pulsînd înfricoşată.

De-abia în acel moment, Marisa înţelese sinceritatea lui Gabriel. Cum s-ar mai fi putut îndoi? Acea mîngîiere timidă reuşise să schimbe cursul relaţiei lor.

În acea seară, el nu încercă să o sărute. O conduse personal acasă, fără şofer, îi ură tandru noapte bună şi aşteptă ca ea să intre în holul imobilului pentru a pleca.

Două zile mai tîrziu, cinară din nou împreună. Gabriel întreţinu singur conversaţia, dar, de fapt, nu vorbi prea mult. Amîndoi rămaseră ciudat de tăcuţi în cursul acelei seri, iar cînd vorbeau, o făceau cu vocea aproape şoptită. Din cuplul pe care îl formau emana o intensitate caracteristică unei puternice atracţii.

Conducînd-o după această a doua seară petrecută împreună, el o sărută în maşină, în faţa imobilului. Cînd o atrase spre el pentru a o lua în braţe, Marisa crezu că îşi va pierde cunoştinţa, într-atît de puternic

îi bătea inima. Ea îi dădu timid buzele sale. Nici un bărbat nu o sărutase încă, şi ea nu ştia cum să procedeze. Abandonîndu-se la pieptul lui Gabriel, se mulţumi să îi lase lui iniţiativa. El îi luă buzele cu un geamăt aspru, aproape dureros, şi începu să i le sărute cu ardoare, cu violenţă pasională, ca după o foame îndelung stăpînită. Marisa nu încercă să îi întoarcă sărutul; se supunea îmbrăţişării sale, dar nu era asemenea lui înflăcărată de pasiune, arsă de dorinţa dragostei. Excitarea pe care o resimţea era în principal datorată fricii de necunoscut, şi abandonul ei trăda o rezistenţă mută, pasivă.

O săptămînă mai tîrziu, Gabriel îi ceru mîna. Marisa fu cuprinsă de o panică bruscă, inexplicabilă. Perspectiva de a deveni soţia lui o teroriza, o copleşea cu o teamă inexprimabilă.

— Nu pot, gemu ea înspăimîntată, ieşind neîndemînatic din maşină.

El o urmă şi o prinse cu fermitate de braţ, provocîndu-i durere cu degetele sale dure şi crispate.

— De ce? De ce? Există un alt bărbat în viaţa ta?

—Nu, dezminţi ea cu furie. Dar nu pot să mă căsătoresc cu tine, asta e tot.

—De ce? repetă el.

Marisa tremura din toate încheieturile, precum un animal micuţ şi înfricoşat.

—Nu aparţinem aceleiaşi lumi, răspunse ea cu dificultate.

Chipul lui Gabriel se întunecă, devenind o mască rece, indescifrabilă. Ea citi în ochii săi gri o feroce determinare.

— Puţin îmi pasă cine eşti, de unde te tragi. Te doresc, vreau să te am pentru mine. Nu mă voi lăsa descurajat, Marisa, atît timp cît nu vei fi a mea.

Lui Gabriel îi trebuiră cîteva săptămîni pentru a reuşi să îi înlăture circumspecţia, reticenţa şi ezitările. Surprinsă de tot ceea ce i se întîmpla, Marisa văzu cum cad toate baricadele ridicate de ea, una cîte una.

Luna lor de miere dură nouă zile, pe care Marisa le trăi ca într-un vis. Părinţii ei veniseră la cununie, dar nu luară parte la preparativele complicate ale ceremoniei. Fusese să-i vadă la Blackheath împreună cu Gabriel şi le explicase că era preferabil să-i lase pe servitorii viitorului ei soţ să se ocupe de detaliile acestei mari ocazii care

va figura pe prima pagină a tuturor ziarelor şi va atrage o mulţime de gură-cască.

Îşi petrecură luna de miere în insulele Bermude. Totul îi părea ireal Marisei: vegetaţia tropicală luxuriantă, senzualitatea pasională a lui Gabriel; toate acestea păreau a face parte din domeniul viselor. Adesea se trezea noaptea în braţele soţului ei, fără să-i vină a crede că totul e real.

În timpul sejurului lor în Bermude, aflară de decesul părinţilor Marisei, a căror maşină intrase în coliziune frontală cu un camion. Tînăra femeie întîmpină vestea în tăcere, prea răscolită pentru a putea plînge. Ca întotdeauna, se închidea în faţa emoţiilor.

Luară imediat un avion pentru a se ocupa de înmormîntare. Sub un cer dezolant, ei urmară pînă în cimitir cortegiul funebru. Marisa tremura în aerul îngheţat. Acum se simţea cu adevărat singură.

În cursul lunilor următoare, acest sentiment de izolare se accentuă. Gabriel era frecvent absent, şi ea se simţea izolată de lume în casa lui enormă. Nu ştia ce comportament să adopte faţă de servitori, faţă

de musafiri sau vechii prieteni ai soţului ei, care o studiau cu o condescenţă amestecată cu dezaprobare, uneori chiar de milă. «Cum a putut Gabriel să se însoare cu această creatură fragilă, insignifiantă?» se întrebau ei, atribuind fără îndoială această eroare unei crize trecătoare de nebunie, de care Gabriel nu va întîrzia să-şi dea seama.

Adevărul era că de-abia se cunoşteau, nu aveau nimic comun. Totul îi despărţea. Se mulţumeau să facă dragoste. Ori, Marisa era convinsă că această legătură fragilă nu va întîrzia să se rupă, imediat ce Gabriel va începe să se plictisească de ea.

Începură să se certe din ce în ce mai des. Uniunea lor fiind în principal fondată pe atracţie fizică, sexuală, disputele lor erau extrem de violente şi izbucneau din senin. Marisa realiză astfel că putea pronunţa cuvinte crude, amare, în care nu se recunoştea.

În cursul unei dispute deosebit de furtunoase, el o pălmuise pentru prima dată, rănit de acuzaţiile incoerente pe care ea i le lansa.

Această bruscă manifestare de violenţă o aruncase pe Marisa într-o profundă

durere: ea vedea acum în Gabriel un străin egoist, incapabil de a o considera altfel decît ca o posesiune a lui. Avusese temeritatea de a gîndi ea însăşi, şi el nu o putuse ierta.

A doua zi după disputa lor, Marisa află cînd se trezi că Gabriel plecase la New York. Cîteva zile mai tîrziu, citi într-un ziar că el fusese văzut într-un bar de noapte în compania unei actriţe din Hollywood, pe care el o frecventase înaintea căsătoriei lor. Şi trase concluziile care se impuneau.

După ce îi scrise un bileţel laconic, ea pretextă că are de făcut unele cumpărături urgente pentru a părăsi casa. Apoi, odată ajunsă în oraş, scăpă de sub supravegherea şoferului şi se evaporă în străzile suprapopulate ale Londrei, protejată de mulţimea de trecători.

Viaţa sa viitoare îi apărea în perspectivă ca o aridă traversare a deşertului. Toate iluziile de fericire se destrămaseră...

Dar naşterea lui Jamie zgudui şi pulverizează această optică pesimistă: copilul să o reconciliase cu lumea, dăduse un ţel şi culoare vieţii ei...

Culcată în obscuritatea tăcută a camerei

sale, a vechii ei camere, Marisa încerca zadarnic să-şi găsească somnul, hăituită de amintirile unui trecut amar, pe care numai Jamie reuşise să-l mai îndulcească.

—Jamie, Jamie... murmură ea, cu inima sfîşiată. Jamie, unde eşti?

Capitolul 4

Cînd Marisa deschise ochii, o rază de soare îi inunda camera. Imediat, dispariţia lui Jamie îi reveni dureros în memorie. Se ridică brusc, cu privirea rătăcită, cu buzele întredeschise ca într-un strigăt nearticulat de tristeţe şi suferinţă, şi îl descoperi pe Gabriel aşezat la capătul patului.

—Oh, lăsă ea să-i scape fără să vrea.

—Pentru Dumnezeu, nu mă privi astfel!

Ea îşi muşcă buzele.

—Jamie? Ai ceva noutăţi?

Gabriel scutură din cap. Chipul îi fremăta de o emoţie intensă. Tînăra femeie îşi simţi corpul dizlocîndu-i-se, îşi acoperi

ochii cu palmele.

— Dar de ce nu se reuşeşte găsirea lui? gemu ea prăbuşită.

Gabriel se apropie şi îşi puse cu timiditate mîna pe braţul gol al Marisei.

— Faptul că nu sînt veşti constituie o veste bună, murmură el pentru a o linişti.

Nu ignora banalitatea acestui dicton, dar ştia că în acesta există un fundament de înţelepciune populară. Marisa îi fu recunoscătoare şi se agăţă de această fragilă certitudine.

— Probabil că ziariştii au extorcat-o prietenilor la care stai, comentă el, arătîndu-i fotografia care ocupa aproape în întregime prima pagină a unui ziar pe care i-l întinse Marisei.

Inima acesteia se opri pentru moment să bată cînd ochii ei înceţoşaţi de lacrimi descoperiră portretul lui Jamie. Acesta rîdea în hohote, cu căpşorul său brun şi buclat lăsat pe spate, sprijinit mîndru pe picioarele sale încă puţin arcuite.

— Cît de mult îţi seamănă, murmură ea fără să vrea.

La fel ca tatăl său, Jamie avea capriciile sale şi nu suporta să fie contrariat.

Modestele mijloace de care dispunea Marisa îi interziseseră să-l alinte în mod exagerat, dar micul diavol ştia foarte bine ce vrea şi se descurca întotdeauna pentru a i se face pe plac.

—Chiar îmi seamănă cu adevărat? întrebă Gabriel emoţionat, cu ochii fixaţi pe fotografie.

—Da, prin forma chipului, prin gesturile şi atitudinile lui...

Tînăra femeie se întrerupse şi îşi muşcă buzele pentru a nu izbucni în hohote de plîns.

— Am citit articolul, spuse Gabriel. Această răpire face din nefericire senzaţie, de cînd ziariştii au descoperit că sînt tatăl copilului...

—Dar mulţumită articolului şi publicării acestei fotografii, poate că cineva îşi va aminti că l-a zărit pe Jamie, poate că îl va recunoaşte, avansă Marisa.

—Cînd te gîndeşti că este fiul meu... Cum de-ai putut avea inima să-mi ascunzi existenţa lui timp de aproape doi ani?

Motivele pentru care ea ţinuse secretă naşterea lui Jamie erau multiple, complexe. Nu dorea să se întoarcă la Gabriel,

nici să se învîrtă în gol în frumoasa lui casă de păpuşi. Nici nu putea fi vorba de a-l contacta, nici măcar pentru a-i anunţa naşterea fiului său. Pe de altă parte, era convinsă că Gabriel ar fi fost în stare să zguduie şi cerul şi pămîntul pentru a şi-l " însuşi".

—De ce nu-mi vorbeşti niciodată? întrebă Gabriel tulburat. Imediat ce îţi pun o întrebare, te rezumi la a mă privi evaziv, cu ochii tăi mari şi goi. Am crezut cu naivitate, într-o zi oarecare, că pot reuşi să îţi citesc puţin în gînduri, dar cred că m-am înşelat profund. Dacă nu mă înşel, niciodată nu ai căutat să vii spre mine, Marisa, să mi te confesezi. Întotdeauna te-ai angajat să mă ţii la distanţă...

Ea ar fi dorit să-i explice că răceala sa se datora fricii faţă de posibilitatea ca el să o părăsească, să o abandoneze cîndva, plictisit. Pentru a se apăra, încerca să se menţină la distanţă. Căci dacă i se dăruia cu trup şi suflet, risca o teribilă suferinţă şi dezamăgire.

Gabriel o prinse brusc de mînă.

—Ai fi putut măcar să mă anunţi cumva că încă eşti în viaţă, îi reproşă el cu vehe-

menţă. Nu ţi-ai imaginat, aşadar, reacţia, neliniştea mea, cînd am realizat la întoarcere că dispăruseşi? Am angajat detectivi care au trecut prin sită oraşul pentru a te găsi, eu însumi te-am căutat... Îţi schimbaseşi numele?

—Nu, mărturisi ea.

Nici măcar nu se gîndise la această soluţie, atît de în siguranţă se simţea în anonima periferie a Londrei unde îşi găsise refugiu.

Gabriel o observa acum fără să scoată un sunet, ezitînd perplex.

— Te-ai schimbat, murmură el deodată. Pari mai matură.

—Am îmbătrînit.

—Să spunem doar că eşti... diferită.

—Am născut, era normal să mă schimb, conveni ea.

Nu era vorba despre o simplă transformare fizică. Jamie adusese fiinţei ei o profundă metamorfoză. Dragostea pentru el reprezenta un caleidoscop cu multiple faţete, care dădeau o perspectivă şi o culoare diferită existenţei ei, făcînd-o mai gingaşă şi mai frumoasă.

—Dar eu oare m-am schimbat? Am

îmbătrînit cu doi ani. Curînd voi împlini patruzeci de ani, pe cînd tu nu ai decît douăzeci şi trei...

Marisa i-ar fi putut răspunde că vîrsta nu avea nici cea mai mică importanţă din punctul ei de vedere. Diferenţa de vîrstă era nesemnificativă, faţă de imposibilitatea ei de a crede în longevitatea iubirii lui pentru ea.

— Să fii tată şi să afli acest lucru după de-abia aproape doi ani, mormăi el cu mînie.

Ea îi înţelegea resentimentul şi îşi reaminti deodată de primul lui copil, pe care îl pierduse.

— Sînt dezolată pentru... ce i s-a întîmplat celuilalt fiu al tău. Şi soţiei tale. Adeseori am dorit să ţi-o spun, dar nu reuşeam.

—Credeam că eşti geloasă pe ea. Chiar ai fost?

— Nu. Cel puţin, nu cred. Niciodată nu îmi vorbeai despre ea. Nici despre ei.

—Nu puteam să îmi evoc trecutul în faţa ta, căci diferenţa de vîrstă mi-ar fi părut şi mai importantă.

—Credeam că îţi este prea dureros să îţi

aminteşti de viaţa voastră comună, explică cu blîndeţe Marisa.

El ridică din umeri. Frumosul lui chip se întunecase.

—Nu pot pretinde că am păstrat amintiri fericite din acea epocă. Dolores şi cu mine eram foarte îndrăgostiţi cînd ne-am căsătorit, dar la capătul a doi ani, în existenţa ei îşi făcuseră apariţia şi alţi bărbaţi. Nu suporta Europa şi prefera să trăiască în America de Sud. Aşa că, de fapt, trăiam practic separaţi, în cea mai mare parte a timpului. Paul s-a născut la un an după căsătorie, dar îl vedeam foarte rar: Dolores îl lua cu ea pretutindeni.

Se întrerupse, apoi adăugă cu vocea zdrobită:

—Avea doar şase ani cînd a fost ucis.

Răscolită, Marisa păli. Gabriel lăsă atunci să-i scape un geamăt surd şi o cuprinse spontan în braţe.

—Te rog, recapătă-ţi curajul, îi şopti el la ureche, cu o convingere plină de tandreţe. Îl vom găsi pe Jamie, sînt absolut sigur.

Marisa se simţi atunci atît de slăbită, încît se abandonă la pieptul lui protector.

—Mi-e atît de teamă, gemu ea.

—Ştiu.

O mîngîia uşor pe spate, cu mişcări largi şi regulate; ea simţea prin diafanul material al cămăşii de noapte căldura palmei lui...

— Jamie este atît de mic, atît de neajutorat...

—Ssst...

Respiraţia lui Gabriel se accelera în timp ce îşi plimba buzele prin părul Marisei. Dar ea era prea închisă în durerea ei pentru a-i simţi emoţia. Se mulţumea să se odihnească în braţele lui, pătrunsă de uimitoarea vitalitate a corpului său viguros.

Suflul lui Gabriel devenise acum sacadat, inima îi bătea puternic şi mîna îi fremăta.

— Eşti atît de fragilă... Întotdeauna mi-a fost teamă să nu te zdrobesc. Este ceea ce m-a frapat la tine, de prima dată. Am simţit imediat dorinţa să te iau în braţe, să te păstrez, să ştiu că eşti a mea. Ea îi simţi buzele pe lobul delicat al urechii.

Aceste cuvinte tandre o tulburară şi îi zdrobiră sentimentul de siguranţă în care reuşise să o scufunde, alintînd-o ca pe un copil. Marisa nu vroia să redevină o femeie

oarecare în braţele lui. Se degajă brutal din această periculoasă îmbrăţişare, cu chipul îmbujorat.

—Opreşte-te! strigă ea sălbatică.

Ochii lui se aprinseră mînioşi.

—Nu mă respinge astfel!

—Nu vreau să mă atingi.

Marisa mersese prea departe. El nu-şi mai putea stăpîni furia.

—Mizerabilo! Nu-mi mai pasă de ceea ce vrei. De doi ani sînt nebun de îngrijorare din cauza ta, nu am încetat nici o clipă să mă întreb unde erai, ce ţi se întîmpla, şi acum vii să îmi spui liniştită să nu te ating! dar mie îmi vine să te ucid, înţelegi?

Era nevoită să-l creadă. O teribilă furie i se citea în ochi, tremura de turbare, de indignare. Era în stare de orice.

Marisa îi susţinu privirea fără să clipească, terorizată, dar ferm determinată să nu i-o arate. Trebuia să-i ţină piept, aşa că îşi ridică cu sfidare bărbia.

— Tu m-ai adus aici cu forţa, împotriva voinţei mele. Refuz să rămîn sub acoperişul casei tale. Şi îţi interzic să-ţi pui mîinile pe mine.

Un rictus înspăimîntător se desenă pe

buzele lui Gabriel.

—Păcat, scrîşni el, căci îţi voi arăta dacă am sau nu dreptul să îmi pun mîinile pe preţioasa ta persoană!

Violenţa cu care o înlănţui o privă pe Marisa de ultimele ei forţe şi de curajul său! Era inutil să încerce să reziste acestui uragan de pasiune răzbunătoare. Cînd o sărută, era numai pentru a o pedepsi, pentru a-i frînge voinţa. Nu mai exista nici o urmă de tandreţe în comportarea lui.

Îi răsturnase capul pe spate, ţinînd-o ferm de păr, obligînd-o să îi abandoneze buzele. Nu se putea sustrage pedepsei lui.

De foarte departe, în mod confuz, îi reveni în minte amintirea teribilă a ultimei lor dispute, cînd, ajuns la limită, el o lovise şi apoi o lăsase singură, înlăcrimată. Fusese întotdeauna depăşită de emoţiile haotice şi vulcanice ale lui Gabriel.

Cu răsuflarea tăiată, el îşi ridică în sfîrşit capul. O imensă tulburare se citea în ochii săi gri cînd murmură:

—Tu eşti aceea care mă determini să mă comport astfel. Nu suport maniera în care mă respingi. Eşti oare chiar atît de oarbă încît nu vezi suferinţa pe care mi-o provo-

ci?

Cu buzele dureroase, ea îl privi parcă fără să-l vadă. Gabriel închise ochii.

— Of, Dumnezeule... Iartă-mă, mi-am pierdut controlul. Eram atît de fericit că te ţin în braţele mele, că te ating, te simt... Şi tu mă respingi. Mi-am pierdut capul. Timp de doi ani, atît de des am visat că veneai să te adăposteşti la pieptul meu... Mă trezeam, tu nu erai acolo şi aveam o furioasă tendinţă de a sparge totul în jur.

—M-a durut, şopti Marisa.

—Sînt dezolat. Marisa...

Fură întrerupţi de cîteva ciocănituri în uşă. Gabriel se ridică iritat.

—Da?

Dudley îşi introduse capul prin uşa întredeschisă.

—Cineva doreşte să-l vadă pe domnul.

—Nu sînt disponibil pentru moment.

Chipul majordomului rămase impasibil, dar o curioasă insistenţă i se citea în privire.

— Îmi cer iertare, dar cred că domnul ar trebui să coboare.

Gabriel deveni rigid, atent.

— Foarte bine, spuse el, afişînd un calm

desăvîrşit.

Cu inima pulsîndu-i puternic, Marisa îl observă pe Dudley. Vizitatorul avea cu siguranţă vreo legătură cu dispariţia lui Jamie.

—Ce se întîmplă? bîigui ea.

—Un domn cere să-l vadă pe soţul dumneavoastră, nimic mai mult.

Apoi se retrase, şi stăpînul său îl urmă numaidecît. Marisa sări din pat, cuprinsă brusc de energie, şi deschise uşa şifonierului. Se îmbrăcă în grabă şi coborî imediat.

Găsi pustiu marele hol de la intrare, dar un zgomot de voci ajunse pînă la ea din biblioteca a cărei uşă grea era închisă.

—Şi cît cer aceştia?

—Cincizeci de mii de lire.

—Numai?

—Am avut aceeaşi reacţie ca şi dumneavoastră, domnule. Curios, nu-i aşa?

—După opinia dumneavoastră, ar putea fi vorba despre o glumă de prost gust?

—Mi-am închipuit şi această posibilitate. Dar încă este prea curînd pentru a ne putea pronunţa.

—V-a demonstrat el de o manieră oarecare că îl deţin cu adevărat pe Jamie?

—Nu, pur şi simplu am primit un telefon. Este într-adevăr posibil să fie încercarea unui farsor. Dar nu vom întîrzia să ne convingem: dacă este vorba de un profesionist, valoarea răscumpărării va creşte cu siguranţă după prima plată. Această afacere este foarte stranie. Vedeţi, aş înclina mai degrabă să cred într-o răpire fără premeditare, opera unui amator care, descoperind puţin mai tîrziu identitatea tatălui şi... averea lui, încearcă acum să obţină o răscumpărare.

Marisa îşi simţi fruntea acoperindu-i-se cu o sudoare rece. Puse mîna pe clanţă în momentul în care Gabriel concluziona:

—Nu vreau ca soţia mea să afle. Este în stare de şoc. Aţi putea să nu lăsaţi nimic să transpire pînă la noi ordine?

Tînăra femeie deschise uşa, furioasă. Gabriel pivotă pe călcîie.

—Am auzit totul, declară ea cu fermitate.

Se întoarse spre poliţist, care o studia cu o privire rece, impasibilă, profesională.

— Ce s-a întîmplat? i se adresă ea cu autoritate.

— La redacţia unui ziar, s-a primit un telefon anonim, îi explică soţul ei, apropiin-

du-se.

Nu fără a ezita, o prinse de braţ, îngrijorat de posibila ei reacţie.

—Aşează-te, te rog.

Ea nu îl privi.

—Jamie este bine? Ce au spus ei? Nu a păţit nimic?

—Marisa, ia loc.

—Lasă-mă! Ce au spus despre Jamie?

—Încă nu ştim dacă persoana care a telefonat a răpit cu adevărat copilul dumneavoastră, răspunse poliţistul.

—Dar dacă această persoană spune adevărul... se bîlbîi ea.

—În acest caz, vom plăti răscumpărarea, interveni Gabriel. Chiar dacă plătesc pînă la ultima mea centimă.

— Vă recomand să nu plătiţi, obiectă poliţistul. Dacă cedaţi, vor deveni mai lacomi.

— Refuz să risc viaţa fiului meu, ripostă Gabriel cu nervozitate.

Interlocutorul ridică din umeri.

— Nu vă pot împiedica să plătiţi răscumpărarea, dacă ţineţi neapărat, dar nu vă sfătuiesc să o faceţi. Din experienţa mea...

—Vom plăti şi gata.

— Ce vroiaţi să spuneţi? întrebă Marisa plină de teamă.

—Nimic, interveni din nou Gabriel. Îl vom găsi pe Jamie sănătos, indiferent de cît ne va costa.

— Cum doriţi, domnule. Aş putea totuşi să vă rog să ne asiguraţi pînă la capăt de cooperarea dumneavoastră? Chiar dacă sînteţi decişi să plătiţi, am dori să fim informaţi de toate demersurile pe care le-ar putea încerca răpitorii. Am branşat deja linia dumneavoastră telefonică la o masă de ascultare, pentru a înregistra toate mesajele care vă vor fi transmise direct. Orice s-ar întîmpla, să nu ne ascundeţi nimic. Vrem să încercăm să împiedicăm generalizarea acestei practici odioase. Ori, dacă răpitorii scapă nevătămaţi...

— Ce aveaţi de gînd să spuneţi mai devreme despre experienţa dumneavoastră în materie de răpiri? insistă Marisa.

Poliţistul îi aruncă lui Gabriel o privire întrebătoare. Acesta suspină şi închise ochii, astfel că bărbatul putu să răspundă liniştit:

— Autorii de răpiri îşi ţin rareori promi-

siunile.

—Ce vreţi să spuneţi de fapt?

—Chiar dacă plătiţi, nimic nu garantează că fiul dumneavoastră vă va fi înapoiat.

La auzul acestor cuvinte, tînăra femeie leşină în braţele soţului ei.

— Nu puteaţi să vă ţineţi gura? îl admonestă Gabriel, fulgerîndu-l cu privirea pe poliţist. Apoi ieşi, purtînd-o pe Marisa. Cîteva secunde mai tîrziu, o aşeză în patul lui. Cum ea începuse să-şi revină, îi întinse un pahar cu apă.

— Ce ne facem? gemu ea, imediat ce îşi deschise marii săi ochi albaştri, cu privirea sfîşietoare.

El o ajută să se redreseze, apoi se aşeză pe marginea patului.

—Vom face ceea ce este necesar, murmură el, ajutînd-o să bea cîteva înghiţituri de apă.

— Dacă lui Jamie i se va întîmpla ceva, nu voi fi în stare să suport, exclamă ea.

— Ştiu, spuse el tandru, instalîndu-se în aşa fel încît ea să-şi poată sprijini capul pe umărul lui.

—Este tot ce am mai important pe lume, urmă ea. Nu aş putea trăi dacă ar trebui să

nu-l mai revăd.

— Îl vom găsi... Marisa, înţelegi tu calvarul prin care am trecut de la dispariţia ta? Timp de doi ani, m-am întrebat în fiecare dimineaţă cum voi mai putea rezista încă o zi fără să te văd. Nopţile erau interminabile.

Tînăra femeie tresări.

—Iartă-mă, nu vroiam să te fac să suferi, articulă ea cu o voce de-abia audibilă, sensibilă la această durere atît de asemănătoare cu a ei.

— Durere? Este prea puţin spus! Nu însemn nimic pentru tine, nu-i aşa? Altfel, nu te-ai fi comportat în acest fel. De ce te-ai căsătorit cu mine, dacă nu mă iubeai? Ştiu că nu pentru banii mei. Nu te interesa acest aspect. Atunci, pentru ce?

— Cînd eram mică, niciodată nu am locuit destul de mult timp într-un loc, pentru a-mi înfige rădăcinile. Nu mă simţeam nicăieri la mine. Cînd mi-ai cerut să ne căsătorim, ştiam că voi continua să mă simt detaşată de toate. Dar cînd încercam să-ţi vorbesc, tu nu mă ascultai.

— Eu, care nu încetam să te întreb mereu? Tu nu spuneai nimic. Mă fixai

doar, cu ochii tăi mari şi miraţi.

— Nu credeam în tine, nu reuşeam să cred...

— Cum aşa? Nu credeai în dragostea mea? Dumnezeule, cum puteai să te îndoieşti de sinceritatea mea? Nu ai încetat să mă captivezi din clipa în care te-am întîlnit; mă gîndesc la tine în fiecare clipă, de dimineaţa pînă seara, iar noaptea revii în visele mele. Şi tu te îndoiai...

— Dar cum puteam şti că această iubire va dura? strigă Marisa pradă unei teribile anxietăţi. Lacrimi îi străluceau în ochi.

— Nu mi-ai dat nici o şansă să ţi-o dovedesc! scrîşni Gabriel cu durere.

Aceste cuvinte amare se imprimară cu litere de foc în mintea Marisei. Era adevărat. Nu-i lăsase nici o şansă. Împinsă de frică, temîndu-se că va vedea cum se stinge pasiunea lui Gabriel, fugise, preferînd să-l părăsească mai degrabă, decît să trăiască alături de el, cu acea ameninţare deasupra capului. După un moment, Gabriel întrebă:

— Acesta este motivul pentru care ai plecat? Credeai că într-o zi voi înceta să te iubesc?

El se redresă subit, pradă unei teribile mînii. Această mărturisire îl răscolea profund.

—Proasto! Ai înnebunit? Nu ai avut curajul să-mi vorbeşti despre temerile tale stupide, iraţionale, în schimb ai găsit puterea să mă părăseşti! Ai preferat să mă faci să trăiesc doi ani de infern din cauza acestei absurde idei fixe!

—Iartă-mă, iartă-mă...

El o scutură cu o neaşteptată violenţă.

—O, nu ştiu ce-mi vine să...

Terorizată, lividă, îl privea fără să scoată un cuvînt. Gabriel se ridică, pregătit să părăsească încăperea.

— Regret că nu ai putut să-mi vorbeşti despre toate acestea acum doi ani, în loc să fugi fără a mă preveni. În sfîrşit, acum ne-am spus totul. Nu te pot obliga să crezi în dragostea mea. În orice caz, tu nu ştii ce înseamnă iubirea: eşti prea mărginită pentru a putea iubi, pentru că ignori încrederea.

Gabriel pivotă pe tocurile pantofilor. Dar, chiar înainte să iasă, se întoarse pentru ultima dată şi îi spuse cu răceală:

—Niciodată nu am crezut că într-o zi s-ar

putea să îmi displaci sau să mă dezamăgeşti, Marisa. Nici măcar nu mai am dorinţa să te privesc.

Şi ieşi trîntind uşa, părăsind-o ameţită, pietrificată, neputincioasă.

Capitolul 5

Gabriel nu greşea în totalitate cînd evoca inconsistenţa sentimentelor Marisei pentru el. Dacă ei ar fi aparţinut aceleiaşi lumi, aceluiaşi mediu, s-ar fi întîlnit la lucru, sau la un dineu; ar fi avut timp să înveţe să se cunoască, să-şi vorbească, să se înţeleagă. Poate ea chiar ar fi crezut în dragostea lui şi ar fi găsit curajul să-l iubească fără rezerve. Dar totul se întîmplase atît de repede şi cu o asemenea violenţă... Bruscheţea pasiunii lui Gabriel o dezorientase; total zăpăcită, ea nu mai putea discerne ce simţea.

Se ridică cu greutate din pat, dar trebuia să continue să fie curajoasă, să spere.

Făcu un duş, apoi se îmbrăcă. Şifonierul era plin, pe punctul de a plesni, cu luxoasele toalete pe care i le oferise Gabriel.

Dudley bătu la uşă şi o întrebă dacă doreşte ceva.

—O cafea bună, nimic mai mult, răspunse ea.

Majordomul se retrase, imperturbabil. Cîteva secunde mai tîrziu, Marisa coborî şi îşi găsi soţul în bibliotecă, absorbit în contemplarea portretului lui Jamie care figura pe prima pagină a ziarului.

Gabriel ridică ochii auzind-o intrînd; ea citi în privirea lui că recunoştea rochia, dar nu făcu nici un comentariu şi se cufundă din nou în lectura articolului, declarînd:

—Sînt sigur că inspectorul avea dreptate puţin mai devreme. Dacă Jamie ar fi fost răpit de profesionişti, ne-ar fi abordat într-un mod diferit. Mă gîndesc mai degrabă la o glumă proastă.

Marisa nu ştia dacă să spere că Gabriel are dreptate sau se înşela.

—Din moment ce vom reuşi să-l găsim... murmură ea.

—Toată această publicitate a răpirii în

presă poate să ne ajute, dar, din nefericire, ea atrage, de asemeni, şi tot felul de oameni dereglaţi mintal.

— Aş dori atît de mult să pot acţiona cumva, în loc să aştept! suspină Marisa. Înnebunesc încercînd să-mi imaginez...

— Încetează să gîndeşti, pentru că, oricum, pe moment nu cunoaştem situaţia. Încearcă să ai răbdare.

— Tu nu poţi înţelege, strigă ea ou vocea zdrobită.

Gabriel îi aruncă o privire ostilă.

— Dacă aş fi avut ocazia să îmi cunosc fiul, poate că aş fi putut înţelege mai uşor, ripostă el cu cruzime. Am aflat despre existenţa lui chiar în momentul dispariţiei sale. Nu găseşti că este cel puţin paradoxal?

El se ridică mînios. În acel moment, Dudley intră, aducîndu-le cafeaua. Se grăbi să pună platoul pe o masă joasă, apoi se retrase precipitat, simţind atmosfera încărcată.

Telefonul sună. Gabriel se repezi să răspundă şi desprinse cu nervozitate receptorul.

—Alo?

Marisa se ridicase, încercînd să

ghicească pe chipul lui dacă informaţiile primite erau bune sau rele. După ce îşi ascultă îndelung interlocutorul, el concluzionă sec:

— Am înţeles. Mulţumesc că m-aţi prevenit. La revedere.

Cu o mină întunecată, puse înapoi receptorul.

—Deci? se interesă Marisa, reprimîndu-şi cu greutate tremurul.

— Pretinsul răpitor de dimineaţă a telefonat din nou la ziar. De această dată, poliţia i-a interceptat apelul şi i-au reperat imediat numărul şi adresa. În timp ce un ziarist continua să-l tragă de limbă, au dat buzna peste el. Inspectorul avea dreptate: este vorba despre un farsor.

— Ce oribil! Cum poate cineva fi atît de crud pentru a face un asemenea lucru?

— Probabil că acest bărbat este puţin... dereglat mintal. Inspectorul m-a prevenit că nu va fi, fără îndoială, singurul care va face glume de acest gen.

—Dar poliţia ce face?

— Inspectorii utilizează toate mijloacele pe care le au la îndemînă, pot să te asigur de asta. Pentru Dumnezeu, Marisa,

încearcă să te destinzi puţin! Eşti un veritabil pachet de nervi!

— Nu mai pot suporta această aşteptare, simt că înnebunesc!

— Ascultă, toată populaţia Londrei trebuie să fi văzut pînă acum fotografia lui Jamie. Nu ne rămîne decît să avem răbdare.

— Nu mai pot să aştept. Măcar dacă aş şti... Vreau să ştiu!

— Din acest motiv m-ai părăsit? se interesă Gabriel cu amărăciune. Pentru că voiai atît de mult să ştii, să cunoşti ce este mai rău? Nici măcar nu ai vrut să-mi dai şansa să-ţi demonstrez că temerile tale nu erau justificate!

Ea îşi aplecă privirea; părul ei lung şi brun îi cădea în cascadă pe umeri.

—Am fost laşă, mărturisi ea.

—Într-adevăr.

— Nu înţelegeam de ce te-ai căsătorit cu mine.

— Este totuşi simplu: te iubeam, şopti Gabriel, cu dinţii încleştaţi.

—Nu credeam în iubire.

— Acum am înţeles acest lucru. Acest cuvînt format din şapte litere nu figura în

dicţionarul tău.

—Cum aş fi putut crede în ceva ce nu îmi fusese niciodată dăruit, pe care nu credeam că îl merit vreodată?

Expresia lui Gabriel se alteră şi buzele îi fremătară.

— Mi-ai spus că nu ai fost niciodată foarte ataşată de părinţii tăi; dar cînd erai mică, măcar atunci...

Marisa scutură din cap cu tristeţe.

—Ei ignorau complet existenţa mea.

Gabriel ridică din sprîncene, îşi aşeză ceaşca pe masă şi se instală comod în fotoliu pentru a o privi.

—Acum înţeleg pentru ce ai aerul acesta atît de distant, de detaşat de lume. Era ceea ce mă fascinase cel mai mult la tine, dar nu-mi dădeam seama. Aveai un aer pierdut, vulnerabil, erai incredibil de fragilă. Aproape că mă temeam să nu fie un vis, un miraj...

—Eu însămi aveam adeseori impresia că sînt imaginară, că nu exist cu adevărat, se confesă tînăra femeie, cu un surîs palid.

—Încep să realizez că, în loc să mă căsătoresc cu tine, ar fi trebuit să te duc de urgenţă la un psihiatru, glumi el.

Ea rîse încetişor, iar privirile lor se încrucişară, surprinşi de a se simţi deodată atît de apropiaţi. Apoi Gabriel sparse tăcerea.

— După cîte îmi spui, atunci cînd te-am cunoscut, traversai, probabil fără să ştii, o gravă depresiune nervoasă. Dacă nu aş fi fost atît de obsedat de dragostea pe care ţi-o păstram, poate că mi-aş fi dat seama că erai...

—Puţin nebună?

— Acest calificativ este probabil excesiv, zîmbi Gabriel, plin de solicitudine. Nici eu nu aveam capul pe umeri în acea perioadă, altfel m-aş fi interesat mai mult de legăturile tale cu familia ta, de singurătatea ta... Nu mă gîndeam decît la faptul că trebuie să te am de soţie. Cred că fiecare eram prada unei obsesii. Eram obsedat de tine, sau cel puţin de viziunea care o aveam despre tine, de imaginea de vis pe care mi-o construisem. Această imagine era aceea pe care o strîngeam în braţe.

— Iată pentru ce aveam impresia că nu mă iubeşti cu adevărat, murmură cu tandreţe Marisa. Eram o păpuşă pe care ai văzut-o într-o zi în vitrină şi pe care ţi-ai oferit-o din capriciu.

— Nu prea este amabil ce spui, protestă el.

— Era impresia pe care mi-o dădeai. Practic, m-ai forţat să ne căsătorim, şi nu reuşeam să-ţi împărtăşesc spaimele, îndoielile mele...

— Eu am înţeles totuşi foarte repede că nu mă iubeai atît cît te iubeam eu! Am atribuit indiferenţa ta faptului că aveai cu cincisprezece ani mai puţin decît mine. Credeam că singura problemă între noi era vîrsta!

—Pune-te în locul meu. Ai putea tu înţelege ce am simţit atunci cînd am intrat în casa aceasta enormă, după ce dusesem o existenţă atît de retrasă? Eram de zece ori mai pierdută decît înainte, prizonieră a unui oribil coşmar. Servitorii, dineurile, privirile dispreţuitoare ale prietenilor tăi... Eram depăşită, în derivă, şi nu reuşeam să îmi exprim neliniştea.

Gabriel se apropie de fotoliul în care era aşezată, îngenunchie pe covor şi îi luă mîinile îngheţate în ale sale.

— Astăzi reuşeşti să îmi vorbeşti despre toate acestea, spuse el tandru. Şi te ascult. Continuă să vorbeşti, scumpa mea.

Marisa îl privi cu uimire.

— Dumnezeule, este adevărat, îţi vorbesc... Nu-mi amintesc să mai fi spus vreodată cuiva atîtea lucruri!

— Erai cea mai tăcută femeie pe care o întîlneam, conveni el. La început, aceasta nu mă deranja, ci dimpotrivă. Vroiam doar să te pot privi.

—Întotdeauna m-am întrebat ce vedeai în mine, în ochii mei. Nu eram eu, acum ştiu.

—Cum aşa?

— Chiar tu ai spus-o mai devreme. Te căsătoriseşi cu o imagine.

—Din acest motiv refuzai să ai un copil? Gîndeam că ideea de a avea un copil cu mine îţi repugnă.

—Nu, îmi era doar teamă că îl pierd dacă îl aduc pe lume. Nu încetam să mă gîndesc la primul tău fiu, la moartea lui tragică. Eram convinsă că, dacă aş avea un copil, mi-ar fi fost smuls... Aveam frecvent acest coşmar.

—Dumnezeule..., suspină Gabriel, teribil de emoţionat de această mărturisire. Marisa! Tu n-ai fost deci niciodată fericită?

—Ba da, cu Jamie. Jamie era al meu, pe de-a întregul al meu.

—Era totuşi şi al meu...

Marisa aprobă tăcută, apoi îşi umezi buzele.

—Sînt dezolată.

— Cum ai făcut pentru a supravieţui? Trebuie să te fi descurcat cu greutate, cu micul tău salariu.

—Sally m-a ajutat mult. A fost extraordinară. Avea o mulţime de probleme personale, dar rareori mă lăsa să o ajut la rîndul meu. Ea şi Joe au fost pentru mine buni prieteni, şi-l adorau pe Jamie. Eram fericită.

—Vorbeşte-mi despre ei, îi ceru Gabriel.

Părea cu adevărat interesat, astfel că, după o uşoară ezitare, ea începu să-i povestească despre boala lui Joe şi munca lui Sally la agenţie.

— După cîte îmi spui, Sally şi Joe sînt într-adevăr două fiinţe ieşite din comun, concluzionă Gabriel cînd ea se opri din povestit. Le sînt recunoscător pntru ajutorul pe care l-au dat soţiei mele şi fiului meu.

El pronunţase deliberat această frază pentru a-i testa reacţia. Marisa înţelese şi-l privi ezitînd.

— Gabriel... să nu precipităm lucrurile. Nu mă brusca.

Cum el tăcea, adăugă:

— Nu încă. Pentru moment, nu mă gîndesc decît la Jamie. El este viaţa mea. Atîta timp cît nu îmi va fi redat, nu voi şti ce e cu mine. Am sentimentul că timpul s-a oprit, suspendat; aştept ca viaţa să reînceapă sau...

—Sau ce?

—Sau să se oprească.

El o prinse de bărbie şi o obligă să îl privească. Ochii lui gri sălăuceau grav.

—Cum poţi vorbi astfel după tot ce ne-am spus? Sînt ani întregi de cînd ocoleşti viaţa şi lumea. Ce ai avut de cîştigat? Încercînd în mod exagerat să te protejezi, ai sfîrşit prin a te distruge. Încetează să fugi, Marisa... Încearcă să îţi asumi riscurile existenţei.

—Mi-am asumat un risc, căsătorindu-mă cu tine, remarcă ea.

—Nu, doar te-ai supus voinţei mele. Poate că nu ar fi trebuit să grăbesc lucrurile. Trebuia, mai degrabă, să încerc să te cunosc mai bine, în loc să încerc să te am cu orice preţ. Eram disperat.

Gabriel îi cuprinse chipul în mîini, privind-o intens.

— Aveam prea mare nevoie de tine. Te sufocam cu dragostea mea, acum îmi dau seama. Nu mă gîndeam decît la mine, în loc să mă gîndesc şi la tine.

Ea reflectă o clipă, apoi şopti:

— Pot să îmi reproşez aceeaşi egoism, ştii. Nu ne-am înţeles niciodată. Nu ne gîndeam decît fiecare la el însuşi.

Emoţionat, Gabriel se aplecă spre ea şi îi sărută uşor pleoapele învineţite.

— Trebuie să avem încredere unul în celălalt, sugeră Gabriel.

— Niciodată nu am fost învăţată despre noţiunea de încredere.

— Nici eu. Te-ai gîndit vreodată la asta? Sînt înconjurat de mincinoşi, de linguşitori, de oameni pregătiţi să umble în patru labe pentru a profita de favorurile mele, de banii mei. Dacă m-am ataşat de tine, este în parte şi din cauză că nu erai interesată de averea mea. Niciodată nu mi-ai cerut nimic.

— Credeam că mă inundai cu cadouri pentru a mă înconjura cu mai multe gratii, mărturisi ea zîmbind.

— Măcar de-ai fi reuşit să îmi destăinui aceste stări ale tale! Poate că nu am mai fi cunoscut aceşti doi ani de singurătate... Oare ţi-am lipsit puţin?

Marisa ezită. Acum nu mai ştia exact.

— Îmi interziceam să mă gîndesc la tine, răspunse ea cu francheţe. Iar cînd s-a născut Jamie, mi-a ocupat tot sufletul, toată fiinţa. Doar atunci cînd îţi semăna prea tare, atunci îmi aminteam de tine, în ciuda tuturor eforturilor mele de a te uita...

— Dacă înţeleg bine, îi datorez o mulţime acestui fiu! Fără el, m-ai fi şters defintiv din viaţa ta.

— Dar nu te cunoşteam, pledă Marisa. Eram străini unul pentru celălalt, în ciuda convieţuirii noastre, în ciuda vieţii noastre maritale. Totul nu era decît o aparenţă.

Avea dreptate. De fapt, aflaseră mai multe despre ei în cursul ultimelor douăzeci şi patru de ore decît în cîteva luni de căsnicie.

Degetele lui Gabriel desenau acum conturul delicat al chipului ei fremătător, neliniştit. Îi mîngîiară obrazul, întîrziind pe buze. Marisa se îndepărtă. Privirea lui Gabriel se întunecă, mînioasă.

— Îmi faci atît de rău cînd fugi astfel, mormăi el.

— Îmi pare rău, nu mă pot controla.

— De ce îţi este frică?

Începu să o mîngîie cu înverşunare, iritat de rezistenţa ei mută. O obligă brusc să se ridice, o atrase spre el şi o sărută cu sălbăticie. Surprinsă, ea nu rezistă, tremurătoare, în braţele lui. Gabriel începu să exploreze cu senzualitate curbele dulci ale corpului ei, şi ea simţi o ciudată căldură învăluind-o, trădînd-o. Întotdeauna i se dăruise din supunere; ori astăzi, pentru prima dată, înţelese că ceva din ea putea răspunde ardoarei lui cu tot atîta pasiune.

Îşi puse cu timiditate mîinile pe umerii lui muşchiuloşi, îi simţi reacţia, bătăile accelerate ale inimii prin cămaşa de mătase.

Cu ochii închişi, ea se destinse pentru prima oară de mult timp, abandonată tandreţei acestei îmbrăţişări, iar gura ei căpătă viaţă, răspunzînd sărutării lui.

Gabriel ridică, în sfîrşit, capul. O lumină deosebită, fericită, îi scînteia în ochi.

— Iată ceea ce eu numesc comunicare, murmură el, cu vocea răguşită de dorinţă.

Marisa se clătină, arzînd, aproape jenată.

—Trebuie să merg...

Nu ştia cum să îşi termine fraza. Gabriel începu să rîdă încet. Ea se întoarse brusc şi părăsi în fugă încăperea.

Ajunsă în camera ei, se lăsă să cadă în pat, cu obrajii în mîini. Ce se întîmplase? Simţise cum este cuprinsă de o senzaţie stranie, de voluptate, venită din profunzimi îngheţate şi încercînd timid să iasă la suprafaţă. Mitul pe care îl luase de bărbat se materializase. Faptul că îi vorbise lui Gabriel, îl ascultase, îi acceptase mîngîierile, o făcuse conştientă de existenţa ei, de realiatea ei de carne, de sînge şi de sentimente. Pur şi simplu, se reconciliase cu lumea, cu viaţa.

Se ridică şi se examină în oglindă. În faţa ei se găsea o necunoscută. Îşi pierduse paloarea, iar ochii ei, bordaţi de gene fremătătoare, mătăsoase, scînteiau cu vioiciune.

Soneria stridentă a telefonului răsună pe hol. Marisa ieşi în trombă din cameră şi coborî în fugă scara, riscînd să îşi rupă gîtul. Dudley era cel care răspunsese. Citind în ochii ei o întrebare mută, scutură

cu tristeţe din cap, în timp ce răspundea cu o voce fermă:

—Regret, nu sînt disponibili.

Agăţă receptorul. Marisa se sprijini de balustradă pentru a nu cădea.

— Era presa, doamnă. Ziariştii ăştia nu se mai potolesc.

În acel moment, uşa bibliotecii se deschise, încadrînd statura înaltă a lui Gabriel.

—Trebuie să mănînci ceva, decretă el, pe un ton ce nu admitea comentarii. Dudley, serveşte, te rog, dejunul. Ceva simplu.

—Soţia mea a preparat deja dejunul, răspunse majordomul. Ne-am gîndit că puţin pui vă va face plăcere.

—Este perfect.

Gabriel îi făcu semn Marisei să vină. Ea se execută cu plăcere. Chiar în acel moment, telefonul reîncepu să sune, imperios. Dudley răspunse în timp ce Gabriel o conducea pe Marisa spre sufragerie.

— Imediat ce apare vreo noutate, vom fi preveniţi, o asigură el cu un zîmbet reconfortant.

—Dar cînd? gemu tînăra femeie. Cînd?

— Nu îţi serveşte la nimic să te torturezi

cu întrebări. Ar fi mai indicat să te refaci; altfel, cînd va sosi Jamie, nu vei fi în stare să te ocupi de el.

Marisa acceptă înţelepciunea acestui argument şi îşi impuse să ciugulească puţin, sub privirea atentă a soţului ei.

După dejun, Gabriel telefonă poliţiei pentru a se informa asupra stadiului cercetărilor. Reveni oarecum abătut.

— Nimic? şopti Marisa.

— Fii rezonabilă. Sînt numai douăzeci şi patru de ore de cînd Jamie a dispărut.

— Numai!

— Ştiu, deja este mult...

— Ieri, la această oră, mă plimbam cu el în parc. Se dădea în leagăn. Rîdea...

Revedea scena cu o dureroasă precizie.

— Lui Jamie îi place balansoarul?

Un zîmbet luminos, spontan, înflori pe chipul ei.

— O, da, dar nici prea sus, nici prea repede. Este prudent!

— Ca mama sa, nu-i aşa?

Marisa zîmbi din nou.

— Este totuşi mai curajos decît mine. Cînd i se întîmplă să cadă, îşi reţine plînsul. Se ridică furios şi se răzbună pe tot ce

are la îndemînă, loveşte cu piciorul în scaune, în masă... Ah, leit tatăl lui!

— Nu ştiam încă de faptul că îmi petrec ziua spărgînd mobilierul, glumi Gabriel.

Soneria telefonului îi tulbură din nou. Amîndoi se încordară, la pîndă. Auziră paşii grăbiţi ai majordomului, şi Gabriel deschise uşa înainte ca acesta să fi apucat să bată.

—Aşadar?

—Cineva afirmă că ştie unde este Jamie, anunţă Dudley, bîlbîindu-se pentru prima oară în viaţa lui.

Gabriel era deja la telefon. Marisa îl urmă tremurînd, arzînd de speranţă.

—Gabriel Radley la telefon.

Marisa nu auzea ce spune misteriosul interlocutor şi se forţă să citească pe chipul soţului ei.

— Cît? întrebă el după un timp. Da, da, vă dau cuvîntul meu. Cît?

Din nou tăcere.

—Da.

Gabriel scoase un stilou din buzunar şi începu să scrie în bloc-notes-ul de pe măsuţa telefonului. Nervozitatea gesturilor îi trăda nerăbdarea şi anxietatea.

— De acord, am priceput. Da, vă dau cuvîntul meu. Vă repet, nu voi anunţa poliţia. Bineînţeles, vă cred. Cînd trebuie?

Urmă o nouă pauză, interminabilă.

—Foarte bine, voi fi acolo.

Puse telefonul în furcă.

—Ce face Jamie? strigă imediat Marisa.

— Foarte bine, dacă acest bărbat spune adevărul.

— Ce ţi-a spus? El este acela care l-a răpit?

—Nu...

Telefonul sună. Gabriel răspunse.

—Bună ziua, inspectore. Aţi auzit totul?

Inima tinerei mame se strînse dureros. Gabriel promisese că nu va avertiza poliţia. Cum putea el să îşi calce cuvîntul, să pună în pericol viaţa fiului lor? Dacă poliţiştii interveneau, riscau să nu-l mai vadă pe Jamie!

Pradă unei insurmontabile spaime, cu chipul alb ca varul, ea vru să intervină şi puse o mînă tremurătoare pe braţul soţului ei.

— Nu poţi risca astfel viaţa lui Jamie! pledă ea, ridicînd spre el ochii ei mari şi imploranţi.

Gabriel o observă gînditor.

— Jamie nu riscă absolut nimic, afirmă el, cu o indubitabilă siguranţă.

Totuşi Marisa insistă.

—Cum poţi fi atît de sigur?

—O ştiu.

Ea îşi pierdu răbdarea.

—Dacă i se întîmplă cel mai mic rău pentru că nu ţi-ai ţinut cuvîntul, nu te voi ierta niciodată, spuse ea pe un ton amar, sfîşietor.

Privirea lui Gabriel se aspri.

— Oare cînd vei avea încredere în mine, Marisa?

Ea percepu o nuanţă de dispreţ în vocea lui dură. Cîteva secunde se înfruntară din priviri, apoi Gabriel continuă în receptor:

— Da, inspectore, scuzaţi-mă... Foarte bine, sînt întru totul de acord. Aşa vom proceda.

Marisa se clătină. O transpiraţie îngheţată îi îmbroboni fruntea. Gabriel era pregătit să colaboreze cu poliţia, chiar dacă acest lucru ar fi costat viaţa lui Jamie.

Capitolul 6

Gabriel se întoarse spre Dudley, care urmărise întreaga conversație.

— Cereți șoferului să scoată mașina, ordonă el.

—Foarte bine, domnule, răspunse majordomul fără să miște.

—Ei bine, ce este? Ai prins rădăcini?

— Succes, domnule, bîigui Dudley, înainte de a se îndepărta grăbit, teribil de jenat că își depășise atribuțiile, permițîndu-și o asemenea familiaritate.

—Ce ai de gînd? se interesă Marisa cu o voce pierdută.

— Să îl aduc pe fiul nostru.

Aruncă o privire ceasului său.

—Vreau să rămîi aici, adăugă el.

—Nu!

Se măsurară din priviri.

—Marisa, nu mă obliga să mă supăr. Nu acum, te rog. Nu sînt sigur de ce mă aşteaptă acolo, nu vreau deci să te expun unui potenţial pericol, nici unei decepţii.

—Vreau să merg. Am dreptul să ştiu!

— Încă ignorăm dacă nu cumva e vorba de o nouă glumă de prost gust. Fii rezonabilă!

—Dar dacă acel bărbat spune adevărul...

— În acest caz, este preferabil să aştepţi liniştită întoarcerea noastră şi să te calmezi. Crede-mă, prezenţa ta nu ar face decît să complice situaţia.

—Ce ţi-a spus acel bărbat?

—Pretinde că locuieşte în aceeaşi casă cu o biată femeie care a adus la ea un băieţel ale cărui semnalmente corespund cu cele ale lui Jamie.

— Dar vorbeai despre bani; ai întrebat " Cît?". Cere o răscumpărare?

— Nu chiar, dar a înţeles că îmi poate stoarce ceva bani. Îmi va comunica adresa acelei femei după ce îi voi înmîna o sumă

corespunzătoare.

—Este josnic... murmură ea.

— Este uman, din păcate. Oamenii inspectorului se vor mulţumi să rămînă postaţi în apropiere, şi nu vor interveni decît la semnalul meu.

—Lasă-mă să te însoţesc, imploră Marisa.

— Ascultă, această femeie care l-a răpit pe Jamie trebuie să fie dereglată psihic. Cînd poliţia va sosi pentru a supraveghea operaţiunea, va avea loc cu siguranţă un episod penibil. Este mai bine să nu vii.

—Jamie... gemu Marisa.

—Nu i se va întîmpla nimic, tocmai pentru că poliţia va fi prezentă. Cît despre femeie, nu riscă nimic, cu excepţia unui sejur salutar într-o casă de odihnă. Dar va protesta, va plînge poate... Vreau să te scutesc de acest jenant spectacol.

Dudley sosi în acea clipă, cu misiunea îndeplinită.

—Ocupaţi-vă de doamna cît lipsesc eu, îi ceru Gabriel.

— Da, domnule, aprobă majordomul, apropiindu-se imediat de ea ca pentru a o proteja. Ziariştii încă aşteaptă afară, îi aminti Dudley.

— În acest caz, risc să zdrobesc vreo cîţiva.

Ieşi şi închise rapid uşa după el. Marisa ascultă apoi zgomotul motorului îndepărtîndu-se.

—Pot să o servesc cu ceva pe doamna? se interesă Dudley cu solicitudine.

Ea scutură din cap şi se retrase din salon. Seara începea să se lase în spatele grelelor draperii de catifea. Dudley aprinse lampadarul. O lumină rozalie, reconfortantă, începu să danseze pe mobilele din acaju.

—Doamnă, doriţi un ceai? insistă respectuos majordomul.

— Da, este o idee bună, acceptă ea distrată, înţelegînd că acesta încearcă să se achite de misiunea încredinţată.

—Mă duc să îl aduc.

Cînd Dudley reveni în salon, cîteva minute mai tîrziu, păşind uşor, ea tresări, trădîndu-şi nervozitatea.

— Doamna Dudley a pregătit o prăjitură special pentru doamna, murmură el, pe un ton ceremonios.

— Este foarte amabil din partea ei! Pare delicioasă.

—Da, le reuşeşte foarte bine, conveni cu modestie Dudley, văzînd ceaiul într-o ceaşcă de porţelan. Se întreba dacă domnul Jamie apreciază în mod particular anumite mîncăruri, căci dorea să îi pregătească un meniu, în cazul în care...

— Nu este pretenţios, dar nu suportă bucătăria prea complicată, nici prea condimentată.

—Ca toţi copiii, presupun.

Apoi Dudley se retrase şi rămase în picioare, imobil, practic în poziţie de «drepţi». Avea un acut simţ al datoriei şi părea determinat să îşi supravegheze tînăra stăpînă.

Marisa tocmai se întreba cum s-ar putea debarasa de Dudley fără a-l supăra, cînd soneria providenţială a telefonului îi dădu cîteva momente de răgaz. Majordomul merse în hol să răspundă şi îl auzi afirmînd că stăpînii erau plecaţi. În acest timp, Marisa ascunse prăjitura sub perna fotoliului.

Cînd Dudley reveni, văzu farfuria goală şi zîmbi.

—Doamna mai doreşte puţină prăjitură? Sau ceai?

— Nu, mulţumesc, refuză ea, cu un zîmbet forţat. Cred că voi încerca să adorm un minut, minţi ea, nerăbdătoare să rămînă singură.

— Bineînţeles, doamnă, se grăbi el să aprobe, la fel de uşurat ca şi ea. Doamna are nevoie de odihnă.

Încăperea îşi regăsi tăcerea. Marisa îşi sprijini capul de spătarul fotoliului şi închise ochii, în timp ce Dudley ieşea în vîrful picioarelor, ca şi cînd ea dormea deja.

Rămasă singură, începu să numere minutele. Gabriel plecase de mai bine de o oră. Ce făcea oare?

Deodată, zgomotul unei maşini pe pietrişul aleii o făcu să tresară. Traversă salonul şi holul cu viteza fulgerului şi se precipită pe peron. Tocmai atunci, şoferul deschidea uşa limuzinei, şi Gabriel ieşea, ţinînd în braţe un băieţel bine înfofolit într-o cuvertură.

— Jamie! strigă ea, cu vocea răguşită de emoţie. În trei secunde, coborî scările peronului, cu obrajii inundaţi de lacrimi. Gabriel îi dădu imediat copilul, şi ea începu să îl sufoce cu sărutări, plîngînd şi

rîzînd de fericire în aceeaşi timp.

Gabriel o înconjură cu un braţ protector şi o împinse tandru spre casă, de unde izvora un val de lumini. În urma lor sclipeau flash-urile fotografilor; Marisa nu le auzi.

Ajunsă în hol, îndepărtă pledul care îl învelea pe Jamie. El o privi cu uimire, somnoros.

—Mama, spuse zîmbind, cînd o recunoscu.

Marisa încercă să îi surîdă şi ea, dar buzele îi tremurau puternic, şi încă nu îşi putea stăpîni lacrimile. Făcu un efort pentru a se controla. Ce va gîndi oare Jamie văzînd-o în starea aceasta? Risca să îl sperie. Dar lacrimile pe care şi le reţinuse timp de o zi şi o noapte îi curgeau împotriva voinţei ei.

—Este ora potrivită pentru ca acest tînăr bărbat să meargă la culcare, decretă Gabriel, la fel de emoţionat ca şi ea. Vrei să mă laşi să îl duc în braţe pînă sus?

Marisa îl strînse mai puternic şi scutură capul. Pentru nimic în lume nu ar fi lăsat pe altcineva să îi poarte băiatul. Cel puţin, nu în acea seară.

—Dormea într-un leagăn, explică Gabriel.

Trebuie să fie obosit.

Ca pentru a confirma aceste cuvinte, Jamie începu să caşte fericit. Marisa izbucni în rîs, în timp ce Gabriel şi Dudley schimbau o privire emoţionată. În spatele lor, doamna Dudley observa această scenă mişcătoare, cu mîinile încrucişate peste şorţul de bucătărie.

Marisa se decise în sfîrşit să urce şi îl culcă pe Jamie în patul său mare. Acesta readormi instantaneu, în poziţia lui favorită.

— Hai, vino, şopti Gabriel. Doarme, este bine acum.

—Vreau să mai rămîn puţin alături de el.

—Îi vei imprima un caracter nervos dacă nu îl scapi din priviri douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru!

— Riscă să cadă din pat! pretextă ea, cu toate că îl înconjurase cu cîteva perne mari.

—Ei bine, îi vom cere doamnei Dudley să vină să îl vegheze o vreme. Va fi încîntată.

El ieşi. Marisa mîngîie cu tandreţe buclele castanii ale lui Jamie, micul lui obrăjor neted şi satinat. Dormea cu pumnii strînşi, aparent, de loc traumatizat de incredibila

lui aventură.

Cîteva clipe mai tîrziu, Gabriel reveni, urmat de doamna Dudley. Marisa fu surprinsă să observe că şi ea plînsese şi îi împărtăşea bucuria.

— Oh, sînt atît de fericită, murmură bucătăreasa. Doarme, văd... Cît este de drăgălaş! Voi rămîne lîngă el, va fi în siguranţă.

— Mulţumesc, articulă Marisa, care se simţea deja cumva deposedată de copilul ei.

Deja Gabriel o antrena afară din cameră. Cum ajunseră pe palier, ea îi aruncă o privire furibundă.

—Doream să rămîn lîngă el!

—Ştiu, dar trebuie mai întîi să te destinzi puţin, Marisa. Eşti încă sub tensiune.

— Mă simt perfect, protestă ea, ştergîndu-şi lacrimile în timp ce coborau scările.

După ce se aşezară în salon, Gabriel turnă whisky în două pahare. Tinerei femei nu-i plăcea alcoolul, dar, după cîteva înghiţituri, trebui să recunoască că acesta o ajuta să se relaxeze.

—Deci, ce s-a întîmplat? întrebă ea, mai destinsă.

— Nu mare lucru; oricum, nimic spectaculos. L-am întîlnit pe informator şi i-am dat banii contra adresei, cum convenisem. Apoi au venit poliţiştii. Omul nostru nu va fi inculpat, dar inspectorul i-a tras o sperietură.

— Şi femeia care l-a luat pe Jamie? Cum era?

— O nefericită, chiar îmi producea milă. Pierduse anul trecut un băieţel ca al nostru, iar acum o lună o părăsise soţul pentru o altă femeie. Presupun că şi-a pierdut capul.

—Şi ce i se va întîmpla?

—Va urma un tratament psihiatric, nimic mai mult. Are nevoie să fie ajutată, nu pedepsită. Trebuie să îl fi văzut pe Jamie plîngînd în landou şi l-a furat, cedînd primului impuls. Jamie a fost examinat de un medic adus de poliţişti şi nu are absolut nimic. Cred că, de fapt, noi am fost mai răvăşiţi decît el. Viaţa e plină de surprize, nu-i aşa?

Marisa găsi puterea să îi zîmbească. Nu ar fi putut spera un deznodămînt mai fericit acestei drame care tocmai se terminase. Dar ce vor face ei, acum că destinul îi

reunise?

Epuizată, avea impresia că ar putea dormi zile în şir. Nu, mai întîi trebuia să urce, să-l revadă pe Jamie... Cu ochii închişi, visătoare, senină, aţipi fără să-şi dea seama.

Gabriel o luă uşor în braţe şi o duse în camera sa. Cu capul aşezat pe umărul lui, Marisa nu se trezi.

Capitolul 7

În cursul zilelor care urmară, Marisa avu ocazia să-şi pună ordine în gînduri şi să reia un ritm de viaţă normal. Prezenţa lui Jamie uşura această neobişnuinţă. Cu adaptabilitatea care este privilegiul copilăriei, micul băiat acceptă imediat noul său mediu înconjurător; buna lui dispoziţie şi antrenul să erau contagioase. Nu păru foarte surprins cînd se găsi deodată într-o casă mare şi necunoscută.

Gabriel adusese din micul apartament al soţiei sale leagănul, scaunul şi jucăriile lui Jamie. Marisa nu avusese curajul să-l însoţească cînd el îi vizitase pe prietenii şi

binefăcătorii ei; îi telefonase totuşi lui Sally şi se întristase cînd o simţise puţin rece şi distantă. Evident, Sally crezuse înotdeauna că băieţelul protejatei sale era nelegitim, iar cînd aflase adevărul, realizase cît de multe lucruri o vor separa de soţia unui magnat al afacerilor.

— Aceşti doi ani petrecuţi cu tine şi cu Jamie ne-au adus multe mie şi lui Joe, afirmase Sally în concluzie. Sper cu adevărat ca, de această dată, să luraţi un nou start, mai bun... Soţul tău mi s-a părut foarte simpatic.

Marisa se înroşi la telefon, şi prietena sa înţelese că nu dorea să vorbească despre Gabriel. Schimbase deci subiectul şi, după cîteva banalităţi, cele două femei îşi luară rămas bun. Melancolică, Marisa suspinase cu nostalgie: o întreagă perioadă din viaţa ei se terminase brusc.

Mai era o săptămînă pînă la Crăciun. Casa începu deodată să se transforme cînd Dudley, soţia lui şi Marisa hotărîră să decoreze un brad gigantic, să acopere pereţii parterului cu ghirlande, steluţe şi hîrtie aurită. Aşezat pe covorul salonului, în picioarele goale, Jamie rupea liniştit

cîteva paiete multicolore şi dantele de hîrtie decupate de mama sa. Probabil că aceasta era modul de a-şi exprima avizul asupra decoraţiilor, încercînd totodată să le mănînce.

—Nu, nu în gură, dragul meu, îl admonestă Marisa, coonfiscîndu-i o superbă stea din carton roşu.

— Este ora ceaiului, observă doamna Dudley, privind pendula. Vreţi să-l duc pe Jamie să guste ceva la bucătărie, doamnă? Veţi avea astfel puţină linişte!

Tînăra femeie fu pe punctul de a refuza, dar surîsul plin de speranţă al bucătăresei o făcu să se răzgîndească.

—Mulţumesc, e o idee bună.

Jamie fu purtat triumfal spre bucătărie; fericit, el înfingea cu conştiincioziate micul său deget roz în urechea bravei femei. Mama sa îl privi îndepărtîndu-se cu regret. Avea nevoie să-l vadă de dimineaţa pînă seara, nu să-l trimită alături; dar putea totuşi să-i facă plăcere doamnei Dudley încredinţîndu-i-l din cînd în cînd... Se auzi zgomotul unui motor de maşină şi ea rămase nemişcată văzînd uşa de la intrare deschizîndu-se. Gabriel, cu părul răvăşit

de vîntul de iarnă, o privi cu tandreţe.

— Bună ziua, lansă el vesel. Jamie face baie?

—Nu, gustă ceva la bucătărie.

—Ah, perfect, am sosit deci la timp pentru a asista la ceremonia acvatică! Mi-era teamă că am ratat-o.

—Dar ai venit mai devreme!

—Astăzi am decalat puţin orarul obişnuit. Ei bine, ce-ar fi să luăm împreună un mic aperitiv? sugeră el.

Ea îl urmă în salon şi se aşeză în faţa lui, cu mîinile pe genunchi, timidă şi stîngace. Despre ce ar putea ea să îi vorbească, cînd aproape toate subiectele de conversaţie îi antrenau pe un teren periculos, mult prea personal?

—După părerea ta, va începe să ningă?

«Bravo», gîndi ea. «Vremea. Cîtă originalitate!».

Gabriel îi întinse un pahar de Porto.

— Vrei într-adevăr opinia mea asupra acestei probleme? întrebă el, pe un ton sarcastic.

Ea roşi şi bău un pic prea repede, pentru a disimula jena. Privirea i se opri pe bradul de Crăciun.

— Cum ţi se par decoraţiile noastre? întrebă ea veselă.

— Această drăguţă zînă pare a-şi fi pierdut echilibrul, observă el, redresînd fermecătoarea figurină care orna vîrful bradului. Aşa e mai bine?

— O, da, mulţumesc! Nu sînt suficient de înaltă.

— După părerea ta, ar trebui să angajăm o guvernantă pentru Jamie? întrebă Gabriel, aşezîndu-se alături de ea pe divan.

— Nu! protestă Marisa cu indignare. Prefer să mă ocup eu însămi de el!

— Ah... Şi dacă va trebui să ieşi?

— Îl voi lua cu mine.

— Chiar dacă trebuie să mergi la un dineu? Un copil mic nu este întotdeauna binevenit printre adulţi, cred că nu ignori acest lucru. Cred că ai nevoie să fii ajutată. Te las să decizi, dar mă gîndesc că ar fi mai rezonabil să îmi asculţi sfatul.

Marisa luă o figură dubitativă. Ideea de a vedea a altă femeie furînd afecţiunea lui Jamie era departe de a o încînta.

— Ce decizie vom lua pentru toate aceste invitaţii? întrebă Gabriel, cu mîinile încrucişate pe ceafă.

—Care invitaţii?

—Am primit cîteva duzini în această săptămînă. Sîntem invitaţi în foarte multe locuri de revelion. Am fost mult prea ocupat pentru a putea alege.

— Nu am nici un chef să accept nici o invitaţie.

Efectiv, ea detesta toate acele elegante petreceri, acele cocktail-uri la care el o tîrîise în timpul scurtei lor căsnicii. Niciodată nu mai dorea să retrăiască acele momente penibile. Timp de aproape un an, ea suportase fără a-i vorbi soţului ei; dar nu mai era dispusă să îndure aceleaşi umilinţe.

—Nu voi participa la nici una dintre aceste petreceri, declară ea, pentru a nu lăsa să planeze nici o ambiguitate.

A trecut vremea în care ea se mulţumea să îşi exprime cu timiditate reticenţele.

— Decizia ta este irevocabilă? glumi Gabriel, cu sprîncenele ridicate.

—Da.

—Nici măcar nu vrei să-mi vorbeşti? Am putea alege împreună.

—Nu.

—Dar cum poţi fi sigură că te vei plictisi?

—O ştiu şi gata. Îi găsesc pe prietenii tăi plicticoşi, snobi, pretenţioşi şi condescenţi. În plus, sînt ipocriţi.

—Iată o frumoasă paletă de adjective! Ce ţi-au făcut pentru a merita această condamnare în bloc?

— M-au ignorat şi şi-au bătut joc de mine în spatele meu. Crezi aşadar că nu ştiam de gîndeau despre mine? se enervă ea. Au făcut tot posibilul pentru a mă face să înţeleg. Mai ales femeile... Au un deosebit talent de a exprima tot ceea ce gîndesc fără măcar să deschidă gura! M-au făcut să înţeleg perfect că nu aparţineam mediului lor, că te compătimeau pentru că m-ai luat de soţie într-un moment de rătăcire şi pentru că într-o zi vei regreta amarnic acest lucru.

O penibilă amintire îi reveni deodată în memorie şi roşii indignată.

— Îmi amintesc că am auzit-o pe una din ele afirmînd că, oricum, voi beneficia de o pensie alimentară substanţială!

Gabriel izbucni în rîs. Ea îl fulgeră din priviri.

—Nu găsesc nimic hazliu! ripostă ea.

—Dar eu găsesc că poţi muri de rîs,

Marisa! Deschide ochii! Nu înţelegi că gelozia o făcea să vorbească astfel? Te invidia, te admira pentru că ai reuşit să-mi pui inelul pe deget.

— Priveşte-mă cu atenţie, Gabriel. Ce ar gîndi despre mine amicii tăi dacă ar intra pe neaşteptate şi m-ar vedea în această ţinută, cu un pantalon vechi, un pull-over şi o coadă de cal?

—Depinde...

Ea îl privi întrebătoare.

—Depinde de ce?

—De sexul vizitatorului. Dacă ar fi o femeie... atunci ai avea poate dreptate. Dar dacă ar fi un bărbat... ei bine, sînt convins că ar gîndi exact ca mine!

Marisa se ridică dintr-un salt, tulburată.

—Aş face mai bine să mă schimb pentru cină, bîlbîi ea.

Urmărind-o din priviri în timp ce se îndrepta spre uşă, Gabriel murmură:

— Te voi face să îţi pierzi acest obicei pe care îl ai, de a fugi de mine.

Puţin mai tîrziu, Gabriel urcă în sala de baie pentru a asista la toaleta fiului său. Jamie lovea voios apa cu mînuţele sale şi stropea totul în jur, indiferent la protestele

mamei lui. Gabriel îşi suflecă mînecile, îngenunche lîngă cadă şi începu să se joace cu submarinul galben. Micul băieţel îl observa, perplex. Încă nu ştia ce atitudine să adopte faţă de acest străin care îl putea ridica fără efort pe umeri. Totuşi, odată suit, îl vedea la aceeaşi înălţime cu el, ceea ce îi părea mai puţin neliniştitor. Jamie apucă curajos submarinul pe care îl considera un bun al său şi îl privi provocator pe tatăl său.

—Cred că nu îi place să împartă jucăriile, se amuză Marisa.

—Este normal, nimănui nu-i place acest lucru, comentă Gabriel.

Ea se prefăcu că nu înţelege această dublă aluzie şi se aplecă pentru a-l scoate pe Jamie din cadă şi a-l usca energic. Apoi îl pudră cu talc şi îi încheie pijamaua. Gabriel avu atunci dreptul să îl ia în braţe şi îi surîse.

—Va trebui să învăţăm să ne cunoaştem, omuleţule!

Jamie arboră o expresie gînditoare. Îşi privea fix tatăl şi, deodată, îi băgă un deget în ochi. Gabriel îl prinse de mînuţă.

—Oare de ce am impresia că nu mă prea

place?

— Întotdeauna explorează ochii şi urechile oamenilor, explică Marisa în defensivă.

—Monstrule micuţ!

Îl duse pe băieţel în camera vecină cu cea a Marisei, amenajată special pentru el. După ce Jamie fu instalat confortabil sub plăpumioară, mama sa se aplecă pentru a-l săruta tandru, apoi ieşi, pentru a-l lăsa să adoarmă. Gabriel o urmă tăcut, după ce îşi privise îndelung copilul.

— Prezenţa lui Jamie a transformat această casă, observă el, bine dispus, cînd ajunseră pe scară. Doamna Dudley nu mai vorbeşte decît despre el!

Marisa se întrebă o clipă dacă această schimbare în obiceiurile lui îl deranja, dar el nu părea afectat; dimpotrivă. De fapt, nu îl văzuse niciodată mai fericit, mai destins ca în aceste ultime zile. Ca pentru a-i confirma această impresie, el îi adresă un zîmbet dezarmant.

În timp ce îşi beau cafeaua, Gabriel întrebă cu voioşie:

— Deci, ce ai prevăzut pentru revelion, din moment de refuzi categoric să îl petreci

cu prietenii mei?

— Nimic, mărturisi ea. Anul trecut am petrecut un revelion liniştit cu Jamie.

— Tu şi Jamie... murmură Gabriel cu un aer sumbru, cu trăsăturile crispate.

Ea se miră de amărăciunea acestor cuvinte, impregnate cu o nuanţă de gelozie.

— Da.

— Numai aceste cuvinte le ai pe buze, îi reproşă el. Tu şi Jamie! Cînd aveţi aşadar de gînd să mă acceptaţi în micul vostru cerc familial?

Marisa îl studie cu un aer dubitativ, surprinsă de o asemenea agresivitate, în timp ce el continuă, cu vocea încărcată de resentiment:

— Nu mă voi mai lăsa exclus din nou din viaţa ta, Marisa. Jamie este copilul nostru, nu este proprietatea ta!

Ea înţelese că Gabriel era într-adevăr gelos pe Jamie, sau mai exact, pe afecţiunea lor reciprocă, din care Gabriel se simţea exclus.

Cînd el se ridică de la masă, Marisa îl urmă ezitînd pînă în salon. Gabriel pusese o casetă cu muzică clasică şi tocmai îşi aprinsese o ţigară; gînditor, îi privea extremitatea incandescentă.

— Această rochie îţi vine mult mai bine decît înainte... remarcă el.

— Da, am cîteva kilograme în plus, recunoscu ea, netezindu-şi pliurile fustei cu un aer jenat. Mă simt mai bine astfel.

—Nu ai cîştigat numai în greutate... murmură el, aşezîndu-se lîngă ea, pe sofa. Această săptămînă a fost obositoare. Sper ca bursa să se calmeze înainte de Crăciun.

Încă le venea greu să aibă o conversaţie normală, căci nu puteau ignora atracţia lor reciprocă, încărcată de reticenţă din punctul ei de vedere. Gabriel se mişcă, schimbîndu-şi poziţia. Acum, coapsa lui o atingea pe Marisa, a cărei inimă începu să bată dezordonat.

— Este timpul să învăţăm să ne cunoaştem, nu crezi? începu el calm. Este absurd... sîntem căsătoriţi de trei ani şi încă ignorăm atîtea lucruri unul despre celălalt.

Marisa ar fi preferat ca el să înceteze să o privească atît de insistent. Lumina tandră, uşor ironică, din ochii săi gri o tulbura mai mult decît ar fi vrut să recunoască.

— Dar ştii aproape totul despre mine, îl corectă ea, cu vocea coborîtă.

Apoi se grăbi să adauge, pentru a risipi orice ambiguitate:

— Nu mă brusca.

—Nu vreau să te bruschez.

El începu să se joace cu degetele în părul ei lung.

— Îmi place cînd îţi laşi părul liber. Cînd ţi-l legi, pari a avea şaisprezece ani.

—Îl leg pentru a nu-mi cădea în ochi, se apără ea.

— Eşti atît de practică! o ironiză el amabil. Vorbeşte-mi, Marisa, reluă el surîzînd.

— Deja ţi-am povestit totul, afirmă ea, ştiind că ar fi prematur să i se destăinuie în continuare. Dar tu? Nici tu nu mi-ai vorbit prea mult.

— Nu consideram necesar, conveni el. Înainte de a te cunoaşte, viaţa mea era împărţită între muncă şi plăcere. Nici una dintre aceste două activităţi nu mă satisfăcea cu adevărat. Cînd poţi să îţi cumperi absolut tot ce vrei, sfîrşeşti prin a nu mai dori nimic.

Marisa înălţă din sprîncene.

— Te referi la femei? se interesă ea prudentă.

—Da, mai mult sau mai puţin.

—Mai mult sau mai puţin! se enervă ea.

—Pari a mă dezaproba, observă el.

—Dacă această viaţă îţi plăcea...

— Nu îmi plăcea cu adevărat, dar cel puţin îmi mai schimba ideile, mă ajuta să nu mă mai gîndesc la afaceri. Aveam nevoie de acele momente de destindere.

—Şi atunci îţi găseai o nouă cucerire...

— Aceste femei nu însemnau nimic pentru mine, murmură el. De abia dacă îmi mai amintesc de ele. Întotdeauna le lipsea ceva anume. Nu pot să spun acelaşi lucru şi despre tine. Din ziua în care ne-am întîlnit, nu am mai reuşit să mi te alung din suflet.

— Ai încercat?

— La început, răspunse el, aveam evidenţa. Îmi spuneam că sînt nebun, că uniunea noastră este imposibilă. Crezi oare că erai singura care gîndea că, de fapt, căsătoria noastră este o utopie? Dar însăşi iubirea este pură nebunie. Dragostea ar trebui interzisă prin lege, ca fiind un act reprobabil, blamabil.

Tînăra femeie începu să rîdă încetişor.

— Ar trebui să-i sugerezi acest lucru majordomului tău.

— Nu ar înţelege ce vreau să îi transmit: este chel, gras, şi nici nu mai este tînăr!

— Bietul de el! Atunci ar trebui să te adresezi soţiei lui.

— Da, adeseori femeile sînt mai sensibile...

Ea îi zîmbi şi îşi dădu seama că Gabriel era periculos de aproape de ea. Îi studie chipul, clasicismul trăsăturilor lui unghiulare, regulate, de unde emana o nevinovată autoritate. Văzu deodată cum zîmbetul i se stinge; ochii săi gri luară o expresie pe care acum o înţelegea foarte bine.

— Mă înnebuneşti, Marisa... Dumnezeu ştie pentru ce! M-am întrebat adeseori ce mă împinge cîteodată să te vreau, să te apuc de păr şi să te tîrăsc după mine, de vrei sau nu... Este poate fragilitatea ta. Întotdeauna mi-a fost teamă să nu te frîng.

— Nu întotdeauna ai avut acest scrupul, remarcă ea cu amărăciune, amintindu-şi de seara în care el o pălmuise. Gabriel înţelese aluzia.

— Nu sînt mîndru de conduita mea. M-am dispreţuit pentru că mă comportasem astfel. Dar cînd mă respingeai, îmi pierdeam capul. Măcar de aş fi putut spera să cîştig

dragostea ta...

—Nu poţi obliga oamenii să te iubească.

— Dar nici nu mi-ai dat niciodată nici o şansă, îi reproşă el cu amărăciune.

Tensiunea urca. Marisa vru să reacţioneze la acestă ameninţare aşa cum o făcuse mereu: prin fugă.

Ea se ridică, pregătită să părăsească încăperea, dar Gabriel o prinse de braţ şi o obligă să se reaşeze. Ochii lui deveniseră aproape negri, iar maxilarul i crispase. O atrase cu forţa şi o încercui cu braţele sale puternice. Încercînd să se degajeze, Marisa pierdu bătălia, căci se epuiză rapid şi trebui să abandoneze cu respiraţia tăiată. O ciudată căldură începea să-i circule în vene, topindu-i orice rezistenţă. Buzele experte ale lui Gabriel le explorau pe ale ei cu o îmbătătoare tandreţe, în timp ce îi mîngîia părul şi gîtul. Respiraţia tinerei femei deveni sacadată; pielea îi ardea acolo unde o atingea gura lui Gabriel, ca şi cum ar fi avut febră.

Totuşi, vechea sa teamă contracara dorinţa ce o cuprindea şi o împiedica să se abandoneze complet aceste îmbrăţişări. Ar fi dorit să se dăruiască pe deplin acestei

minunate pasiuni ce renăştea din propria ei cenuşă, mai puternică decît înainte, dar încă îi era teamă.

Printr-o tresărire energică, Marisa reuşi să-l respingă pe Gabriel şi să se îndepărteze.

— Nu te împotrivi, dragostea mea, îi şopti el cu vocea răguşită de dorinţă. Încetează să lupţi împotriva mea.

— Nu pot, nu reuşesc, gemu ea, tremurînd.

Era sfîşiată între fascinaţia pe care o exercita asupra ei această mare iubire şi teama că se va prăbuşi în vidul unei imense prăpăstii. Căderea ar fi putut fi o experienţă minunată, sau mortală.

— Sînt doi ani de cînd nu mă gîndesc decît să te strîng din nou în braţe, murmură Gabriel, cu privirea arzînd de o dorinţă nepotolită. Te regăsesc, şi tu te încăpăţînezi să mă respingi! Crezi că sînt făcut din lemn?

Reîncepu să-i sărute gîtul, chipul.

— Opreşte-te! imploră ea, tremurînd îngrozită.

Simţea cît era de flămînd, de avid după ea, şi acest lucru o înspăimîntă şi mai

mult.

—Am nevoie de timp, imploră ea. Gabriel', nu înţelegi? Încetează să mă bruschezi! Lasă-mi timp de gîndire.

El o lăsă brusc şi se ridică dintr-un salt, cu corpul încordat, exasperat de refuzul ei.

— Sînt dezolată... articulă ea, cu vocea de-abia auzindu-i-se.

—Dezolată? Haida de! Mi se pare că, dimpotrivă, nu ştii ce vrei! Nu mai eşti un copil, nu cred că nu realizezi ce simt cînd eşti la pieptul meu.

—Cred că înţeleg, replică ea.

—Te doresc...

— Te comporţi ca un mic copil capricios care face mofturi pentru a i se cumpăra jucăria văzută într-o vitrină. Cînd treceam prin faţa unei patiserii, Jamie îmi juca aceeaşi comedie. Este scuzabil, nu are nici doi ani; dar, după cîte ştiu, tu eşti adult! Nu poţi doar să spui " vreau" şi să aştepţi să fii servit pe un platou de argint!

Vocea ei îi trăda agasarea. Enervarea sa nu îi scăpă lui Gabriel, care se întoarse încet spre ea şi o privi, mai puţin încordat.

—Va trebui să sfîrşesc prin a-ţi da dreptate, murmură el, pe un ton resemnat.

— Încearcă să înţelegi poziţia mea, pledă ea. Începem de abia să ne cunoaştem, să comunicăm. Acum trei ani am fost propulsată în viaţa şi patul tău fără a fi avut măcar timp să spun " uf!"

Gabriel aprobă din cap, schiţînd un zîmbet.

— Foarte bine, voi aştepta. De bună voie. Dar nu abuza de prea mult timp pentru a te decide: răbdarea mea are limite.

— Sînt bine plasată pentru a şti! exclamă ea spontan.

Gabriel rîse încetişor, fără a o scăpa din ochi.

— Nu vei deveni cu adevărat femeie atîta vreme cît nu te vei reconcilia cu tine însuţi, cu emoţiile. Şi nu prin fugă vei reuşi.

— Nu fug...

— A, da?

— Nu. Numai că...

— Da?

— Am nevoie de timp pentru a reflecta.

Şi Marisa părăsi încăperea, fără a mai adăuga nimic.

Capitolul 8

Într-un anumit sens, Gabriel ghicise: starea de şoc în care o găsise pe Marisa în ziua răpirii lui Jamie îl împiedicase să vadă schimbările care se produseseră în ea. Dacă ar fi văzut-o înaintea dispariţiei lui Jamie, ar fi găsit-o metamorfozată. Marisa nu fusese niciodată exuberantă, dar copilul său o ajutase să îşi recapete încrederea şi îi dăduse un suflu nou. Învăţase să rîdă, să se destindă, să privească lumea în faţă. Acum, după ce îl găsise pe Jamie, ea suporta contralovitura oboselii acumulate şi a spaimei de a-l fi pierdut; el trebuia să o reînveţe să se destindă, să îşi recucerească maturitatea atît

de greu cîştigată. Iar el nu avea decît să înveţe răbdarea.

Apropierea Crăciunului, cu veselele lui pregătiri, absorbea complet energia tinerei femei. Familia lui Gabriel, împrăştiată prin întreaga ţară, îl vizita în fiecare an, de sărbători. Erau aşteptaţi de Crăciun, şi probabil că veneau în număr mare, căci aflaseră de întoarcerea Marisei şi erau nerăbdători să cunoască moştenitorul bogatei lor rude. Perspectiva unei asemenea invazii, care trebuia să se prelungească timp de mai multe zile, nu o încînta de loc pe Marisa.

Gabriel o înţelese şi îi vorbi, într-o seară:

—Aş putea să le trimit telegrame şi să le anulez venirea, scuzîndu-mă cumva, sugera el.

Marisa ezită:

— Nu, lasă-i să vină, răspunse ea, după un moment de gîndire.

Pe chipul lui Gabriel se putea citi incertitudinea.

— Eşti sigură că îi vei putea suporta? Credeam că îi găseşti pretenţioşi, plicticoşi şi condescenţi.

— În zilele lor bune! În cele rele, cred că ar reuşi să mă înnebunească complet. Dar

nu am dreptul să-ţi cer un asemenea sacrificiu.

—Ai toate drepturile. Eşti soţia mea.

—Iar ei sînt rudele tale.

—Îi văd rar, şi nu ne simpatizăm în mod deosebit. Aceste reuniuni de familie sînt pentru mine mai degrabă o obligaţie decît o plăcere.

—Dar trebuie să le fi găsit şi calităţi, pentru că i-ai invitat pe toţi! se miră Mărisa.

Gabriel începu să rîdă.

— S-au invitat singuri. Se înghesuie aici precum sardelele, dar par a aprecia aceste întîlniri. Eu sînt acela care nu prea îi suport. Te asigur, pot să decomandezi totul fără remuşcări!

Marisa zîmbi. Era încîntată să vadă că soţul ei nu agrea mai mult decît ea aceste personaje odioase.

—Nu, nu decomanda, decise ea. De altfel, totul va dura doar trei zile.

—Va fi mai dificil decît crezi! În fine, sper că vom supravieţui... Deci, ce-i vom oferi lui Jamie de Crăciun? întrebă el vesel.

— I-am cumpărat un camion-cisternă şi un joc de cuburi.

— Asta e tot? Ne putem permite să fim

mult mai generoşi!

— Nu, Jamie nu are nevoie de sute de jucării, decretă ea cu o fermitate neobişnuită. Nu vreau să-l stric, alintîndu-l.

— O, înţeleg! Ştii ce este mai bine pentru el şi îţi acord încrederea mea. Aş putea totuşi să-i ofer un mic cadou personal?

Marisa se înroşi.

— Desigur, va fi foarte încîntat, răspunse ea zîmbind.

— Îţi promit să nu exagerez. Nici eu nu vreau să devină alintat. Oricum, remarc că, atunci cînd îţi aperi micuţul, poţi deveni foarte războinică! observă el cu tandreţe. Ochii tăi albaştri aruncau fulgere, aproape că îmi provocai teamă!

Marisa se îndepărtă surîzînd. Simţea că dragostea reciprocă pentru Jamie îi făcea solidari. Dacă Gabriel dorea să intre în micul lor cerc familial, trebuia să accepte regulile şi să nu falsifice relaţiile lor cu momeli materiale, exterioare şi false.

Rudele lui Gabriel sosiră cu o zi înainte de Crăciun. Împreună cu Marisa, îi întîmpină pe peron, în timp ce ei ieşeau unul cîte unul din maşinile lor luxoase. Marisa purta o rochie călduroasă din lînă roşie.

— Semeni cu o rîndunică, glumi Gabriel, plimbîndu-şi privirea pe sînii ei frumoşi.

Chipul tinerei femei se împurpură precum acela al unei tinere căsătorite. Gabriel o tachina din ce în ce mai des, dar întotdeauna cu o politeţe prevenitoare; nu pierdea nici o ocazie de a o face să înţeleagă că aşteaptă un semn de la ea, dar nu comitea eroarea de a precipita evenimentele. Marisa îi era recunoscătoare.

Strîngînd mîna invitaţilor, Marisa înţelese că partida era departe de a fi cîştigată. Va fi o luptă punctată de zîmbete suave, de aparenţe politicoase şi afabile. Cum se aştepta, familia Radley nu era tocmai încîntată de reconcilierea ei cu Gabriel. Ea ignora încă reacţia lor, dar nu va întîrzia să o descopere: ei îşi pregăteau armele.

— Ce vîrstă are băieţelul? fu întrebată, cînd toţi se instalară în salon.

Marisa se întoarse spre eleganta femeie cu părul argintiu care îi pusese întrebarea şi zîmbi, fără să bănuiască ce o aştepta.

—Optsprezece luni, răspunse ea calmă.

—A, da?

Sylvia Crowley înălţă din sprîncenele desenate subţire cu creionul, schiţînd un

zîmbet lipsit de căldură. O tăcere plină de subînţelesuri se lăsă în încăpere.

Marisa deveni rigidă cînd înţelese, în sfîrşit, care era scopul josnic al acestei întrebări fals inocente; Sylvia Crowley vroia să insinueze că Jamie nu era copilul lui Gabriel. Desigur, nici o aluzie nu fusese formulată în acest scop; erau mult prea abili pentru a cădea în capcana agresivităţii directe. În timp ce Marisa se înroşea de mînie, ei zîmbeau, siguri pe ei, şi se priveau cu complicitate. Dar tînăra femeie se schimbase; nu mai era adolescenta timidă şi rezervată pe care o cunoscuseră. Învăţase să reziste şi, în plus, instinctul său matern o făcea mai combativă. Totuşi, nu comise eroarea de a se indigna, de a protesta cu stîngăcie. Dimpotrivă. Îşi înghiţi furia şi arboră o expresie liniştită, detaşată, zîmbindu-i Sylviei şi luîndu-l de braţ pe soţul său.

— Este încîntător că putem avea o adevărată reuniune de familie cu ocazia Crăciunului, nu-i aşa, dragul meu? susură ea.

Uşor sprijinită de el, îl privea cu dragoste. El îi zîmbi amuzat.

— Da, este minunat, coveni el cu maliţiozitate.

Apoi o privi pe Sylvia în ochi şi expresia lui se aspri vizibil.

— Îl veţi vedea pe fiul meu puţin mai tîrziu, declară el. Toată lumea îmi spune că îmi seamănă; nu ştiu dacă trebuie să mă simt flatat. Cum mă apropii de el, mă atacă! Îl bănuiesc că are tendinţe ucigaşe!

Sylvia nu clipi, dar recepţionase mesajul; acest lucru i se putea citi în ochi. Ceilalţi înţeleseră, de asemeni, că Gabriel se alătura soţiei sale. Nu mai putea fi vorba de a insinua că Jamie nu era copilul lor.

— Sînt nerăbdătoare să-l văd pe acest omuleţ, persiflă Sylvia, revenind la atac. Dar bineînţeles că este dificil să găseşti asemănări atît de devreme...

— Aparent, nu seamănă cu mama lui, ripostă calm Gabriel. Are mai degrabă temperamentul unei Radley, numai gheare şi colţi... Feroce!

Un hohot de rîs general izbucni; războiul era declanşat, dar cea mai mare parte preferau să se alăture lui Gabriel, căci acesta era, de fapt, conducătorul clanului, figura cea mai eminentă a familiei. Marisa

redevenise soţia sa legitimă şi Jamie era de-acum noul moştenitor al averii.

Dudley circula printre fotolii cu un platou în mîini, mai reverenţios ca niciodată. În momentul în care acesta îi aduse un pahar de Porto Marisei, privirile lor se încrucişară, şi tînăra femeie observă că acesta îi făcea complice cu ochiul. O clipă mai tîrziu, majordomul arbora din nou o mască impenetrabilă, continuînd să servească liniştit aperitivul. Marisa se întrebase dacă el nu va fi suprasolicitat de muncă, dar Dudley o liniştise, şi chiar se autodepăşise pentru a-şi demonstra competenţa. Casa nu fusese niciodată mai frumoasă, mai curată şi mai elegantă.

La începutul petrecerii, Marisa urcă în camera sa pentru a se schimba înainte de revelion. Tocmai îşi scosese rochia şi se examina în oglindă, gînditoare. Avea încă silueta unei tinere fete, dar ştia cît de mult se maturizase graţie lui Jamie.

Uşa camerei se deschise brusc. Gabriel ciocănise discret înainte să intre, dar nu aşteptase răspunsul ei. Într-o secundă, Marisa apucă un halat din mătase albă pe care îl aruncase pe pat şi se acoperi

pudică.

— Dumnezeule, cît eşti de frumoasă, murmură el cu emoţie, apropiindu-se de ea.

— Ar trebui să te pregăteşti, observă ea, profund tulburată.

—Aveam ceva să-ţi comunic, murmură el cu vocea răguşită, dar am uitat.

Se aplecă pentru a o săruta pe gît.

—Ador să te văd în această ţinută... Eşti atît de fragilă, Marisa... Nu ştiu de ce mă tulburi atît de mult.

Ea îşi puse mîinile pe braţele lui pentru a-l respinge cu blîndeţe; atingîndu-i pielea, ea simţi un frison străbătînd-o.

— Nu trebuie să întîrziem la cină, bîigui ea.

—Să se ducă toţi dracului!

—Gabriel...

—Da?

Îi aruncă o privire rapidă, apoi începu să o sărute pasional, mîngîind-o înfierbîntat.

— Marisa, mă vei înnebuni. Spune-mi că mă doreşti, spune-mi! Nu ştiu dacă voi mai putea aştepta.

Ea îi simţea dorinţa arzînd. În ochii ei mari şi albaştri, larg deschişi, se putea citi

fericire. Simţea că reînvie. Totuşi, protestă, rîzînd pe jumătate.

—Nu acum, Gabriel, te rog!

El se linişti.

— Aş da orice pentru a-mi goli casa de indivizii aceştia care mă deranjează. Nu voi putea decît să mă gîndesc la tine toată seara, şi va trebui să fiu amabil, să debitez banalităţi.

—Ei bine, vei face un efort!

—Vrăjitoare mică... cred că te amuzi făcîndu-mă să aştept! Este oare aceasta o manieră de a-ţi lua revanşa, Marisa? De a mă pedepsi pentru că te-am bruscat întîia oară?

Ea îşi aplecă privirea.

—Dacă nu te îmbraci, vei întîrzia, răspunse ea, cu un zîmbet maliţios.

—Cred că îţi face plăcere să mă zăpăceşti. Bine, ai cîştigat, dispar.

El o lăsă şi se îndreptă spre uşă. Dar, înainte de a ieşi, se întoarse.

—Este incredibil... murmură el în sfîrşit.

—Ce vrei să spui?

—Vorbesc de metamorfoza care te-a transformat de la naşterea lui Jamie. Ştii, vei deveni din ce în ce mai frumoasă...

Contrar majorităţii femeilor, tu te vei îmfrumuseţa îmbătrînind. Vei deveni... orbitoare.

Marisa surîse confuz, apoi îl privi amuzată.

—Hai, grăbeşte-te să te îmbraci, Gabriel.

Gabriel îi surîse:

— Nu mă crezi? Fii atentă, nu mă înşel niciodată.

Şi ieşi.

Marisa se privi din nou în oglindă, neîncrezătoare. Gabriel devenise nebun. Sau orb. Bineînţeles, dragostea presupunea un gen de orbire, dar totuşi... el exagera!

Se întoarse cu spatele la oglindă. Nu, Gabriel încercase pur şi simplu să o flateze. Nu fusese serios.

Capitolul 9

Gabriel era în salon cînd Marisa coborî şi ea. Uşa rămăsese deschisă, şi ea îl văzu turnîndu-şi whisky într-un pahar. Se opri în prag, dîndu-şi seama că el nu o auzise venind. Avu tot timpul să îi studieze profilul fin, formidabila sa statură, mîinile sale lungi şi bronzate. Purta un elegant smocking negru care îi accentua graţia virilă, puternica musculatură şi ţinuta aristocratică.

Deodată, ca şi cum i-ar fi simţit intuitiv prezenţa, Gabriel se întoarse, cu un sifon de Seltz în mînă. Văzînd-o, îşi reţinu suflul şi ochii începură să-i strălucească intens. Fără să îşi dea seama, exercită o presiune

pe levierul sticlei: apa gazoasă ţîşni, udîndu-i mîneca. Făcu un salt într-o parte, exclamînd, şi începu să îşi şteargă braţul, în timp ce Marisa venea spre el, într-un delicat foşnet de mătase.

— Lasă-mă pe mine, ordonă ea amuzată, luînd-i batista din mîini.

Reuşi într-o clipă să limiteze " stricăciunile". Stofa era aproape uscată. Gabriel, fascinat, nu o părăsea din priviri, dar ea se prefăcu că nu-l observă.

—Eşti obositoare, îi şopti el la ureche.

—Mulţumesc.

În acel moment, auziră zgomot de voci pe hol; aproape imediat, cîţiva invitaţi li se alăturară în salon, rîzînd şi conversînd cu nonşalanţă. Intrînd, avură toţi aceeaşi reacţie: încremeniră, studiind-o pe Marisa perplecşi.

— Doriţi ceva de băut? întrebă stăpînul casei, care îşi revenise şi arbora un zîmbet afabil.

Părea să se amuze copios de reacţia lor, cu toate că fusese la fel de surprins ca şi ei de metamorfoza soţiei sale.

Marisa îşi ridicase părul lung şi brun într-un coc înalt, în care înfipsese o stea

din diamante. La fiecare mişcare a capului, pietrele preţioase reflectau lumina, scînteind cu mii de flăcări. Această coafură îi punea în valoare gîtul lung şi graţios, care îl evoca pe cel al unei lebede. Iar rochia ei din mătase albă era o capodoperă de eleganţă şi simplitate, cu corsajul său plisat şi decolteul adînc, care lăsa să i se întrevadă sînii superbi.

Această femeie magnifică nu avea, cu siguranţă, nimic comun cu timida adolescentă care se căsătorise cu Gabriel Radley. Surprindea pe toată lumea, inclusiv pe propriul ei soţ: avusese într-adevăr grijă să nu-i arate noua toaletă pe care şi-o cumpărase pentru a-l onora cu ocazia revelionului.

Cînd, la rîndul ei, Sylvia intră în salon, ochii săi verzi se holbară stupefiaţi şi începură să lanseze fulgere, ca aceia ai unei pisici furioase, rece şi crudă. Marisa îi surîse cu amabilitate.

— Sylvia, sînteţi minunată. Ce rochie drăguţă!

Aceasta grimasă un zîmbet strîmb, forţat, şi ripostă:

— Purtaţi un colier fermecător, scumpa

mea. Unde l-ai descoperit, Gabriel? Aş dori să ştiu numele giuvaergiului tău!

Marisa înţelese că acest compliment adresat lui Gabriel era un mijloc de a o umili pe ea.

—Am pierdut adresa, răspunse nonşalant Gabriel.

Începu să rîdă, apoi adăugă:

—Marisa îl poartă atît de impecabil, încît mă face să uit totul!

Fulgerată de privirea vărului ei, Sylvia bătu în retragere şi se pierdu într-un alt grup de invitaţi, ca şi cum ar fi vrut să se ascundă. Mai pierduse încă un punct.

În tot restul serii, ea se abţinu de la orice comentariu răutăcios; cît despre ceilalţi membri ai clanului Radley, aceştia păreau a fi decis de comun acord să pună capăt ostilităţilor.

Marisa şi Gabriel erau aşezaţi fiecare la cîte o extremitate a mesei. Tînăra femeie simţea că ce fusese mai dur, trecuse. Prin atitudinea pe care o avea faţă de ea, soţul său îi avertiza clar pe ceilalţi. «Dacă o atacaţi pe soţia mea, mă atacaţi implicit pe mine!» Ei înţeleseseră punerea în gardă, şi nici unul nu se simţea în măsură să îl

ofenseze pe Gabriel.

În cursul următoarelor trei zile care urmară, Marisa avu chiar dreptul la diferite atenţii şi la consideraţia oaspeţilor săi. O dată în plus, ea datora schimbarea lor de comportament lui Jamie. Micul băieţel va deveni într-o zi moştenitorul lui Gabriel, şi cum ea îi era mamă, trebuia, prin urmare, menajată.

Lucidă, ea nu îşi făcu nici o iluzie în privinţa valorii favorurilor vechilor ei duşmani. Devenise de neatins numai pentru că îi dăruise un fiu redutabilului ei soţ.

Nu era totuşi răzbunătoare, şi nu cerea altceva decît să poată semna un armistiţiu, pentru că şi ei păreau că sînt interesaţi în acest sens. Dar stima şi respectul ei faţă de aceşti " rechini", cum îi poreclise Gabriel, nu crescură în mod spectaculos.

A doua zi de Crăciun, familia Radley şi invitaţii lor stînjenitori cinară simplu şi îşi petrecură restul serii dansînd. Copiii fuseseră trimişi devreme la culcare, epuizaţi de cele două zile pline pe care le trăiseră. Cît despre adulţi, aceştia erau ferm decişi să profite de ultima lor seară de vacanţă, căci, începînd cu ziua următoare, trebuiau să se

întoarcă acasă, pentru a reîncepe lucrul.

Marisa avu mult succes şi fu invitată la dans de toţi bărbaţii. Dar, pentru ea, seara deveni obositoare din cauza linguşelilor şi a complimentelor plate şi banale, pe care le-ar fi debitat orice femeie ale cărei favoruri ar fi vrut să le cîştige.

Rodney era, după părerea ei, cel mai simpatic dintre toţi. În jur de patruzeci de ani, cu privirea albastră, copilărească, părea că pluteşte într-un nor etern. În orice ocazie, se exprima cu o asemenea convingere, încît Marisa îl găsea aproape amuzant, sau mai degrabă reconfortant.

Tocmai îi acorda un al doilea dans, cînd fratele său îl bătu pe umăr.

— Abuzezi; ai dansat deja odată cu Marisa, declară acesta cu autoritate. Lasă-mă să-i vorbesc.

Rodney nu protestă şi se îndreptă imediat spre bar, în timp ce Martin Rodney cuprindea talia gazdei sale, care îl primi cu răceală, fără un zîmbet. Nu îl plăcea de loc.

Avea vîrsta lui Gabriel; înalt şi zvelt, îmbrăcat după ultima modă, era infatuarea personificată, fiind absolut convins de farmecul său şi de strălucitoarea lui

inteligenţă.

—Sînteţi, neîndoielnic, centrul atenţiei în această seară, observă el, făcînd-o să evolueze în mijlocul altor cupluri.

—A, da? se prefăcu ea surprinsă.

Decisese să nu îi uşureze intenţia; îi era indiferent dacă îi va face complimente ca toţi ceilalţi, dacă o va curta sau dacă va încerca să o jignească. Era deci în defensivă.

Pe un ton confidenţial, Martin continuă:

— V-au subestimat cu toţii, nu-i aşa? Credeau că nu vă vor mai revedea, după ce aţi plecat. Dar sînteţi mai vicleană decît îşi imaginau.

Marisa decise că, într-adevăr, îl detesta pe acest Martin. Dacă ar fi insultat-o, ea ar fi putut măcar să rîdă. Dar el credea că o flatează. Era mult mai rău.

— Mulţumesc, răspunse ea, fără să încerce să angajeze o conversaţie.

Cînd îşi ridică ochii, el o studie cu atenţie. Îl văzu cu neplăcere cum îşi plimbă privirea pe umerii săi dezgoliţi. Această " inspecţie" admirativă îi fu extrem de dezagreabilă. Niciodată nu îi plăcuse să fie examinată în acest mod de bărbaţii în

genul lui, siguri de ei, pretenţioşi şi suficienţi lor însăşi. Martin se credea irezistibil şi nu căuta decît satisfacerea amorului său propriu, fiind sigur că toate femeile îi vor cădea în braţe, mai devreme sau mai tîrziu. Nu concepea ideea că Marisa s-ar putea simţi jenată de obrăznicia şi insistenţele lui.

— Gabriel nu este nici el un prost, adăugă el cîteva momente mai tîrziu, continuîndu-şi ideea. Ar fi trebuit să realizez imediat că este prea inteligent pentru a se înşela în privinţa dumneavoastră. Vă găsesc înfloritoare, ştiţi? Cînd vreţi, sînteţi fermecătoare!

«Dumnezeule, cît este de bădăran!» gîndi Marisa cu scîrbă.

— Sînteţi prea amabil, se mulţumi ea să răspundă. Era de fapt tentată de ideea de a-l pălmui.

— Gabriel se pricepe suficient pentru a paria pe calul cîştigător! Ce noroc are!

— Îi voi transmite complimentele dumneavoastră, se oferi ea, rîzînd în gînd de o asemenea prostie.

— Cred că m-am rătăcit, nu ar fi trebuit să vă spun toate aceste lucruri. Vărul meu

detestă ca proprietatea lui să fie încălcată.

Marisa se încordă.

— Nu mă consider proprietatea lui, replică ea.

Ea regretă imediat aceste nefericite cuvinte, căci văzu ochii lui Martin îngustîndu-se ciudat. O strînse mai puternic înainte de a-i oferi un zîmbet pe care îl credea, fără îndoială, irezistibil. Marisei îi veni să urle.

— Nu vă aparţineţi decît dumneavoastră, sînteţi o femeie liberă? Interesant... Admir femeile care au capul pe umeri, cu personalitate, ca dumneavoastră. Ne vom descoperi multe puncte comune, cred: şi eu sînt un independent. Ce aţi spune dacă v-aş propune să dejunăm într-o zi împreună? Am putea astfel să vorbim...

—Despre ce să vorbim? interogă ea sec.

Dar, în sfîrşit, drept cine o lua? Era oare atît de prostănac încît să se înşele atît de grosolan în privinţa ei? Da, răspunsul lui i-o confirmă.

—Despre viaţă în general, despre familie, despre ce veţi dori! Ceea ce vă trebuie este un aliat. Căci nu aveţi numai prieteni printre Radley! Luaţi-o pe Sylvia, de exem-

plu: nu vă iubeşte de loc. Vroia să-l însoare pe Gabriel cu una dintre fetele ei şi i-aţi spulberat speranţele.

—O, sînt dezolată să aflu, răspunse ea cu suavitate, cu o uimire pérfect imitată.

Acum înţelegea înverşunarea Sylviei.

Marisa îl căută instinctiv pe soţul ei din priviri. Îl zări şi îşi dădu seama cu bucurie că şi el o privea. Dar ochii gri şi pătrunzători ai lui Gabriel se fixară imediat asupra lui Martin. Oare ce îşi spunea? O credea el oare capabilă să se lase sedusă de odiosul său partener?

Muzica se opri, şi cineva se grăbi să schimbe caseta. Cuplurile se despărţiră. Martin, cu o sprînceană ridicată, se aplecă spre Marisa.

— Deci, cum rămîne cu acel dejun? Ce dată v-ar conveni? Pot să vă telefonez în cursul acestei săptămîni, de acord? Vom fixa o întîlnire.

Primise deja numeroase invitaţii din partea rudelor lui Gabriel, doritoare să se revanşeze, să intre în graţiile ei. Dar propunerea lui Martin Radley era de cu totul alt gen: ştia foarte bine ce se ascunde în spatele acestei invitaţii.

— Voi vorbi cu Gabriel, răspunse ea. În orice caz, nu ezitaţi să ne telefonaţi, căci vom fi încîntaţi să dejunăm cu dumneavoastră.

Zîmbetul lui Martin nu se alteră. Pur şi simplu, pupilele i se îngustară. Tînăra femeie îi întoarse zîmbetul, apoi se îndepărtă. Fu ajunsă de Gabriel, care o prinse de talie.

—Despre ce vorbeaţi? o întrebă el cu vocea scăzută.

— Martin se gîndea că am putea dejuna împreună într-una din zilele următoare, răspunse ea liniştită.

Îşi dădu seama deodată că Dudley se balansa în prag, de pe un picior pe celălalt, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, şi merse spre el.

— Mă întrebam la ce oră ar trebui să servesc cafeaua şi gustările, şuşoti el.

— Credeţi că le va mai fi foame în seara aceasta? se miră ea.

—Desigur, într-o oră sau două.

— Au un apetit... gargantuesc! Ei bine, fie. Dar spuneţi-mi, doamna Dudley se descurcă cu atîtea guri de hrănit?

—De minune, doamnă. Pentru ea, este o

— Au un apetit... gargantuesc! Ei bine, fie. Dar spuneţi-mi, doamna Dudley se descurcă cu atîtea guri de hrănit?

—De minune, doamnă. Pentru ea, este o încîntătoare provocare.

Majordomul plecă spre bucătărie. Gabriel se apropie şi o prinse de cot.

—Îmi acorzi acest dans? Te-ai comportat întreaga seară ca o fermecătoare gazdă. Acum e rîndul meu să dansez cu tine.

— Niciodată nu mă voi lăsa rugată să interpretez rolul unei " fermecătoare gazde" cu tine, replică ea surîzînd.

— Dacă poţi flirta cu Martin, o poţi face şi cu mine, spuse el.

—Nu îmi amintesc să fi flirtat cu Martin!

—Într-adevăr?

— Poate că el încerca să îmi facă curte, mărturisi ea.

— l-am sesizat intenţia, nu e vorba de nici un " poate". Ei bine, află că nu îmi convine acest lucru.

Tonul lui Gabriel o îndîrji.

—Nu sînt proprietatea ta! Nu îţi aparţin, şi dacă îmi va face plăcere să flirtez cu cineva, o voi face!

Apoi pivotă pe tocuri şi intră într-un

mic grup de femei ocupate să trăncănească într-un colţ.

Îşi reproşă mai tîrziu că reacţionase atît de violent, dar era teribil de agasată de Martin, de aluzia că îi " aparţine" soţului ei. Era prea aproape de realitate pentru a nu se simţi rănită.

Petrecerea se prelungi pînă la ora trei dimineaţa, cu toate că, spre final, nu mai dansa nimeni. Singuri, doar cei mai tineri dintre invitaţi se mai ţineau încă pe picioare, discutînd animaţi. Marisa nu se putea retrage înaintea musafirilor. Rămase aşadar cu ei, cu muşchii feţei crispaţi de atîtea zîmbete amabile, reţinîndu-se să nu caşte.

Cînd putu, în sfîrşit, să intre în pat, adormi buştean şi se trezi a doua zi dimineaţă, obosită de un somn prea greu, prea scurt.

Deodată, privirea i se opri pe ceasul deşteptător.

— O, Dumnezeule, Jamie! strigă ea, sărind din pat.

Oare se ocupase cineva de el, sau plîngea flămînd? Îmbrăcă repede un halat şi fugi în camera copilului. Era goală.

Marisa suspină uşurată: doamna Dudley trebuie să îl fi luat la bucătărie pentru a-l hrăni.

După ce îşi făcu o sumară toaletă, coborî, dar casa era scufundată în tăcere. Bătrînul orologiu de la intrare bătu ora unsprezece. Oare invitaţii dormeau? Cîţiva plecaseră probabil în zori, dar ceilalţi? Sufrageria era goală.

În pragul bucătăriei, Marisa se opri, interzisă, surprinsă de tulburătorul spectacol care se oferea. Gabriel şi Jamie erau aşezaţi la masă. În faţa lor, erau îngrămădite darurile pe care copilul le primise cadou de Crăciun, şi încercau împreună să construiască un turn înalt. Jamie tocmai punea un cub pe vîrful turnului, ezitînd; micuţele lui degete erau încă neîndemînatice: o mişcare greşită, şi tot edificiul se năruia. Jamie fu mai întîi stupefiat, aruncă tatălui său o privire nervoasă şi, dintr-o dată, izbucni într-un puternic rîs sonor, zvîrcolindu-se pe scaun.

—Încă! ceru el.

—Am construit deja şase turnuri, protestă Gabriel. Nu îţi ajunge?

—Încă! încă!

— Efectiv, eşti un adevărat Radley, suspină tatăl său, pe un ton satisfăcut şi amuzat.

—Bietul de el! spuse tandru Marisa.

Gabriel se întoarse spre ea zîmbind.

—O, te-ai trezit? Chiar începusem să ne întrebăm dacă vei rămîne în pat întreaga zi.

— Unde sînt ceilalţi? Parcă am fi în castelul " Frumoasei din pădurea adormită"!

— Linişteşte-te, au plecat aproape toţi dimineaţă devreme. Ceilalţi încă dorm, inclusiv biata doamnă Dudley.

—I-ai dat ceva să mănînce?

— Un mic dejun copios, răspunse Gabriel.

— I-am preparat terciul lui preferat! S-a jucat timp de o oră cu el, ca şi cum ar fi fost pastă de modelat. Are o energie debordantă.

— Ca aceea a tatălui său, murmură Marisa, îmbrăţişîndu-l pe Jamie. Bun, pentru că te descurcai atît de bine, urc să mă îmbrac.

— Hei, rămîi aici! protestă Gabriel. Nu

mai vreau să reconstruiesc acest turn blestemat!

—Ba adori să o faci! spuse ea, părăsind bucătăria.

—Mamă denaturată! îi strigă el, în timp ce ea fugea rîzînd spre scară.

După ce făcu un duş şi se îmbrăcă, Marisa coborî din nou. Găsi în hol mai mulţi invitaţi care se pregăteau să îşi ia rămas bun. Era suportă bine dispusă efuziunile lor ipocrite apoi, alături de Gabriel, îi privi urcînd în maşinile lor şi îndepărtîndu-se.

—Sînt ultimii? întrebă ea.

— Da, Dumnezeu fie binecuvîntat! suspină soţul. Ce ai spune de o vacanţă la soare, de viitorul Crăciun?

Ea îi zîmbi, dar nu îi răspunse, în timp ce mergeau să îi regăsească pe Jamie şi doamna Dudley în bucătărie, care preluase " schimbul" şi îi dăduse să bea o cană de lapte cu un pai în ea. Fireşte, micuţul băiat sufla în pai pentru a observa bulele de aer la suprafaţa lichidului.

—Acest copil are cîteva apucături foarte rele, observă Gabriel. Mănîncă săpunul...

—Numai dacă nu îl împiedici să o facă,

ripostă Marisa. Rolul tău în asta constă.

—Ah,... Voi încerca să îmi amintesc. Vezi tu, nu ştiam dacă trebuie să intervin, sau dacă să îl las să îşi exprime personalitatea.

El surîse, şi aruncă soţiei sale o privire piezişă. Aceasta luă cana din faţa lui Jamie.

—Nu cred că ai chef să bei laptele, nu-i aşa, Jamie?

Copilul începu să ţipe.

— Cred că totuşi l-ar vrea, obiectă Gabriel.

—Dacă l-ar dori, nu ar sufla în el. Bun, e timpul să îl scot puţin la plimbare.

— Aşteaptă-mă, mă duc să-mi dau un palton! strigă Gabriel părăsind bucătăria.

Cînd reveni, Jamie era deja instalat în cărucior, îmbrăcat călduros în hăinuţele sale de iarnă. Ieşiră toţi trei.

— Deci, întrebă brusc Gabriel, cine va decide? Tu... sau Jamie?

Marisa tresări. Frigul îi îmbujorase obrajii şi dădea ochilor ei o strălucire deosebită.

— Despre ce vorbeşti?

—Vroiam să îţi spun că m-am căsătorit

cu tine, şi nu cu Jamie. Nu vreau să îl laşi pe fiul nostru să hotărască dacă vom rămîne sau nu căsătoriţi.

Ea îl privi stupefiată. Deci, el credea că ea aşteaptă pur şi simplu să vadă dacă Jamie se înţelege cu tatăl său?

— Simplifici prea mult situaţia. Normal, Jamie are importanţa lui. La fel şi aptitudinea mea de a-ţi suporta familia. Esenţialul însă va fi ceea ce simt eu.

— Mă bucură ceea ce aud, spuse ironic Gabriel.

Marisa roşi şi întoarse capul pentru a nu-i mai vedea privirea sarcastică. Graţie noii sale maturităţi, reuşise să domine numeroase probleme.

Dar principala întrebare rămînea dacă vroia sau nu cu adevărat să trăiască cu Gabriel. Nimeni nu putea decide în locul ei.

În acea seară, după cină, se retraseră amîndoi în salon, unde ascultară liniştiţi muzică, sporovăind. Puteau, în sfîrşit, să se destindă, după trei zile epuizante.

— De fapt, totul s-a petrecut perfect, comentă Gabriel.

—Crezi?

— Au venit, au văzut, au fost cuceriţi, glumi el.

—Nu sînt atît de sigură...

—Mi-era cu adevărat teamă să nu " recidivezi", mărturisi el. Aş fi preferat să decomandez invitaţiile dacă nu aş fi putut conta pe tine, pe... soliditatea ta.

— Eşti cam înfumurat! se supără ea. De unde ştii că poţi conta pe mine? Eşti într-adevăr de o aroganţă insuportabilă!

Se ridică şi părăsi încăperea înainte ca el să fi apucat să o reţină. Se ofensa uşor, imediat ce soţul ei pretindea vreun drept asupra ei.

În camera ei, ea reflectă în timp ce se dezbrăca. Da, exact asta o rănea: atitudinea posesivă a lui Gabriel, convingerea lui că putea obţine orice îşi dorea. Acesta era motivul care o împiedica să i se destăinuiască. Nu dorea să-şi piardă din nou personalitatea, redevenind acea adolescentă buimacă, rătăcită, pe care el o cunoscuse.

Uşa camerei se deschise şi Gabriel intră. Marisa îl fulgeră cu privirea, exasperată.

—Ai putea să baţi la uşă!

— Ce am spus, de te-ai înfuriat în felul acesta? Întrebă el închizînd uşa.

—Vreau să mă dezbrac în linişte!

Chipul lui Gabriel se întunecă.

— Dar, în sfîrşit, ce te-a apucat? M-am săturat să nu mă pot apropia de tine, să rămîn în faţa uşii tale de zile întregi. Răbdarea mea e la limită. Cît timp mă vei mai face să aştept?

— Toată viaţa, dacă vreau! Nu îmi aparţin decît mie, nu sînt un obiect al tău!

—Îţi interzic să afirmi asemenea lucruri! Niciodată nu te-am considerat un " obiect"!

— Ba da! strigă ea, împingîndu-l cu ambele mîini. Toată atitudinea ta o dovedeşte. Dar acum s-a terminat, nu mă voi mai lăsa tratată astfel, domnule Radley!

— Te-am mai avertizat că nu suport să mă respingi, scrîşni el ameninţător.

—Ei bine, cu atît mai rău! Nu am nevoie să îţi cer părerea.

—Greşeşti...

O prinse de păr, fără menajamente, răsturnîndu-i capul pe spate.

—Îţi interzic să mă atingi! protestă ea.

Gabriel îşi încleştă dinţii, cu un aer sumbru.

—Unul dintre noi este complet nebun, şi nu eu sînt acela, mormăi el. Ştiu foarte bine că mă doreşti.

—Este fals!

— O, nu, Marisa, nu... Ignor ceea ce ne împiedică să ne regăsim, dar ştiu că mă doreşti. De mai multe zile.

Marisa se înroşi violent. Se înfruntară din priviri, şi ea fu aceea care cedă prima, aplecîndu-şi ochii.

Rămaseră un moment nemişcaţi, apoi Gabriel o apucă delicat de bărbie.

—Nu ştii ce vrei, murmură el.

—Dar tu ştii perfect, presupun!

— O, da, afirmă el tandru, mîngîindu-i umărul, apoi sînii. Amîndoi dorim aceeaşi lucru, dar tu refuzi să admiţi aceasta.

— Nu vreau ca numele meu să figureze pe o listă a bunurilor ce îţi aparţin, bîigui ea, încercînd să lupte împotriva valului de dorinţă arzătoare care o cuprindea.

Gabriel îi înlănţui talia, atrăgînd-o spre el.

— Uită puţin că mă numesc Radley. Uită-mi familia, uită-l pe Jamie. Uită

lumea întreagă.

O obligă să îşi ridice capul şi îşi plonjă privirea într-a ei, albastră, temătoare.

— Priveşte-mă bine în ochi, dragostea mea. Şi acum, încearcă să fii cinstită cu tine însăţi şi cu mine. Dacă faci abstracţie de lumea exterioară, îndrăzneşti să negi că mă doreşti?

Cu gîtul uscat, Marisa îşi muşcă buzele.

—Răspunde-mi, insistă el cu blîndeţe.

Tînăra femeie luptă un moment cu ea însăşi, apoi corpul i se destinse deodată şi se abandonă la pieptul lui Gabriel.

—Cum trebuie să interpretez acest răspuns? murmură el cu vocea asprită de emoţie.

Ea îi sărută pieptul descoperit de răscroiala cămăşii. Gabriel îi prinse chipul între mîini şi o privi rătăcit, cu degetele pierdute în părul ei mătăsos.

— Ai avut curajul să mă părăseşti. Ai avut curajul să refuzi să îmi aparţii, să devii un obiect. Atunci, Marisa, ai curajul să îmi spui că mă iubeşti?

Ea se cabră, îndărătnică.

—Spune-mi-o...

—Te iubesc! strigă ea deodată.

Sunetul propriei sale voci se repercută pe pereţii camerei, surprinzînd-o. Amîndoi începură să rîdă.

— În sfîrşit... suspină Gabriel, purtînd-o spre pat.

— Asta nu înseamnă că... protestă ea fără convingere.

— Vei vorbi mai tîrziu, şopti el, lungindu-se alături de ea. Mult mai tîrziu...

Şi îi ferecă buzele cu un sărut.

DORA PRESS
o editură oricînd la dispoziţia dumneavoastra

Toate drepturile asupra copertei aparţin editurii
DORA PRESS

6000

Tipărit sub comanda 5002/94
la Imprimeria "BACOVIA"
Str. Mioriţei nr. 27, BACĂU

Charlotte Lamb

BESTSELLER

În sfîrșit, ea acceptă.

Imediat ce închise portiera, Gabriel făcu semn șoferului să demareze. Ea îi aruncă o scurtă privire; oare ce dorea de la ea?

Nu se gîndise nici măcar o clipă că intențiile acestuia ar fi putut fi de ordin strict personal. Se știa tînără, timidă, neexperimentată, nesofisticată, pe scurt, opusul genului de femeie care îi plăcea probabil lui Gabriel Radley. Își imagina deci că motivele invitației lui aveau legătură cu munca sa.

ISBN 973 - 96082 - 0 - 5

Lei 2000